335580

CONCURSU ZIARULUI „APĂRAREA NATIONALĂ"
8 NOEMBRE 1900.

CESTIUNEA
NEASIMILAREI OVREILOR

LUCRARI PRESENTATE LA CONCURS ȘI RECOMPENSATE

DE CĂTRE

I. I. HELIADE-RADULESCU, ST. G. BRAD STEANU, C. S. S., SAGHINESCU

AVÊND CA PREFAȚĂ

RAPORTUL COMISIUNEI CARI LE-A EXAMINAT

FASCICULA I.

BIBLIOTECA CENTRALA
* Bucuresci *

BUCURESCI

TIPO-LITOGRAFIA SOCIETĂȚII „TIPARUL"
14, STRADA COVACI, 14
1900

PREȚUL 70 BANI.

CONCURSU ZIARULUÏ „APĂRAREA NATIONALĂ“
8 NOEMBRE 1900.

CESTIUNEA
NEASIMILAREI OVREILOR

LUCRARI PRESENTATE LA CONCURS ŞI RECOMPENSATE

DE CĂTRE

I. I. HELIADE-RADULESCU, ST. G. BRADISTEANU, C. S. S., SAGHINESCU

BCU Cluj / Central University Library Cluj

AVÊND CA PREFAŢĂ

RAPORTUL COMISIUNEI CARI LE-A EXAMINAT

FASCICULA I.

BIBLIOTECA CENTRALA
* Bucuresci *

BUCURESCÏ
TIPO-LITOGRAFIA SOCIETĂŢIÏ „TIPARUL“
14, STRADA COVACI, 14
1900

BCU Cluj-Napoca
RBCFG201603295

RAPORTUL COMISIUNEI

PENTRU

CERCETAREA MANUSCRISELOR PRESENTATE LA PREMIUL DE 1000 LEI

PUBLICAT DE

REDACTIUNEA «APARAREI NATIONALE»

In urma însărcinăreĭ ce aţĭ bine-voit a ne da ca să cercetăm elaboratele presentate la premiul de 1000 leĭ, publicat de onor Direcţiune a ḑiaruluĭ «Apărarea Naţională" asupra chestiuneĭ despre „Neasimilarea Evreilor", avem onoare a vĕ comunica cele următoare:

I

Patru sunt manuscriptele primite şi anume:

1. Manuscriptul lit. A, presentat sub pseudonimul de Radiel, se compune din 9 paginĭ în folio.

Autorul vede causa neasimilărieĭ Evreilor în legea luĭ Moise şi în Talmud. Prima oprind amestecul sângeluĭ ebreŭ cu al altor popóre, Ebreiĭ în genere de secole nu voesc a se căsători cu alte némurĭ. Persecuţiunile n'aŭ fost un motiv de neasimilare pentru că bunióră în Francia, unde li s'a fost acordat tóte drepturile, în loc ca eĭ să devină Francezĭ, Francezii s'aŭ jidovit, iar Ebreiĭ, prin *Alianţa israelită universală* constituită în 1859, ca şi prin societăţile secrete internaţinale şi socialiste, tind ca să formeze stat în stat şi să ruineze pe Creştinĭ în tóte chipurile.

Numaĭ căsătorindu-se Ebreiĭ cu femeile de cele-l'alte naţionalităţĭ, autorul crede că asimilarea lor va fi posibilă, căcĭ urmaşiĭ lor atunceĭ vor pierde viţiurile şi defectele ereditare carĭ fac ca eĭ să fie urîţĭ de secule de lumea întrégă.

După aceste consideraţiunĭ autorul arată cât de toleranţĭ aŭ fost

Românii cu străinii de alte religii, din antichitate până adi, şi mai ales cu Ebreii, şi cum cestiunea semită în România nu este o cestiune religiósă, ci politică şi socială.

Inchee studiul sĕŭ cu discursul rostit la 1886 de către Cremieux, presidentul Alianţeĭ Israelite Universale, care între altele ḑice: „Noĭ n'avem concetăţenĭ, n'avem de cât coreligionarĭ. Naţionalitatea nóstră este religiunea strămoşilor noştri şi nu recunóscem nicĭ o altă naţionalitate.,. Noĭ am rĕmas şi vom rĕmâne în vecĭ un popor ales şi nedespărţit.. Evreiĭ nu vor fi nicĭ o-dată prietenĭ cu Creştinii şi cu Mahometanii, până când lumina credinţeĭ luĭ Israel nu va străluci peste tot... Biserica creştină, eterna nóstră inimică, este deja rănită şi căḑută jos, etc."

Conclusiunea este că „Ebreiĭ—nu şi Ebreicele — nu iubesc pe Românĭ şi că scopul lor nu este d'a deveni Românĭ când pretind drepturĭ politice, ci d'a putea jidovi maĭ curând România ca apoĭ s'o domine."

Acest memoriŭ, de altmintrelea bine scris, de o persónă care se vede că s'a ocupat de cestiunea semitică, a scris prin ḑiare franceze şi a vorbit şi la Ateneŭ despre dînsa, se presintă maĭ mult ca un articol de ḑiar, şi publicarea luĭ în ḑiarul „Apărarea Naţională", ca şi în broşurĭ separate găsim că s'ar putea face cu folos pentru causa ce urmărim.

Cât despre acordarea premiuluĭ de 1000 leĭ acésta ar fi prea mult faţă de cele 9 paginĭ de manuscript.

O încuragiare bănească pentru un scriitor experimentat şi cu vază ĭarăşĭ ar fi de prisos. Să se mulţuméscă cu onórea şi să ne dea studiĭ şi cercetărĭ maĭ întinse, iacă dorinţă comisiuneĭ.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

II

Manuscrisul litera B, un volum în 4⁰ p. 100 se presintă cu iniţialele St. G. Brădişteanu saŭ St. G Brădeştĭ-Dolj. Intr'o prefaţă adresată „adevĕraţilor Românĭ" autorul ne spune că „deşi abia eşit din clasa VII secundară, deşi n'am condeiul dexter şi nicĭ isvóre suficiente relative la subiect... mĕ încerc să iaŭ condeiul, nu spre a concura la premiul laudabil... dar pentru ca în numele tinerimeĭ de astă-ḑi a Românieĭ de mâine, să vĕ «arătăm că şi noĭ, pătrunşi de cele maĭ viĭ sentimente pur românescĭ, am voi de acum chiar să intrăm ca voluntarĭ în numĕrul soldaţilor voştri, în lupta contra elementuluĭ celuĭ maĭ ostil vieţeĭ interióre şi extorióre Române»

După aceasta vine o declaraţiune că a lăsat să vorbească înşişĭ autoriĭ întrebuinţaţi şi aceştĭ autorĭ sunt: 1) o broşură „Cucerirea lumeĭ de Ebreĭ", traducere; 2) *Cestiunea israelită* înaintea camerilor de revisuire, N. Blaremberg, B. Conta, D. Roseti-Teţcanu şi Vasile Alexandri (discursurĭ); 3) Biblia; 4) „Rătăcirea Jidovilor" de Neofit fost Ra-

bin; 5) „Este Evreul saŭ nu un pericol pentru naţionalităţile în mijlocul cărora trăesce? de A. Taubes, Rabin; şi 6) Anuarul pentru Israeliţi pe 1887 de M. Schwarzfeld.

După un noŭ apel la Românĭ, ca să se pregătească de rĕsboiŭ contra Ebreilor, autorul expune teoria asimilării prin încrucişare şi adaptaţiune (căsătorie şi adopţiune) şi conchide că asimilarea nu e posibilă, că împământenirea streinilor ar fi periculósă pentru Stat, ar fi crearea unuĭ Stat în Stat şi cucerirea lumeĭ de către Evreĭ. Spre a justifica acestea, se face o disertaţiune asupra origineĭ şi caracteruluĭ Evreilor aşa cum reese din cărţile sacre şi maĭ ales din Talmudul, basat pe principiul interesuluĭ. Se demonstréză apoĭ neasimilarea Evreilor atât din punctul de vedere *istoric* (periodul egiptén, periodul divin, anteroman şi roman medieval şi modern), cât şi din punctele de vedere fisiologic, social, moral, religios, politic şi financiar şi conclusiunea la care ajunge că: *Evreiĭ rĕmân tot evreĭ*, şi causele acestuĭ fenomen le reduce la urmĕtoarele: 1) Tradiţiunile istorice şi religióse 2) Unitatea origineĭ 3) Solidaritatea intereselor, şi 4) Ura celor-alte popóre către Ebreĭ.

Memoriul se terminä, precum a început prin câte un apel către legislatoriĭ românĭ, conducătoriĭ şi cârmuitoriĭ ţĕreĭ nóstre, către înalţiĭ prelaţi aĭ Bisericeĭ Române, către preoţĭ, profesoriĭ, redactoriĭ şi jurnalişti, şi ca o însciinţare pentru filo-semiţĭ termină cu versurile luĭ Zamfirescu puţin modificate:

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Cum nu viĭ tu Ţepeş Dómne, ca punînd mâna pe eĭ,
Să-ĭ împarţĭ în douĕ cete: în Ovreĭ, Românĭ-Ovreĭ,
Şi în douĕ temniţĭ large cu de-asila să-ĭ aduni:
Să-ĭ daĭ foc la puşcărie şi la casa de perciunĭ.»

Neîndoios că opera tînĕruluĭ autor nu este lipsită de valóre stilul este viŭ şi înflorat, pe icĭ şi colea însă cade în trivialităţĭ; expunerea metodică, dar subjectul nu pe deplin studiat.

Suntem de părere ca manuscripiul să se publice, după ce va fi revĕdut de autor, căruia i se va acorda o recompensă de 100 leĭ.

III

Manuscriptul lit. C, un vol în 4⁰ p. 89 e presentat sub iniţialele C. S. S. şi cu dorinţa a se publica în ziarul «Apărarea» părţile rĕmase nepublicate, adică de la pag. 59 până la fine, căcĭ primele 58 paginĭ fără de a lămuri aŭ fost publicate în acelaşĭ ziar.

Autorul îşĭ pune întrebarea prealabilă: ce înţelegem prin asimilare şi cum se operéză ea, şi o deslégă prin conclusiunea că: «asimilarea între popóre este o lege maĭ naturală, care se operéză în timp, de la mic la mare, de la incult la cult, de la barbarie la civilisaţiune.»

La acéstă regulă însă există o singură excepţiune, este poporul E-

breŭ, şi atare excepţiune se explică prin trecutul acestuĭ popor aşa cum mi-l arată Biblia. Acésta ne dovedesce că nimic nu s'a schimbat, nicĭ se va schimba, cât va exista jidovimea: aceeaşĭ stare psihică, aceleaşĭ năzuinţe, aceleaşĭ regulĭ de conducere între dînşiĭ, aceleaşĭ raporturĭ faţă de popórele streine.

După aceea autorul stabilesce cu argumente şi pe temeiurĭ istorice, următoarele puncte:

1) Ebreiĭ nicĭ o-dată nu şi-aŭ recunoscut o naţionalitate, o patrie; 2) Ebreiĭ aŭ fost tot-d'auna inferiorĭ în cultura altor popoare, şi n'aŭ avut nicĭ o cultură naţională; 3) Ebreiĭ n'aŭ avut şi n'aŭ o religiune; 4) Ebreiĭ nu admit principiul psihic şi nu cred în nemurirea sufletuluĭ; 5) Şi Israel nu trebue confundat cu Jidan.

Odată stabilite aceste puncte se ajunge la conclusiunea că nicĭ şovinismul, nicĭ cultura superioară, nicĭ bigotismul n'aŭ pntut fi o causă care să împedice pe Ebreĭ a se asimila cu neamurile în mijlocul cărora a trăit. Atuncĭ carĭ sunt causele de neasimilare? In primul rînd este lipsa totală de ideĭ de naţionalitate, lipsa ideiĭ de religiune şi divinitate, şi lipsa de cultură. Spre complectarea dovedilor aduse, autorul arată concepţiunea luĭ Jehovah saŭ Jahveh, ce sunt legile jidoveştĭ şi ce caracter aŭ, şi apoĭ conchide cu pericolele ce aşteaptă pe Statul Român, în ziua când Ebreiĭ vor fi în masă împământeniţĭ. „Românii nu vor maĭ guverna în această ţară. Ministru saŭ chiar Domn va face slujbă înaintea unuĭ habotnic rabin, căcĭ va veni cu dreptul luĭ de Stat în Stat".

Citirea acestuĭ memoriŭ scris într'o limbă clară, cu multă competinţă şi cu serioase cunoscinţe istorice, îţĭ face impresiunea că a eşit din pana unuĭ bărbat convins de adevĕrurile ce susţine.

Comisiunea propune a i se acorda un premiŭ de 200 leĭ şi a i se publica lucrarea în broşură separată. In fine,

IV

Manuscriptul lit. D, un vol. în 4⁰ p. 161, sub titlu: Neasimilarea Evreilor, tratat amănunţit bazat pe Biblie şi Talmud, după o sumă de scriitorĭ, se compune din treĭ părţĭ, afară de Introducere. In partea I-a se arată cu dovezĭ biblice şi talmudice neasimilarea Ebreilor; în partea II-a grozăveniile talmăduluĭ asupra Neĭudeilor; datele când Ebreiĭ aŭ devenit nesuferiţĭ de cele-l'alte popoare şi aŭ fost isgoniţĭ din cuprinsul teritoriuluĭ lor, judecata maĭ multor scriitorĭ creştinĭ despre Ebreĭ; escepţionalitatea în asimilarea Ebreilor convertiţĭ la creştinism şi conclusiune. In partea III-a ceva relativ la economia noastră politică naţională, şi un apendice cu supliment în privinţa naţionalismuluĭ şi socialismuluĭ.

In prefaţă se analisează Talmudul şi se conchide că studiul talmuduluĭ este maĭ important de cât al Bibliei în cestiunea ce ne preo-

cupă. Dar Biblia nu servă maĭ puţin de cât Talmudul în demonstrarea teseĭ sale; se servă şi cu isvoare moderne la noĭ în ţară, scrise în limba română franceză şi germană; cunoaşte tot ce s'a publicat pentru şi contra Ebreilor, iar punctul sĕŭ de atac este cunoscuta broşură a rabinuluĭ A. Taubes. „Rĕspuns d-luĭ N. C. Aslan (1891).

Lucrarea dovedeşte multă muncă, întinse cercetărĭ şi o expunere metodică. Autorul este în curent cu cestiunea şi cu soluţiunile propuse în timpiĭ din urmă; este însufleţit de o iubire luminată de patrieĭ; este convins de marele pericol ca presintă Evreismul pentru România, punctul acesta din urmă îl întemeiază maĭ ales prin consideraţiunĭ de economie politică naţională, lipsa comerciuluĭ şi industrieĭ, numĕrul continuŭ crescând al Evreilor, dovedit cu date statistice, concurenţa neonestă ce o face comerciantul şi industriaşul Ebreŭ şi altele.

In apendice ne înfăţişează o paralelă între economia politică din trecut şi cea de astă-dĭ a Statuluĭ român, parcimonia strămoşilor noştrĭĭ şi galantomia guvernanţilor de astă-dĭ pericolul cel mare al socialismuluĭ judaic, care minează societatea română şi alte cestiunĭ personale cu d-nĭĭ Xenopolu, Tiktin şi Şeineanu.

Comisiunea faţă de meritele netăgăduite ale memoriuluĭ în cestiune este de părere a se acorda autoruluĭ suma de 300 leĭ, şi a se publica elaboratul în cât maĭ multe exemplare.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A

Ne assimibilitatea Hebreilor

Daqua studiăm historia lumei, vedem quŏ popolii cuceritori au assimilat cu timpul naţiunile căḑute subt a lor dominaţiune. Astfel au assimilat Romanii toţi popolii suppuşi de ei. Şi queva remarcabil este quŏ sutele de mii de ómeni aparţinênd popolilor civilisate din Europa, que au emigrat în Statele Unite, toţi aqueştia au fost contopiţi cu popolul din aquel Stat.

Numai Hebreii au fost cu neputinţă a se lăsà să fiă assimilaţi de nici un popole, fiă el quât di civilisat.

Nici Englesii, nici Germanii, nici Italienii, nici chiar Francesii n'au putut ai assimilà, ei quari au assimilat chiar pe Alsaţieni şi pe Loreni.

Nici cu persecuţiunile în contra lor, nici cu accordarea drepturilor civile şi politice n'au reuşit Francesii şi quellilalte naţiuni ai assimila.

Quare este causa ? Ideile quari au fost *incarnate* în ei de legea luĭ Moise şi de Talmud şi cerbicia lor quare a desesperat chiar pe Moise.

Aquest mare legiuitor al antiquităţii spre a puté facce ca religia dată de el să fiă tot d'auna respectată de Hebrei a inventat o legendă, quŏ D-ḑeu a făcut un contract cu Abraham, Isaac şi Iacob, ca el să iubéscă numai pe Hebrei, să i apere şi să-i susţină în contra quellor l'alte naţiuni pe quari ei le va subjugà, formând, cu timpul, un mare imperiu Judaic. Dar pentru aqueasta trebuie ca şi ei să nu'şĭ amestice sângele lor cu al quellor-l'alţi popoli, pentru ca D-ḑeŭ să-i pótă cunósce, etc. etc.

Aqueste tóte au contribuit ca Hebrei în general, de secole să nu voiască a se căsători cu nici un chip cu quellelalte naţiuni, sciind bine quŏ numaĭ astfel se vor assimila cu queilalţi popoli, perdênd naţionalitatea lor, la quare ţineau şi ţin fórte mult.

S'a susţinut şi se susţine âncŏ, quŏ daqua Hebrei n'ar fi fost persecutaţi, ei de mult s'ar fi assimilat. Que mare erróre!

Francesii de mai bine de 70 anni le-au accordat tóte drepturile, sperând quŏ ei vor deveni Francesi. Dar que amară desilusia au avut peste quaţi va anni. França s'a jidovit fŏrŏ ca ei să fi devenit Francesi cu inima. (Vedi la France Juive par Drumond). Ba, que este trist şi dureros quŏ au corrupto aşà quŏ un Arton a fost în stare să cumpere deputaţiĭ şi senatorii francesi în affacerea Panama.

Hebrei în loc d'a se assimila, din contra au constituit în 1859 *Alianţa Israelită universală*, cu scop d'a domina lumea, formând state în state. S'in adevăr éttŏ que dicea la 15 Maiŭ 1865, marele Cremieux, presidentul aquestei societăţi, într'o şedinţă a societăţiĭ: «Mergem cu paşi repedi.... Alianţa devine o adevĕrată **Putere**». Maĭ târdiu adăogà: «Permitteţi-mi acum a vĕ spune quât *Alianţa* nóstră se măresce şi prosperă. Ea nu este o reuniune de quâţiva ómeni isolaţi... ea este o associaţiŏ numerósă şi puternică, ea se întinde pe tóte punctele globuluĭ».

In fapt Allianţa Israelită a şciut admirabil a'şĭ crea influenţe şi mijlóce de tot felul. Ea numĕră în tóte părţile aderenţi numeroşĭ, ea are în mâinele salle avuţii imense şi acţiunile unuĭ mare numĕr de jurnale importante, quari i dă majoritatea voturilor pentru allegerea comitetuluĭ de redacţiune, dupŏ placul eĭ. Ea dispune astfel, pentru a susţine, în contra tutulor, interesele naţionalităţii Hebreilor, d'o forţa considerabilă de acţiune. Centralisând la Paris banii que-i strâng comitetele organisate în ţĕrrile din toată lumea, ea reuneşce facil attacurile assupra adversaruluĭ que are mai mult pe inimă, d'a 'l combatte şi d'a 'l învinge. Influenţa sa directă assupra presei Europene, influenţă a quării sorginte am arătat, îi permitte d'a presentà questiunile que o interesĕdă subt punctul de vedere favorabil causei salle, fărŏ ca nici o dată apperarea să'ĭ fiă permisă a se publica în numeroasele salle jurnale.

Aquestea le ḑiceam eu la 17 Maĭu, 1870 pe quând studiam în Paris, în jurnalul la *Cloche*, a luĭ Luis Ulbach în polemica ţinută cu Cremieux în questia Hebreilor.

Dar Hebreĭ nu s'a mulţumit cu aquestea tóte, ci au pus mâna pe Frammasonerie. Cremieux devenise presidentul saŭ marele maestru al ritului scotian, astfel quŏ tóte logele din lume au fost împânate de Hebreĭ. Apoi şi a întins puterea

şi assupra societăţeĭ *Internaţionala*. Max, presìdentul ei, erà tot un Jidan. Nu s'a fondat o societate secretă fără ca Hebreĭ să nu se introducă în mare numĕr.

Astfel vedem aḑi quŏ *socìalişţii* sûnt numeroşi jidanĭ. Eĭ asemenea devin de tóte colorile politice pentru a avé preponderenţă. In timpul luĭ Napoleon quei mai mari monarchişti se arătau quŏ erau eĭ.

Puterea *Alianţeĭ Israelite universale* s'a dovedit quŏ este atât de mare, quând mai alles s'a vĕḑut quŏ ea a putut *să deschidă, în 1878, porţile Congresuluì dela Berlin*, dictând articole în favórea Hebreilor. Que relaţiŏ avé óre resbellul Turco-Rus cu questia jidanilor, pentru a se prevedé articole în aquel tractat relativ la Hebreĭ din Românìa?

Aqueaşi forţă s'a manifestat ĕră dupŏ resbellul menţionat, quând potenta Russìe a fost silìtă să abroge legile decretate în contra Jidanilor din imperiul sĕŭ, şi să ì lase a se reintórce în aquea ţĕrră de unde fuseseră expulsaţĭ.

Dovedirĕm dară pînŏ aqui sufficient, credem, quŏ Hebreĭ nu vor cu nicĭ un chip a se assimila nicĭ cu naţiunile quarĭ le a accordat tóte drepturile şi folósele, ci au căutat numaĭ să se constitue din ḑi în ḑi maĭ mult mărinduşi puterea lor occultă şi formând stat în stat, orì unde se află maĭ numeroşi.

Popolìl dupŏ aqueasta deşceptându-se şi vĕḑênd tendinţele Hebreilor d'a *domìnà* iar nu d'a se assimilà, nu maĭ puturŏ năbuşi mai mult sufferinţele occasionate de Hebreĭ, şi sentimentele antisemite isbucnirŏ pretutindenĭ attacênd chiar cu forţa pe jidani în statele quelle mai mari. Societăţi antisemitte se formarŏ pretutindenĭ.

Astfel s'a realisat aquea que am prevĕḑut ânc ŏ de la 27 Maiu, 1879, la conferinţa que am ţinut în Atheneu assupra *Alianţeĭ Israelite şi modul cum ar trebui să se resolve darea drepturilor politice Jidanilor tŏră qua existenţa naţională să fiă pusă în pericol*, unde ḑiceam între altele:

«Nu va trece mult timp şi vom vedé rădicându-se furtuni mari în statele Europene, în contra Hebreilor. Attuncì Europa tótă va găsì quŏ aveau dreptate Românìì a fi nemulţumiţì de dênşìì (1) Maì preved quŏ în Ungaria au să fiă măcelăriţì. Pentru quŏ astă ţĕrră, quare le a dat tóte drepturile, se vede amenìnţată în existenţa ei. Hebreĭ au săracìt atât pe Ungurì, în quât jurnalul offì ios al lor *Pestì Naplo*, constată quŏ de 10 *annì populaţia Maghiară a scădut cu* 34 *la sută* în urma emigrărilor Ungurilor şi n'a crescut de quât cu 2 la sută prin naşcerì. In annul trecut tot un jurnal al lor arăta quŏ a

) Veḑi *Romania liberă*, din Iunie, 1879, unde s'a reprodus aqueastă Conferinţă.

emigrat 85 mii Ungurĭ în America, din quare numaĭ vre-o 10 mii în Romania şi Orient. Daqua eĭ nu vor lua măsurĭ de conservare se va ḍice: finis Ungariae cum s'a ḍis finis Poloniae.

Dupŏ cum se vede de maĭ mult timp în tóte ţerrile *Allianţa israelită universală* face tot posibilul nu numaĭ d'a nu lăsa să se assimile Hebreĭ dar le înlesnesc mijlócele d'a stăpînĭ şi economicesce ţerrile unde eĭ se află.

Dominaţia se supportă şi ea quât-va timp, dar quênd ajunge cuţitul la os, popolii ca şi individiĭ se rescólă şi restórnă guvernele şi regiĭ, allungând societăţile occulte. Ast-fel aŭ făcut şi cu Jesuiţiĭ, quarĭ cu tóte astea au întins mult instrucţia şi maĭ alles buna educaţiŏ.

Hebreĭ vor fi urmăriţi nu pentru quŏ au religunea Mosaică cĭ pentru quŏ apparţin uneĭ societăţĭ secrete, *Allianţa Israelită universală*, quare formézĕ aḍi un Stat în Stat în tóte ţerrile unde sûnt numerosi.

Numaĭ căsătorindu-se cu femeile din quellelalte naţionalităţi va fi posibil assimilarea lor, quŏcĭ urmaşii lor attuncĭ vor perde vitiurile şi defectele ereditare quarĭ fac ca eĭ să fiă urîţi de secole de lumea întrégă. Ómenii ca şi animalele moştenesc qualităţile şi defectele părinţilor şi prin amestecul cu rasele superióre se perfecţionéḍă progeniturile atât physicamente quât şi moralmente.

Cu tóte aquestea Hebrei deşi sciu aqueasta au preferit ânsĕ a remâné astfel cum sûnt de quât a perfecţionà rasa lor, creând fiinţe quarĭ să nu maĭ aibă vitiurile şi defectele, que fac pe oamenĭ să-ĭ urască din causa aqueasta.

Mai 'nainte d'a terminà, cată să arătăm quât de tolerenţi au fost Românii cu streinii de altă religiŏ, din antiquitate pînŏ aḍi, şi maĭ alles cu Hebreĭ, şi cu toate aquestea a fost imposibil ai assimila pe quând streinii queilalţi i-aŭ contopit.

Dela apparitiunea christianismului Românii au fost quei d'întêiu quare au îmbrăţişat astă religiŏ şi ca unii queau înţelles maĭ bine qua quellelalte popóre, eĭ au pus maĭ adesea în practică escellentele precepte alle fraternităţii. Dela început spiritul tolerenţei se manifestă la fie-quare mare occasiune que se presintă.

Indată que se declară marea schismă quare divisă Biserica lui Christ, Românii remânênd chreştini orttodoxi, au permis catholicilor nu numaĭ d'a se stabili în ţérra lor dar ânchŏ d'a construi biserici de cultul lor. La Câmpulung, vechia capitală a Ţĕrii româneşti şi în maĭ multe oraşe din Moldova, se vĕḍ ânchŏ ruinele bisericelor catholice. Pe quônd în Statele Papale

și aiurea orthodoxii nu numai quŏ nu puteau avé biserici dar nici îngropați la vre-o biserică catholică.

Historia nóstră nu conține nici o urmă de vexațiuni saŭ persecuțiuni sufferite de catholici din partea Românilor. N'ăm pretins a ne numi civilisați, în timpurile aquellea, dar la noi n'a existat nici Inquisițiuni nici *Saint* Bartelemy. Și quând mult mai târdiu protestanții venirŏ în România, ei avurŏ aquelleași libertăți de Culte și puturŏ să constitue templuri și să practice religiunea lor.

Dupŏ învingerea lui Ioan Huss, țérra nóstră dette hospitalitate la un mare numĕr din partisanii sĕi, quari fondarŏ orașul HușI.

Allături de diversele religiuni, Hebrei în tóte timpurile au rădicat sinagoge fărŏ qua quine-va să îi împiedice; tot astfel a fost și pentru quelle-lalte secte religióse. Numaĭ mahometanilor nu li s'a permis să construie giamii, din punct de vedere politic. Nu numaĭ atât, dar nicĭ n'am permis Turcilor d'a se stabili în țérră.

Hebrei în urma persecuțiunilor și inquisițiunilor s'au refugiat la noĭ. Și aḍi se recunosc Hebrei Ispanioli. Egalitatea cultelor erà așá de bine stabilită, în quât, în epoca în quare la noĭ se dettea boeriĭ, și Hebrei aŭ obținut.

Un popor al quărui trecut avé astfel de tradițiuni de tolerență religióșă nu putè să nu'l manifeste și la mișcarea regeneratóre din 1848.

In Constituția semnată de preotul Radul Șapca, Ioan Heliade Rădulescu, Tell și Nicolae Pleșoianu, la articolul 21 se ḍicea:

«Emanciparea Israeliților și drepturĭ politice pentru orĭ que compatriot de altă credință». In Monitorul Official de la 28 Februariu 1879, se vede în desbaterile Camerii cum I. C. Brătianu declară quŏ «aqueastă constituțiŏ a fost făcută de Heliade Rădulescu și quŏ noĭ, queĭ tinerĭ, adicŏ Roseti și el, n'aŭ făcut de quât să urmeḍe pe quei quari țineau în mână stindardul naționalității». Ocupațiunea rusă a desființat aqueastă constltuțiŏ și aquelle drepturĭ politice date Hebreilor de quari ar fi putut să se bucure tot-d'auna.

Indată que instrucția deveni la noĭ gratuită, Hebrei și toți streiniĭ furŏ admiși în schólele și lyceele nóstre, fărŏ ca Românii să rîḍă de religiunea lor. Ei au făcut amici buni printre Români.

Hebrei s'aŭ bucurat de tóte libertățile la noi. Ei au cumpărat și au putut construi case și orĭ-que în orașe. Unii din Hebrei aŭ ocupat fonctiunĭ înalte. Quine nu'și adduce aminte de doctorul Baraș, quáre erà profesor la lyceul Sf. Sava,

la schòla militară şi, quând a murit, preotul Veniamin Catolescu, profesor de religie la aquel lyceu, i-a ţinut un discurs pe mormêntul sĕŭ. Unde s'a mai vĕdut în alte ţĕrri ca un preot de religiŏ catholică saŭ protestant să facă discursurĭ pe mormintele jidanilor. Que dovedeşte aqueasta de quât tolerenţa quea mai mare? Soţia lui Baraş a obţinut o pensie, fără ca el să fiă naturalisat Franchetti, profesor de musică la lyceul St. Sava a fost şi el un Hebreu.

Quine nu scie iarĕşĭ quŏ D-l David Emanuel, Hebreu de origine, este de atâţĭ annĭ profesor la Universitatea de Bucurescĭ.

Statul a trimes bursieri Hebreĭ; ast-fel a fost repausatul G. Montaureanu.

Mulţime de sinagoge există în România precum şi biserică catholice şi protestante. Si orĭ de quâte orĭ au querut străinii de alte religiunĭ ca a nóstră, li s'au dat voie d'a construi.

In polemica que am avut în 1870, pe quând îmi făceam studiele în Paris, cu Cremieux, unde probam quŏ questia Hebree în România nu este o questie relig ósă ci politică şi socială, am silit pe d-sa să declare în jurnalul *les Debats* de al 15 Maiu, 1770, quŏ «Popolul Român, proclam sus şi tare, «*n'are inimiciţiă contra jidanilor: el este bun, el este «tolerent, n'are ură contra sectarilor de orĭ que cult.* «Sûnt numaĭ quâţi-va conducĕtorĭ, dicêndu-se republicani «liberali, quari au escitat aquest resbel atroce...»

Tolerenţa aqueasta exemplară a Românilor bunĕtatea lor şi hospitalitatea que au dat *streinilor*, au făcut ca ei să se căsătorească cu Romăncele şi să stabilésca aqui. Hei bine, Grecĭĭ, Bulgarĭĭ, Sârbii, Armenĭĭ, Ruşiĭ, Germanĭĭ şi chiar Francesiĭ aquestia daqua ei nu s'aŭ assimilat, dar toţi copii lor s'au assimilat. Numele que pórtă âncŏ adĭ atâtea familiĭ cu terminaţiunea *dis*, *polo*, *of*, *vici*, indică originea gréca, sârbă; bulgară şi rusă. Stege, fostul ministru, D-l Vachman, repausatul Davilla, que au fost aquestia di quat Germani şi Francesĭ?

Mare a fost rolul femei române în assimilarea raselor străine şi conservărĭĭ limbeĭ române şi mai ales a cuvintelor de origină latină. Mult trebuie s'o admirăm şi s'o lăudăm şi pentru aqueasta.

Cu tóte quŏ noĭ Românii am fost quel mai tolerent popol din Europa, din antiquitate şi pînŏ adi, cu tóte quŏ buni şi hospitalieri către Hebrei, după cum o recunósce chiar Cremieux, presidentul Allianţei Israelite universale, cu toate aquestea ei n'au voit să se assimile cu noi. Aŭ năvălit în România 50) de mii de Hebrei punênd mâna pe commerciu, industrie, agricultură, făcêndu-se intermediatori între productor şi consumator, în dauna ambelor părţi, speculând şi încellând mai

alles pe țĕrran. Moldova pare o Palestină adi și Muntenia din pi în di este copleșită! Cu que dar pot ei să ne probeḍe quŏ au devenit Români? Daqua sûnt quâte-va escepțiuni aquestea n'au influență assupra sutelor de mii de Hebrei pentru a le schimbà apucăturele și tendințele lor de dominațiune.

O probă palpabilă quŏci formeḍă o națională și un stat în Stat în țĕrrile unde sûnt numeroși, este âncŏ și discursul de mai la valle pronunçat într'o primă ședință a *Alliantei Israelite universale*, de către Cremieux, presidentul ei, și publicat în 1866 în diurnalul *Moscova* și în quel engles *The Mail*.

«Noi n'avem concetățeni, n'avem de quât correligionari. Națională nóstră este religiunea strămoșilor noștri și nu *recunoascem nici o altă națională*. Credința strămoșilor noștri este singurul patriotism.

«Noi locuim în alte țĕri, dar cu tótă națională nóstră externă, noi am rĕmas și vom remâné în *veci un popol alles și nedespărțit*. Singur *Judaismul represintă în sine adevĕrul religios și politic*. Hebrei nu vor fi nici o dată prieteni cu chreștinii și cu mahometanii, pînŏ quând lumina credinței lui Israel nu va *străluci peste tot*, pînŏ în diua quând religiunea Hebreilor va fi religiunea omenirii (?!). He brei din *tótă lumea lucreḍă* împreună cu noi la aqueastă mare și sfântă lucrare; așà dar isbânda è sigură. *Biserica chreștină, eterna nóstra inemică, este dejà rănită și căḍută jos*. Rețéoa întinsă peste glob de fii lui Israel se lățesce din di în di și se întinde mai departe și astfel s'a îndeplinit sfânta proorocire: Va veni o vreme quând Ierusalemul va fi o casă de rugăciune pentru tóți popolii, quând stindardul lui Iehova *va fâlfăi pînă la marginile pământului*. Folosiți-vĕ de tóte împrejurările.

«*Puterea nóstră este mare*, să o întrebuințăm la un scop mare.

«De que ne-am teme óre? Dioa nu este de loc departe quând *tóte bogățiele lumei vor aparține jidanilor și numai* **jidanilor**».

Quelle que am aratat mai sus, precum și astă importantă declarație a lui Cremieux, va convinge pe philosemiții Români, quŏ Hebrei — nu dic Hebreicile—nu iubesc pe Români, după cum se vede de mult quŏ nu iubesc nici o națiune alta, de quât p'a lor, și quŏ scopul lor nu este d'a deveni Români quând pretind drepturi politice, ci d'a puté jidovi mai currênd Romanià ca apoi s'o domine.

Patriotismul ânsĕ român ne impune tutulor datoria a luà tóte măsurile de-a ne conserva națională și existența nóstră în contra inamicilor noștri, fiă ei de ori que religiune.

Daqua părinţii şi strămoşii noştri şi-au versat sângele luptându-se secole în contra invasiunilor streine, spre a ne da o ţérră, se cuvine óre ca noi să nu luptăm în contra quâtor-va sute de mii de Hebrei şi să tolerăm qua ei să'şi mai întindă dominaţiunea peste tot în ţérra nóstră ? Nu cred quŏ philosemiţii Români să aprobe aqueasta şi nici un Român, spre onórea nóstră.

I. I. Heliade-Rădulescu

1900, August 31.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

B

«Acum este timpul cel de bărbăție
Când móre Românul pentru datorie.»

Adevăraților Români,

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Deși abia ieșit din clasa VII secundară, de și n'am condeiul dexter și nicĭ isvóre suficiente relative la subiect, deși n'am maĭ scris până acum, cum s'ar putea dice în casul de față —, totuși neasimilarea Jidanilor devenind o axiomă, mĕ încerc să iaŭ condeiul, nu spre a concura la premiul laudabil al celor maĭ Românĭ dintre Românĭ (căcĭ nicĭ n'aș fi în stare față de ceĭ ce-aŭ câștigat atâția laurĭ în viață prin lucrărĭ, avênd și experiența la îndemână), dar pentru ca în numele tinerimeĭ de astă-dĭ, a Românieĭ de mâine, să vĕ arătăm, că și noĭ, pătrunșĭ de cele maĭ viĭ sentimente pur Românescĭ, am voi de acum chiar să intrăm ca voluntarĭ în numĕrul soldaților voștri, în lupta contra elementuluĭ celuĭ maĭ ostil vieței interióre și exterióre Române; vrem ca prin câte-va cuvinte, așa slabe, cum vor fi, să vĕ mulțumim vouĕ celor de la adevĕratul și singurul dĭar — al patriotismuluĭ sincer, — curat de orĭ-ce ideĭ cosmopolite și curățit

de désa şi împovărătóre indeferenţă faţă de inamicii de orĭ-ce fel, — indiferenţă isvorîtă din lipsa consciinţeĭ naţionale —; vrem dar să vĕ mulţumim vouĕ — celor de la ḑiarul curat de sérbedele lupte ale ḑileĭ, politice, — prin o mică participare. — Mulţumirea, pe care vrem să v'o aducem noĭ — Vouĕ celor de la *„Apărarea Naţională“*, care va binemerita de la Patrie prin tendinţele sale maĭ mult de cât nobile, vitale chiar pentru România viitóre începênd cu ḑiua de mâine — e declararea, că tendinţele vóstre le-am înţeles, că avem consciinţa importanţeĭ acestor tendinţe, şi că vom sci a ni le asimila transformându-le în carne din carnea nóstră şi sînge din sîngele nostru, că vom sci a ne înmuia în această soluţiune de patriotism, ce radiaţĭ şi ast-fel dreşĭ, cum ḑice ţĕranul, el Eroul de la Griviţa, liberatorul nostru, talpa ţărĭĭ, vom sci să ajungem idealul strămoşilor noştri şi prin moşténire al nostru. Declarăm, că vom sci să ne facem din secolul ce se pregătesce a trece pragul vécurilor, — secolul naţionalităţiĭ Române, secol de înălţare şi continuare a celor începute în secolul ce plécă, apune, aruncând o rază de mândrie naţională Românilor, carĭ ĭ-aŭ imprimat o glorie divină prin independenţa şi regalitatea gloriósă, politică, a unuĭ popor ce e lăsat de Domnul Sfînt, spre a-l representa în lume prin dreptate, inimă, cuvînt; declarăm, că vom sci să căştigăm şi victoria economică contra jidanilor şi streinilor de orĭ-ce fel.

„Cinstiţĭ pe Dumneḑeŭ, iubiţĭ patria maĭ înainte de tóte — *(prin ce este Românesc* “ va fi idealul nostru,—adăogând parantesa la cuvintele, cu care s'a caracterizat adevĕratul Român de Căpitanul între Căpitanĭ, Soldatul vitéz, Piosul Domn, primul Rege, Carol I. Şi nouĕ nu ne e témă cu ast-fel de ómenĭ, ce sciŭ a pune mintea inima, voinţa şi braţul pe altarul Patrieĭ mândră de eĭ. Păşim cu încredere în secolul ce vine, aducêndu-ne, pe aripe-ĭ nouĭ

BCU Cluj / Central University Library Cluj

impresiuni, noui speranțe, noui ómeni cu noui ideale, dintre cari cei d'întêiu sunteți Voi, — căci:

„Viitor de aur, țara nóstră are
Și prevĕd prin secolul XX a ei mai mare înălțare“

Fie ca ḑiua de mâine să ne curățe de tótă lepra ce s'a prins ca un scaiu de Român, și ca noi bariera panslavismului prin distrugerea panjidovismului din țara nóstră, să realisăm din România, o cetate inexpugnabilă împodobită cu Românism, locuită de Feți frumoși și Ilene Cosinzene de séma Elenei, mama lui Ștefan cel Mare, (iar nu de perciuni pestriți și păr roșu) așa ca fie-care să cugete, să simță și să voiască prin fapte cu adevĕrat Românesci, și ast-fel să fim printre luceferii veĉnici de pe cerul European.

Inconjurați de întăriturĭ în afară de avant-gardele și arier-gardele Române de peste Munți, Prut și Dunăre, trebue înainte de tóte a ne curăți și a ne întări în interior, căci prea slabi suntem.

Să scim (vorba nemuritorului poet) că:

„Fericirea țării de la noi s'așteaptă,
De deșarte vise să nu ne'nșelăm:
Mórte și robie la streini aflăm.
Viitor de aur țara nóstră are
Și prevĕd prin vécuri a ei înălțare,
Insă mai nainte trebue să scim
Pentru ea cu toții martiri să murim,
Căci fără acésta lanțul ne va strânge
Și nu vom sci încă nici chiar a ne plânge“.

Ast-fel dar fără a se mai putea ḑice:

„Dumneḑeul nostru: umbră, patria nóstră o frasă,
In noi totul e spoială, tot e lustru fără basă“.

Fără a se mai putea ḑice acestea, să putem ḑice să strigăm și împreună cu noi tot poporul Român:

„Acum este timpul cel de bărbăție
Când móre Românul pentru datorie“.

St. G. Brădescĭ-Dolj.

NEASIMILAREA EVREILOR

Providentia Rumaniae:

„O miseri, inquit, que tanta insania Rumani?
Creditis avectos hostes? aut ulla putatis
Fuga carere dolis Evreum? Sic notus Israel?
Aut hac alteri emigratione occultantur Jidani;
Aut haec in nostros fabricata est machina muros,
Calumniatura Rumanos, ventura desuper auro;
Aut aliquis latet error: emigrationi ne credite
Quinquidid est: *Timeo Semitos* (Jidanos, Ovreios)
Judaeos, Ebreios, Jidovos, Istraelitos) (et aurum,
et assimilationem ferentes".

BCU Cluj / Colecția Documente

NB. Dacă traduc cuvîntul Semitos în corespundętórele-ĭ cuvinte (din parantesă) înțelese de poporul de jos, causa este, că jidanul A. Taubes, *Rabin al județului Tutova* [1]) se încércă a pretinde că „poporul de jos nu înțelege termenul antisemit, *ci crede că este un fel de crimă descoperită la Ebreĭ*" și de aceia adevěratul Român are desgust, gréță, de némul luĭ Abraham tinichigiul (căcĭ pe cel-l'alt l'a părăsit din nascere). (Pag. 73 „Rĕspuns luĭ N. Ceaur-Aslan de A. Taubes, Rabin al județuluĭ Tutova).

---

1) Oare așa să fie ısaŭ va fi)?! Noĭ încă credem, că județul numit îșĭ are protoereŭ și că este locuit de creștinĭ. Ce-o fi dicênd streinătatea, când citesce asemenĭ scrierĭ țesute în minciunĭ și obrăsniciĭ jidovescĭ?!! Cum reiese d'aci, Moldova deja a fost cucerită și în fruntea județelor jidovite stă ca autoritate supremă Rabinul jidovesc. Dómne, Dumnedeul nostru, scapă-ne de lepra jidovéscă.

PENTRU ROMÂNĬ

„Si vis pacem, para bellum“.

Dumnedeŭ a pus în sufletul ómenilor în particular şi în al popórelor în general, acel simţimînt divin, numit instinct de conservare, care le face să respingă, să evite pericolele, să se conserve fără a fi judecat, raţionat aşa de mult, cum s'ar face astă-dĭ. In mod general chiar, aprópe tocmaĭ la urmă venia eruditiunea a-tot discernătóre să constate, întărind cu argumente sdrobitóre, aceia ce în mod spontaneŭ, neînţeles de multe orĭ, sentimentul numit, acea providenţă înăscută, evitase. Ast-fel şi Românul condus de acest instinct de la început şi până astădĭ a avut oróre de a-tot-otrăvitórea invasiune ebraică, de jidovime, o va avea şi trebue să o aĭbă. Considerându-ĭ spurcaţĭ, cum probézĕ expresiunile dilnice ale adevĕratuluĭ român, ţĕranul ar fi trebuit, ca să le fi arătat, obicĭnuita platĕ, drumul plecăreĭ urgente, tot aşa, după cum şi venise aceste lipitorĭ, carĭ infectézĕ tot cu balele lor spurcate. Totuşĭ prea bunul nostru eroŭ în luptele pept la pept, din firea sa a-tot omul tolerător, maĭ cu sémă, când códele de topor nu lipsesc, în bunătatea-ĭ acum devenită păgubitóre, graţie nepăsăreĭ celor în drept, a lăsat şarpele neomorît în ghióce şi astă-dĭ şarpele, acest fenomenal agent de corupţiune şi disoluţiune, a crescut mare, atacă pe Român pe căĭ piezişe, prin viclenĭi propriĭ lor, şi a început a atrofia Românismul până în mĕduva óselor, începênd din Moldova la Oltenia. Ajuns-a însă cuţitul la os şi Românul, aprópe vîndut jidovilor trebue să-şĭ scuture spatele de aceste omidĭ, carĭ timp de 4000 de anĭ n'aŭ găsit nicĭ-o rudă, nicĭ-un amic pe suprafaţa pămêntuluĭ, şi luând armele pacĭnice ale industrieĭ, comerţuluĭ, etc. să arate ieşirea fiilor luĭ Is-

trael. Timpul a demonstrat în deajuns absurditatea credinţeĭ, că Jidanii trebue toleraţi ca folositorĭ, căci în realitate aceştĭ ómenĭ sunt paraziţiĭ ceĭ maĭ fioroşi ceĭ maĭ de temut, care ruinéză popóre întregĭ spre a îmbogăţi un pumn de exploatatorĭ. Acéstă nouĕ ediţiune a Fanarioţilor trebue să-şĭ termine stăpânirea despotică, ce o exercitéză aicĭ *prín ban şi viclenie*, fiind-că trebue să se scie odată pentru tot-d'a-una că civilisaţiune nu însemnéză sinucidere. Ideile umanitare nu însemnéză a-ţĭ pune stăpân şi pe cine..... pe nisce nespălaţi leproşi carĭ s'aŭ oferit a fi spionĭ, agenţĭ, mijlocitorĭ, servitorĭ tuturor streinilor, carĭ aŭ avut vre-odată la noĭ interese contrariĭ intereselor românescĭ spre a putea căpĕta simpatia, interesul, ajutorul tuturor streinilor şi ast-fel a lupta maĭ cu succes contra nóstră. Ast-fel aŭ făcut eĭ pe Austria şi pe Germania să crédă, că eĭ, la noĭ, ar fi ante-mergĕtorii germanismuluĭ pentru a-şĭ atrage simpatia şi protecţiunea acestor ţărĭ. Trebue să scim că ideile umanitare şi egalitare nu sunt aşa de sfinte în cât ele ar trebui reflectate chiar cu riscul de a călca tóte cele-l'alte principiĭ morale şi sociale. Este bine şi de neapĕrată trebuinţă să se scie că principiile nu sunt puse tóte pe aceiaşĭ linie în cât privesce respectul ce li se datoresce. Este şi între principiĭ un fel de ierarchie. Ast-fel principiul de conservaţiune trebue să mérgă înaintea tuturor principiilor de libertate şi egalitate, şi acésta pentru motivul că, dacă eŭ nu mĕ voiŭ conserva, nu voiŭ putea să exist şi pe cât timp nu voiŭ exista, nu mĕ voiŭ putea bucura de toate beneficiile tuturor celor-l'alte principiĭ. A pretinde că libertatea şi egalitatea cea maĭ largă e bine să fie adoptată de o naţiune, chiar când îşĭ compromite prin acésta existenţa, este tot una ca şi a pretinde că e bine a da libertate captivuluĭ, care se află pe o corabie în mijlocul măreĭ, cu condiţiune ca el să se arunce în mare pentru a profita de libertate. Tot aşa este şi cu naţiunile. Trebue înainte de tóte să respectăm principiul de conservaţiune, al existenţeĭ nóstre naţionale, şi numaĭ după ce vom fi respectat acést principiŭ imperativ pentru noĭ, numaĭ atuncĭ ne este permis şi ni se póte cere, ca să respectăm şi cele-l'alte principiĭ, de carĭ se face atâta vorbă. Maĭ trebue să scim, că noĭ am fost despoiaţi de tóte drepturile, de dreptate, imparţialitate şi libertate, prin aurul a-tot ameţitor afară de jidanĭ, în mâna cărora devine instrumentul cel maĭ sigur al corupţiuneĭ. Cercul societăţeĭ dișă cultă póte că nu simte încă destul de bine (deşi ar trebui să-l simtă) flagelul jidovesc, dar o să-l simtă fórte dureros. Sătĕnul însă a ajuns în sapă de lemn, înótă în sărăcia cea maĭ négră pe acolo, pe unde staŭ şi se preumblă jidanii, carĭ se pretind persecutaţi de noĭ. Am

făcut însă cruda și trista experiență, că acești parveniți în loc să fugă de persecuțiuni (căci astea sunt mulțumirile și laudele ce ne-aduc), în loc să fugă de persecuții, îi vedem că se tot îndésă mereŭ, se fac că emigréză (ca să potolésca curentul de acum, gura lumeĭ), emigréză chiar (bre!! bre!!) cu decile spre a se întórce cu miile,—revin desmințind numele de persecuțiuni,—revin ca să reîncépă suptul sângeluĭ cald și tinĕr, ce curge din rana deschisă de acești microbi omenescĭ, țĕreĭ celeĭ mai frumóse și mai bogate de sub sóre: Românieĭ. Nu numaĭ atât, la noĭ în țară, aŭ venit și vin perciunați chiar din acele țĕrĭ, unde se bucură de tóte drepturile civile și politice, pe care nu le merită. Numĕrul lor mereŭ crescênd prin o nascere prodigiósă și prin năvăliri din afară, face tot maĭ grósă céța ce a acoperit patriotismul — sfarmă prisma patriotismuluĭ, prin care altă dată ómeniĭ de bine obicĭnuiaŭ să vadă orĭ-ce mișcare și lucrare maĭ de sémă.

Tot ce e românesc s'a profanat de aceste lifte spurcate: aŭ îndrăsuit să spună, că asta e țara lor și așa va fi, dacă nu se vor lua mĕsurĭ de înflorire pentru Românism și contrariĭ jidovismuluĭ. Alt-fel: independența, regalitatea, etc., vor fi numaĭ vorbe în vînt, căci ce independență este, când noĭ atêrnăm în tóte de jidanĭ, căror le plătim un tribut de-o sută de orĭ maĭ mare de cât cel vechiŭ?! Capitalul, nervul de viață materială și indirect și de cea morală al uneĭ națiuni, dace în mâinile Ovreilor, tăindu-ne ast-fel firul resistenței materiale pe o parte, iar pe de alta demoralisarea propagată de aceiași se infiltréză tot maĭ adênc în inima Românismuluĭ sub numele de libertate și lipsă de superstițiuni țĕrănescĭ, pe când pe Jidanii, care se fălesc cu numele de ateĭ în fața Românilor (bun înțeles spre a-ĭ face liberĭ-cugetătorĭ, etc., spre a-ĭ corupe și cosmopolitisa) la sĕrbătorile și Sâmbetele lor, cu cornul în frunte, îĭ vedem în Sinagogele lor bolborosind rugăcĭuni și para rugăcĭuni, dovedind un extrem fanatism religios și lipindu-se tot maĭ mult de biserica lor *care le promite* [(în urma unireĭ dintre eĭ și desbinarea dintre neovreĭ (orĭ-cum s'ar face acésta din urmă, destul este să se facă)] *cucerirea lumeĭ sub conducerea luĭ Mesia modern, Banul (viţelul de aur).* Acaparând comerțul și bruma de industrie ce avem, ne-a lăsat proletariatul public, și sărăcia órbă țesută în corupțiune generală, neunire, invidie și tóte păcatele ce povestesc..... ruina unuĭ Stat.

A venit însă timpul, să ieșim din nepăsarea, ce ne omóră vĕdênd cu ochiĭ. Césul a sunat... Sfîrșitul Jidovismuluĭ în tóte ramurile luĭ se aproprie.. Pe orizonul Secoluluĭ XX lea, ce-și îmbracă existența în haina speranțeĭ și a glorieĭ națio-

nale se întrevede licărind cu o forță din ce în ce crescêndă: unirea, moralitatea religiósă, renascerea pe tĕrâmul economic, completarea și sistematisarea edificiuluĭ nostru social, și în fine, întréga serie a luceferilor, ce prevestesc o epocă de aur în tóte direcțiunile, epocă demnă de un imperiŭ țesut în Românism și de adevĕrațĭ Românĭ. Pericol de distrugere al edificiuluĭ nostru economic, social, politic și național, Jidanĭĭ trebue să plece de voe saŭ (maĭ bine) de silă, de nevoe, că de voe n'aŭ plecat și nu vor pleca nicĭ-odată).

Decĭ dar, Române, dacă vreĭ pacea și binele némuluĭ și țĕreĭ tale, pregătește-te de rĕsboiul contra Jidanilor, luptă cu prudență și victoria va fi a Ta, contra elementuluĭ celuĭ maĭ neasimilabil, după cum vom vedea maĭ departe.

TEORIA ASIMILĂRIĬ PRIN ÎNCRUCIȘARE ȘI ADOPȚIUNE

(Căsătorie și adopțiune (contract)

Este recunoscut de întréga lume, că cea d'întêiŭ condițiune pentru ca un Stat să pótă exista și prospera, este că cetățenĭĭ aceluĭ Stat să fie din aceiașĭ rasă, din acelașĭ sânge și acésta este ușor de înțeles. Maĭ întêiŭ, individiĭ de aceiașĭ rasă se căsătoresc obicĭnuit numaĭ între dênșiĭ, fiind-că nu maĭ prin căsătoria între eĭ se menține perpetuitatea și unitatea raseĭ, din care fac parte; apoĭ căsătoria dă nascere la sentimentele de familie, carĭ sunt legăturile cele maĭ puternice și cele maĭ durabile din câte légă vre-o dată pe individiĭ între dênșiĭ. Acum, când ținem séma, că aceste legăturĭ de familie se întind de la individ la individ în formă de lanț, până când coprind întreg poporul unuĭ Stat, vedem că toțĭ cetățenĭĭ, carĭ constituesc Statul sunt atrașĭ unul către altul prin un sentiment general de iubire, care ne dă acea prețiósă flóre: simpatia de rasă. Maĭ mult de cât atât. Dacă ținem séma că acelaș sânge curge în vinele tuturor membrilor unuĭ popor, înțelegem ușor, că toțĭ acești membriĭ vor avea, ca curs normal al lucrurilor, prin efectul eredității, cam aceleașĭ sentimente, cam aceleașĭ tendințe și chiar cam aceleașĭ ideĭ, așa în cât la o vreme de nevoe, la ocasiunĭ marĭ, inima tuturor va bate în acelașĭ fel, mintea tuturor va adopta aceiașĭ opiniune, acțiunea tuturor va urmări aceleaș scop! cu alte cuvinte națiunea care va fi de o singură rasă, va avea un singur centru de gravitate și Statul care va fi format din o ast-fel de națiune, acela și nu maĭ acela, va fi în cele maĭ bune condițiĭ de tărie, trăĭnicie și progres. Prin urmare, după cerințele chiar ale sciinței, cea

d'întêiŭ condițiune pentru existența unuĭ stat este că poporul să fie de aceiașĭ rasă.

Acest adevĕr este acela, pe care se basézĕ principiul națiunalităților, de care se face atâta vorbă în lumea civilizată. Acest principiŭ al națiunalităților, se înțelege că nu se raportă de cât la rasă, și nicĭ-de-cum la ceea-ce se numesc supușiĭ aceluiașĭ Stat, fără deosebire de rasă, căcĭ atunci principiul n'ar maĭ avea nicĭ o aplicare. Eĭ bine, acest principiŭ este atât de adênc înrădăcinat astă-dĭ în consciința tuturor ómenilor, fie ómenĭ de Stat, fie simpli cetățenĭ în cât astă-dĭ tóte constituirile și reconstituirile de Stat nu se pot face în lumea civilisată de cât după principiul națiunalităților. Apoĭ să nu se maĭ dică atunci de către publiciștiĭ evreĭ saŭ evreofilĭ că baza Statuluĭ ar fi numaĭ simplul interes material comun al concetățenilor, fiind-că tocmaĭ secolul nostru este acel care a dat nascere principiuluĭ națiunalităților, și tocmaĭ principiul acesta va prevala din ce în ce maĭ mult în secolul ce vine al XX.

Să ascultăm pentru moment pe jidanul-rabin Taubes, cum definesce o națiune: «Nu unitatea de sînge formézĕ o națiune, ci comunitatea intereselor în lăuntrul uneĭ patriĭ comune".

Iată ce patriotism aŭ aceĭ, carĭ n'aŭ fost în stare măcar a-și păstra țara lor! (dar pe a altora?!!). Nu voesc cel puțin a'și da séma de rădăcina și însemnarea adevărată a cuvîntuluĭ!! Și lucru e cu atât maĭ condamnabil, cu cât îl fac cu consciință, din intențiune, din rĕutate, vînând scopurĭ meschine. Dar să'ĭ lăsăm în plata Domnuluĭ și a celor loviți de plagă. Acest principiŭ al unității raseĭ într'un Stat este cu atât maĭ necesar, cu cât forma organică a unuĭ Stat este democratică, precum este a Românieĭ. Înțelgeți fórte bine, că altă dată, și la noĭ și în alte State, a putut să fie la un loc fel de fel de rase, fiind-că atunci masa poporuluĭ nicĭ nu avea drepturĭ politice; căcĭ era un singur om saŭ o singură clasă, care domnia și ast-fel afacerile Statuluĭ aveaŭ în tóte casurile o singură direcțiune.

Dar astă-dĭ, când regimul este democratic, când poporul ia parte la afacerile publice, cum ar putea să fie unitate de acțiune și de direcțiune în conducerea Statuluĭ, când poporul, ce conduce Statul nu ar fi de o singură rasă, și prin urmare, nu ar fi în el unitate de tendințe, unitate de aspirațiuni? Iată pentru ce la admiterea streinilor ca să fie cetățenĭ aĭ unuĭ Stat (lucru pe care-l cer și jidaniĭ noștri), se cere ca condițiune capitală: ca aceĭ strĕinĭ să se contopiască în națiunea dominantă, cu alte cuvinte, să se amestece cu totul așa în cât la urma urmeĭ să rămâe în Stat tot unul

şi acelaşĭ sânge. Decĭ, dar: a fi de aceiaşĭ rasă saŭ a se contopi cu totul în acea rasă prin căsătorie (încrucişare), iată singurele principiĭ sciinţifice ale împământenireĭ (naturalisaţiuneĭ). Aşa dar pentru ca împământenirea să fie folositóre, raţională şi conformă cu sciinţa, ea nu trebue acordată de cât acelor streinĭ, carĭ se contopesc, saŭ se dispun a se contopi prin căsătorie cu indigeniĭ (asimilare prin încrucişare). Altmintrelea, dacă s'ar acorda cetăţenia la indivizĭ, carĭ nu aŭ aplecarea şi nicĭ nu o pot avea de a se contopi în sîngele raseĭ dominante, atuncĭ ar fi a expune acea ţară la o luptă perpetuă între tendinţe contrare. Nu dic, că nu se póte ca diferitele rase, ce ar exista într'o ţară, să aibă câte odată un interes comun, ca tendinţele ereditarĭ ale uneia să fie de o potrivă favorisate ca şi tendinţele ereditare ale alteia, de aceleaşĭ împrejurărĭ.

Cât timp acéstă stare de lucrurĭ ar dura împământeniţiĭ şi cu pământeniĭ ar trăi negreşit în pace. Dar împrejurările se schimbă şi cu ele se póte schimba şi interesul diferitelor rase, şi dacă nu astă-dĭ, mâine; dacă nu mâine, poimâine, tendinţele împământeniţilor (graţie pretinseĭ asimilărĭ prin adaptaţiune) se vor găsi în conflict cu tendinţele pământenilor, şi atuncĭ interesul unora nu se va maĭ împăca cu interesul celor-l'altĭ, şi atuncĭ interesele unora nu vor putea fi satisfăcute fără sacrificiile intereselor celor-l'altĭ (*cum suntem noĭ cu Ebreiĭ*, carĭ de şi vecĭnic asimilatĭ prin adopţiune cum pretind) aŭ rămas tot Ebreĭ).

Atuncĭ va fi lupta pentru existenţă între o rasă şi alta, vor fi lupte înverşunate, carĭ nu vor putea fi terminate de cât saŭ prin disolvarea complectă a Statuluĭ; saŭ când una din rase va fi zdrobită cu totul pentru a rămânea iarăşĭ o singură rasă dominantă în Stat. Acest resultat al luptelor civile este demonstrat în totul de istoria omenireĭ. (Dacă în alte ţĕrĭ s'a putut că Jidaniĭ nu aŭ avut până acum acest resultat faptul se datoresce restrîngereĭ număruluĭ lor faţă de populaţiunea totală. Alt-ceva, este însă la noĭ, unde numărul lor faţă de Romănĭ este prea mare).

Alianţa saŭ adopţiunea (asimilarea pretinsă prin adopţiune) nu este un act unilateral şi nu este destulă voinţă celuĭ ce aspiră la împământenire, pentru ca acea împământenire, să aibă loc de îndată şi pe deplin drept. Simplul fapt al şedereĭ într'o ţară, chiar din tată în fiŭ, precum nicĭ simpla lepădare de o protecţiune străină, nu conferă negreşit şi dreptul de cetăţenie, căcĭ alt-fel n'ar fi o naţionalitate care să nu fie ameninţată de a fi copleşită, cu timpul distrusă de alta maĭ puternică şi maĭ mare, destul este ca acesta din urmă să o voiască şi acésta în timp de pace şi

fără nicĭ un pericol saŭ neajuns pentru ceĭ ce o întreprind. „Toţĭ născuţiĭ în ţară, care nu se servesc de o protecţiune străină, sunt copiĭ legitimĭ aĭ ţĕreĭ! Eĭ port tóte obligaţiunile pentru Stat şi lĭ se cuvine tóte drepturile“, dice Jidanul A. Tubes în viclenia perciunaţilor. In adevĕr, după principiile dreptuluĭ internaţional, un Stat nu póte închide porţile sale *cetăţenilor pacĭnicĭ* ce vin din alte State. Dacă dar la obligaţiunea acésta se va adăoga şi aceia de a împămênteni negreşit pe aceĭ dintr'înşiĭ ce aŭ avut o reşedinţă în ţară maĭ lungă şi s'aŭ lepădat de protecţiunea străină, va fi de ajuns ca aceĭ străinĭ într'un moment dat să fie maĭ numeroşĭ, pentru ca într'un spaţiŭ de timp, ce s'ar putea calcula matematiceşte încă maĭ dinainte, eĭ să formeze majoritatea populaţiuneĭ şi să transforme Statul cel mic într'o colonie a Statuluĭ celuĭ mare. Este recunoscut universal, că orĭ-ce Stat îşĭ fixéză în mod liber *condiţiunile*, în care acordă calitatea de cetăţean al Statuluĭ, precum şi acelea ale admiteriĭ străinilor pe teritoriul sĕŭ, avênd tot dreptul de a regula raporturile lor civile în timpul şedereĭ lor şi de a-ĭ exclude de la funcţiunile politice, etc., după cum binele şi justiţia ţĕreĭ va cere.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CONSECINŢELE (SAŬ RESULTATUL) ADAPTAŢIUNEĬ (ASIMILARE PRIN ADOPŢIUNE) SAŬ CUCERIREA LUMEĬ DE CĂTRE EBREĬ.

Resultatul adopţiuneĭ nefiind de cât crearea de Stat în Stat este imposibil, ca, în consecinţa invariabileĭ legĭ fisice ḑilnic observate între ómenĭ „de a fi maĭ presus de alţiĭ, supunându-ĭ dominaţiuneĭ lor“ *comuna vieţuire materială a diverselor naţiunĭ să nu ia forma uneĭ crîncene lupte de preponderanţă şi existenţă*. Efectul rivalităţiĭ e mizeria naţiuneĭ maĭ slabe.

Mediile cu care se servă pentru atingerea acestuĭ scop, variind cu posiţiunile geografice, cu starea socială şi politică precum şi cu capacităţile individuale ale naţiuneĭ s'aŭ redus la 3 (treĭ) principiĭ categoriĭ:

1) Principiul forţeĭ fisice.

2) Principiul influenţeĭ religióse şi morale.

3) Principiul interesuluĭ care supune pe om celuĭ ce e superior prin avere şi la care alérgă la necesitate. Cele d'întâiŭ 2 principiĭ sunt destul de cunoscute fie-căruia, pentru că istoria Greciеĭ şi a Romanilor în anticitate (pentru cel I-iŭ), şi Papismul în evul-mediŭ (pentru al II-lea) presintă dovedĭ despre influenţa puternică a acestor principiĭ. In

adevăr aceste principiĭ aŭ cooperat fórte mult la prosperitatea Statelor carĭ, aplicându-le cu precauţiunile necesariĭ, aŭ fondat începutul preponderanţeĭ lor materiale şi aŭ ocupat trepte înalte între naţiunĭ, potrivit cu gradul civilisaţiuneĭ saŭ a influenţeĭ lor morale. In cât se atinge de influenţa ce cade în categoria a treia, adică aceia care arată aplicaţiunea principiuluĭ de interes, se póte dice, că acest fel de dominaţiune presintă o descoperire cu totul unică. Interesul de avere, în acest cas, ocupă locul principiuluĭ religios şi este într'unul şi acelaşĭ timp causa şi mijlocul aservireĭ. Acest principiŭ, după felul şi însemnătatea sa în viaţă, este mult maĭ putinte de cât cele-l'alte, pentru că nimenĭ nu póte evita influenţa luĭ. E un principiŭ basat pe necesitatea absolută de a'şĭ susţine cine-va existenţa, pe una din primele condiţiunĭ esenţiale ale vieţeĭ ; este un principiŭ etern şi comun întregeĭ lumĭ: principiŭ căruia noĭ toţĭ trebue să ne supunem. Interesul constitue centrul în jurul căruia se învîrtesc dorinţele şi tendinţele ómenilor şi influenţa sa domnesce egal peste tot globul terestru. Victoria fondată pe acest din urmă principiŭ nu este triumful putereĭ fisice asupra infirmităţiĭ, nicĭ al sciinţeĭ asupra ignoranţeĭ, ci *este triumful vicleniei asupra sincerităţiĭ şi asupra nepăsăreĭ.*

Cu acest principiŭ, părinţiĭ luĭ, Evreiĭ, aŭ ajuns la forţa şi puterea, cu care domină în timpul de faţă tindênd la cucerirea lumeĭ. După tótă probabilitatea poporul Ebraic este cel d'întâiŭ care ne-a descoperit puterea secretă a acestuĭ principiŭ. Orĭ cum ar fi, el e cel d'întâiŭ care a profitat de dênsul ca de un mediŭ spre a ajunge la scopurile sale. El e mijlocul sigur cu care fac orĭ-ce. Studiind istoria acestuĭ popor, de îndată vedem că Ebreiĭ, până şi în timpiĭ ceĭ maĭ depărtaţĭ aŭ urmat acestuĭ principiŭ, sciind a'l întrebuinţa ca o armă contra altor rase şi ca basa stăreĭ lor politice şi sociale. Citind cine-va bine istoria Ebreilor, póte lesne afla direcţiunea spiritului şi a descoperi aplicările şi tendinţele ce aŭ, şi ast-fel să înţelegem imposibilitatea asimilaţiuneĭ luĭ Istrael.

ORIGINA ŞI CARACTERUL EBREILOR

Ebreiĭ fac parte din familia Semitică cu Chaldecniĭ, Asirieniĭ, Fenicieniĭ (toţĭ dispăruţĭ) şi cu Arabiĭ. Origina lor este decĭ arabică. Natura a dotat pe Arabĭ cu înalte facultăţĭ intelectuale, mult maĭ excelente de cât ale altor rase. Aceste facultăţĭ, ce'ĭ caracterizăconsistă în următórele: 1) Facultate de a analisa, neîncrezătóre în tot ce pórtă tiparul

misteruluĭ, 2) Combinaţiune repede şi complect desvoltată; 3) Suflet pasionat şi receptiv, şi în fine 4) Astucie şi viclenie extra-ordinare. Aceste calităţi posedate de toţi Arabiĭ în genere n'aŭ putut să nu devie apanagiul Ebreilor, însă aceştĭ din urmă aŭ introdus în caracterul lor încă câte-va elemente, ce aparţin propriŭ numaĭ lor. Aşa spre exemplu: Arabuluĭ pe lîngă impresionabilitatea şi receptibilitatea sa, îĭ lipsesce constanta şi fermitatea. Ebreul însă pe lîngă calităţile Arabuluĭ are o aşa constantă saŭ maĭ bine îndărătnicie, în cât despre dênsul se póte dice:

Ebreul nicĭ odată nu cedéză! el nu scie ce însémnă a uita saŭ a erta. A doua distincţiune ce se observă în caracterul acestor douĭ fiĭ aĭ deşertuluĭ consistă în aceia că Arabiĭ tind la tot ce este ideal şi abstract, pe când Ebreiĭ sunt fórte materialiştĭ şi practicĭ. Din acéstă distincţiune în caractere resultă că frumosul produce în Arabĭ o încântare curată, lipsită de orĭ-ce gând materialist, pe când Ebreiĭ privesc în el numaĭ ceea-ce le póte aduce un profit saŭ maĭ bine dicênd, un câştig. El se póte încânta cu o flóre saŭ cu orĭ-ce alt obiect excelent, dar cea întâiŭ idee ce străbate mintea luĭ, va fi întrebarea: „Óre ce câştig îmĭ va putea aduce acésta? Nesaţiul-teróre este introdus în corpul şi sîngele Ebreuluĭ, căruia el, prin consecinţă se supune instinctiv. Instinctul câştiguluĭ atât de mult s'a înrădăcinat în organismul luĭ în cât înăbuşesce tóte cele-l'alte sentimente. Ebreul, de exemplu, nu scie ce este amorul propriŭ; de'l veţĭ insulta el nu va lua aminte la acésta; de veţĭ începe a'l lăuda el va rîde de acésta; dar păziţi-vĕ a'ĭ lua vre-un ban căcĭ atuncĭ ca un tigru se va arunca asupra-vĕ. Unica luĭ ţintă, în viaţă, este câştigul şi tot ce nu purcede direct spre acéstă ţintă, după opiniunea luĭ, nu merită nic. o atenţiune.

Acéstă neastâmpărată sete, naturalmente pune pe Ebreŭ în posiţiune de etern antagonist, a tot ce privesce restul omenireĭ, contra căreia el pórtă resbel până la ultima extremitate. Acéstă stare pune în posiţiune pe Ebreĭ de a se gândi că ómeniĭ există numaĭ pentru a se înşela unĭĭ pe alţiĭ. In acéstă luptă ceĭ maĭ şireţĭ şi hoţiĭ trebue, după opiniunea lor, a înghiţi pe ceĭ-l'alţĭ.

Idea eternuluĭ antagonism al ómenilor între eĭ sa' aşezat profund în mintea tuturor Arabilor; probă la acésta servă că ea se presintă ca o ideie predominantă în învĕţăturile Coranuluĭ şi ale Talmuduluĭ, cărţĭ ce servă ca cele maĭ complecte colecţiunĭ de ideĭ şi critice a raseĭ semitice. Deşi Arabiĭ şi Ebreiĭ se acordă pe deplin în tóte principiile ideiĭ de anta-

gonism, totuşĭ aplicaţiunea acesteĭ doctrine în viaţa lor diferă fórte mult.

Ast-fel Arabul, după caracterul sĕŭ cavalerésc, scie a distinge pe amicĭ de inimicĭ, şi timpul păceĭ de timpul lupteĭ, pe când Ebreul nu cunósce repausul şi susţine lupta fără întrerupere, cu toţĭ şi cu fie-care.

Cu acéstă dispositiune de spirit şi de inimă, cu acest caracter sui-generis, Jidoviĭ aŭ trecut în câte-va miĭ de anĭ, prin o mulţime de ţĕrĭ, aŭ trăit cu o mulţime de popóre şi pretutindenĭ pretinsa asimilare prin adopţiune basată pe comunitatea traiuluĭ nu 'ĭ-a maĭ *schimbat.*

Maĭ mult de cât atât: pretutindenĭ pe unde aŭ trecut aŭ ruinat, aŭ corupt şi aŭ ajuns chiar până a nimici poporul în mijlocul căruia aŭ trăit.

Principiul interesului

Cea maĭ mare descoperire şi cel maĭ mare miracol ce a făcut vre-odată popoprul Ebraic, este descoperirea principiuluĭ de interes şi forţa luĭ ca legătură socială şi ca armă pentru supunerea altor popóre. Acéstă descoperire a fost resultatul desvoltăreĭ gradate a facultăţilor poporuluĭ luĭ Istrael. Din relaţiunile lor cu rasele ce-ĭ înconjóră, Ebreiĭ aŭ extras şi adoptat următórele maxime economice:

«Nu devine avut cel ce adună, ci acela care scie a conserva». «Acela care scie a conserva póte tot-d'auna domina pe omul risipitor».

Afară de acésta eĭ aŭ observat, că ómeniĭ fórte puţinĭ preţuesc obiectul de care dispun, pentru că dorinţa d'a dobândi maĭ mult îĭ pune în positiune de a perde din vedere ceea ce ţin în mână. Din aceste descoperirĭ a tras conclusiunĭ şi maxime, carĭ cu timpul aŭ devenit pentru dînşiĭ basa sistemuluĭ lor comercial, social şi politic. Când primele lor încercărĭ întru acésta s'aŭ încununat cu succes, eĭ s'aŭ silit a-şĭ mări cercul activităţiĭ lor, strămutându-se în localităţĭ avute şi fertile. Trebue să presupunem că, înainte de a se decide la o asemenea întreprindere, Ebreiĭ aŭ format planul conform cu scopurile lor şi importanţa întreprinderiĭ ce şi-aŭ propus a săvârşi.

Planul lor constă în aceia, ca prin vicleşug să devie stăpânitoriĭ tuturor avuţiilor părţeĭ în care se vor strămuta.

„Să adunăm în mâinile nóstre, diceaŭ Ebreiĭ, aurul inimicilor noştri. Să ne silim a exploata munca lor, şi să le lăsăm câmpiile şi viile, pe carĭ eĭ le vor cultiva în profitul nostru. De vom reuşi a pune mâna pe averile lor, noĭ vom fi domniĭ lor, iar eĭ serviĭ noştri".

Formând un asemenea plan, Ebreiĭ s'aŭ lepădat imediat de principiul strămoşilor, puind de basă a activităţiĭ lor un principiŭ noŭ, acela al interesuluĭ, exprimat în formă simplă şi pură, adică lipsit de sprijinul forţeĭ fisice saŭ de influenţa religiósă. Acum vom vedea, cum acest principiŭ prin ajutorul vicleşuguluĭ şi a activităţiĭ a procurat Ebreilor triumful în cursul primuluĭ period al existenţeĭ lor, (căcĭ de asimilarea lor nu se póte vorbi, ca şi despre cel maĭ imposibil lucru), precum şi cum eĭ aŭ fost ajutaţĭ în afacerile lor cotropitóre de lumea comercială din secolul XIX. Fiind-că Ebreiĭ, pentru prima óră în Egipt aŭ pus în aplicaţiune acest principiŭ (cel d'întâiŭ motiv al neasimilăriĭ lor), în proporţiunĭ maĭ întinse, de aceia vom începe a urmări mişcările lor de la acéstă epocă depărtată, demonstrând ast fel neasimilarea lor din punct de vedere istoric.

1) Neasimilarea Ebreilor din punct de vedere istoric

a) *Periodul Egiptean.*—Mişcarea Ebreilor în Egipt se presintă în următórele trăsurĭ, care caracteriză în mod pronunţat acţiunile lor cotropitóre. Prima expediţiune compusă din Ebreĭ aventurierĭ, maĭ întâiŭ aŭ făcut recunóscerea Egiptuluĭ, pretextând fómea, ca causa venireĭ lor. Acéstă avantgardă şi-a îndeplinit de minune misiunea eĭ, căcĭ nu numaĭ că s'a îmbogăţit în comptul indigenilor, dar încă a sciut apuca şi puterea în mâna eĭ. Inălţarea luĭ Iosif la rangul de vice-rege al Egiptuluĭ servi ca semnal invasiuneĭ luĭ Iacob şi a tuturor seminţiilor luĭ. Din acest timp Egipteniĭ (în sinceritatea lor) aŭ devenit prada Ebreilor, carĭ îĭ jefuiaŭ în voe liberă. Iată cum viaţa, traiul comun, n'a putut să asimileze viperile Ebraice în Boul Apian (Egiptean). Primiţĭ în partea cea maĭ fertilă, onoraţĭ cu marĭ încrederĭ, eĭ se servesc de asta la pustiirea Egiptuluĭ. Cu tóte acestea brigandagiul acestor cuceritorĭ neasimilabilĭ nu întârzie de a aţâţa reacţiunea indigenilor, carĭ în fine aŭ aflat, de şi cam târziŭ (în loc de fraţĭ adoptivĭ aĭ patrieĭ comune) flagelul societăţiĭ şi pericolul comun.

Ast-fel dar dintr'un popor de vagabonzĭ calicĭ veniţĭ de aiurea, eĭ s'aŭ ridicat, acaparând totul, până când aŭ ajuns să aibă drepturĭ politice, până când adică un ministru Jidan a ajuns să conducă afacerile Statuluĭ Egiptean, Atuncĭ exploatarea şi prigonirile lor contra Egiptenilor aŭ ajuns la culme în cât aceştia s'aŭ vĕḑut nevoiţĭ să-ĭ masacreze saŭ

să-ĭ isgonéscă peste hotare pe aceĭ care aŭ avut aversiune şi o vor avea faţă de asimilarea cu alte popóre, din motivele carĭ se vor expune în altă parte.

Atuncĭ guvernul luĭ Faraon se decise a întrebuinţa în consecinţă, măsurĭ apărătóre şi ocrotitóre şi era deja decisă isgonirea Ebreilor din localitate; dar asemenea măsură puse pe Egiptenĭ fată în faţă cu cea maĭ seriósă chestiune financieră. Isgonirea Ebreilor atrăgea inevitabil după sine falimentul localităţiĭ şi născea întrebarea:

Trebuea să le permită lor a se strămuta cu tesaurele pe carĭ le-aŭ strâns prin violenţă, s'aŭ a-ĭ lăsa să complecteze ruina Egiptuluĭ? Şi pe când Faraon se silea a eşi din acéstă grozavă dilemă (ce se va perpetua tot-d'auna unde vor fi Jidanĭ), Ebreiĭ aŭ luat tot ce aŭ putut fura şi apuca în mână şi aŭ fugit din Egipt. Cu ieşirea din Egipt se termină primul period al istorieĭ, neasimulăriĭ Ebreilor, în cursul căreia eĭ s'aŭ ţinut riguros de principiul interesuluĭ.

Să trecem acum la periodul următor. Inainte însă de a intra în acest pasagiŭ istoric, sunt dator a pune în vederea cititorilor câte-va fapte distinse în mijlocul acestor succesive invasiunĭ şi isgoniriĭ ale Ebreilor. Maĭ cu deosebire doresc a atrage atenţiunea publiculuĭ asupra acestor fapte, pentru că ele desvelesc perfect tóte cursele şi siretlicurile întrebuinţate de Ebreĭ pentru menţinerea victorieĭ lor financiare. Primul fapt consistă în aceia că Ebreiĭ, cu o deosebită stăruinţă evitaŭ un resbel deschis cu popórele pe care aveaŭ de gând a le subjuga.

In primul period al istorieĭ lor eĭ împrumutaŭ acţiunilor lor numaĭ caracter moral, căcĭ forţa fisică nicĭ-odată n'aŭ întrebuinţat'o la lucru. Vicleşugul era atuncĭ arma lor de predilecţiune va să dică însuşĭ interesul Ebreilor reclamă evitarea vĕrsariĭ de sânge, a lupteĭ deschise, — aceste acţiunĭ fisice, carĭ contrastéză cu desăvârşire cu principiul câştiguluĭ.

Ca un alt fapt remarcabil se presintă prodigiósa dibăcie cu care Ebreiĭ făceaŭ retragerea din locurile apucate de eĭ.

Nu numaĭ că aveaŭ iscusinţa de a lua cu dânşiĭ tot ce au hrăpit, dar încă se sileaŭ a menţine victoria morală asupra inimicilor, aruncând asupră-le tótă culpa şi representându-se ca victime ale persecuţiuneĭ. Acéstă politică Ebreiască este superióră machiavelismuluĭ, în care nicĭ-o rasă nicĭ-o sectă nu i-a întrecut. Acéstă politică formézĕ şi în dilele nĕstre sufletul Judaismuluĭ — şi Romăniĭ o cunosc prea deaprópe.

b) *Periodul divin.* De şi sub acest nume s'ar putea designa întréga istorie a Ebreilor, ţin însă să o mărginesc la periodul cunoscut sub numele de darea legeĭ şi acésta pentru că fe-

nomenele din viaţa acestuĭ ţopor se repetă la fie-care moment aprópe în acelaş fel,—progresul la eĭ nefiind cunoscut de cât pe calea rĕutăţiĭ. Aşa dar vorbind de acest timp, vorbim de întregul period divin al acestuĭ popor fără Dumnezeŭ. Faptul se resumă aicĭ. Dumnezeŭ Jehova a făcut contract cu strămoşiĭ Jidovilor, Avram Iacob şi Isac, ca să asimilezc pe nepoţiĭ lor moralităţiĭ religióse şi ast-fel domesticându ĭ să aibă din poporul Ebreŭ poporul ales, iar nu turma lăcustelor pămîntuluĭ. Scia Dumnezeŭ că, dacă aceste lipitorĭ eraŭ lăsate în voia lor, de capul lor (căcĭ aşa aŭ tras, şi aŭ ajuns) astă-zĭ pămîntul întreg ar fi fost nimicit de aceste lăcuste omenescĭ carĭ mănâncă ómenĭ şi naţiunĭ întregĭ. Condiţiunea era ca eĭ să observe monoteismul saŭ maĭ bine poruncile luĭ, şi *tóte* bunătăţile (ca resplata) ar fi curs pe capul lor în rîurĭ de lapte şi miere. Resultatul a fost că Dumnezeŭ nu silesce, ci îndémnă numaĭ prin pedepse şi recompense. Voinţa luĭ de a asimila prin adopţiune pe némul lepreĭ a rĕmas călcată în picióre: viperile, cu tot traiul lor de-a gata, nu s'aŭ maĭ transformat în mieĭ.

Istrael a rĕmas să se închine tot viţeluluĭ de aur (cum istorisesce Scriptura), să cârtiască contra luĭ Dumnezeŭ, omorînd pe profeţi, pe moralisatorĭ, pe aceĭ ce le aduceaŭ aminte de poruncile divine (decalog), până şi pe Mesia. Minunile lipsite de amestecul auruluĭ n'aŭ avut nicĭ un efect asupra luĭ, căcĭ la eĭ totul este material. Dumnezeŭ dupe eĭ, e obligat să le satisfacă pasiunile; Mesia trebue, dupe eĭ (bun înţeles) să le cuceriască lumea şi să le-o arunce la picióre, pentru ca eĭ să se îmbete de sângele eĭ — căcĭ asta e bucuria lor. — Să ascultăm ce dice scriptura despre acest popor:

„Decĭ să sciĭ tu (se adresézĕ către poporul Iudeilor), că nu pentru dreptatea ta, Iehova, îţĭ dă acest pămînt bun, ca să-l ĭeĭ în stăpânire; că eştĭ popor tare la cerbice. Adu-ţĭ aminte şi nu uita, că tu aĭ mâniat pe Iehova în pustiŭ! Din ḑiua aceia, în care aĭ ieşit din pămîntul Egiptuluĭ, până ce aţĭ ajuns în locul acesta, rĕsculătorĭ aţĭ fost împotriva luĭ Iehova. Şi în Horeb atît înrărîtarăţĭ pre Iehova, că el de mânie voi să vă pérdă..... etc. Apoĭ: (adresându-se către Dumnezeŭ) nu căuta la învîrtoşarea poporuluĭ acestuia, nicĭ la rĕutatea luĭ, nicĭ pĕcatul luĭ... etc.“ (cap. 9. Dentru). Iată acum blestemul, ce s'a îndeplinit, în urma călcărĭĭ porunci luĭ Dumnezeŭ:„ Blestemat veĭ fi în cetate şi blestemat în câmp.“

Trimite-va Iehova peste tine blestem, turburare şi risipire întru *tóte*, pe care veĭ pune mâna ta şi veĭ face, până ce te veĭ stinge şi curênd te veĭ perde pentru rĕutatea faptelor tale, prin care pe mine m'aĭ părăsit.

Bate-te-va Iehova cu lânguóre şi cu friguri. şi cu inflamaţiune şi cu aprindere mare şi cu secetă şi cu arsură în grîŭ şi cu gălbenare, — şi te vor urmări, până ce te veĭ perde. Şi cerul tĕŭ. cel de d'asupra capuluĭ tĕŭ va fi aramă, şi pămîntul de sub tine fer.... Bate-te-va pre tine Iehova cu ulcerul Egiptuluĭ şi cu emoroidĭ şi cu râie şi cu pecingine, de care nu te veĭ putea vindeca (adevĕr învederat).... Bate-te-va pre tine Iehova cu ulcer rĕŭ la genunchĭ şi la cópse, de carĭ tu să nu te poţĭ vindeca de la talpele piciórelor până la creştetul tĕŭ.. .. *Şi veĭ fi de gróză, de proverb şi de batjocură între tóte naţiunile* unde te va duce Iehova.... Şi acestea să fie întru tine de semne şi de minunĭ şi întru seminţia ta în perpetuŭ....—„(Dentru 28). Şi la cap. 32 Dentru iată ce citesc:....“ El este just şi drept. Eĭ s'aŭ corupt contra luĭ (D-dĕŭ) Nu maĭ sunt fiĭ luĭ, ci ocara acelora, o generaţiune perversă şi îndărătnică. Tu aşa rĕsplătescĭ luĭ Iehova popor nebun şi neînţelept?... Ascunde-voĭ faţa mea de la dînşiĭ, voiŭ vedea care va fi sfîrşitul lor. Că sunt generaţiune perversă, fiĭ, întru care nu este încredere.... voiŭ trimite asupră-ĭ tóte nenorocirile şi voiŭ arunca în contra lor tóte săgeţile mele. Eĭ pe mine mĕ întărîtară prin nedumnedeĭ şi mĕ mâniară prin deşertăciunile lor. Şi eŭ iĭ voiŭ întărîta prin nepopor.... Amintirea lor o voĭ şterge dintre ómenĭ. ....Că viţa lor este din viţa Sodomeĭ şi din câmpia Gomoreĭ. Strugurii lor sunt strugurĭ înveninaţi; bobiţe amare. Fiere de balaur este vinul lor şi otravă crudă de aspide.... A mea este rĕsbunarea şi voiŭ rĕsplăti la timpul sĕŭ,.... aprópe este ḑiua perḑĕriĭ lor, şi cele ce aŭ să li se întâmple, vin cu iuţélă..... etc.“

Aşa dar, dacă nicĭ Dumnezeŭ, n'a avut ce să le facă, (n'a putut să'ĭ asimileze prin adopţiune) apoĭ noĭ ce le vom face? Dumnezeŭ şi-a luat mâna dupĕ eĭ... Acum aŭ trecut în stăpânirea luĭ Satan, căcĭ infern este în adevĕr idealul, mintea, inima şi voinţa lor. Este o vorbă: omuluĭ, rĕŭ poţĭ să-ĭ facĭ, dar bine nu, dacă nu vrea el. Acest neam îmbătrânit în rele, cu perciuniĭ minaţi în vecleniĭ va rĕmânea, cât lumea, (dacă o va maĭ duce mult) cel maĭ neasimilabil popor.

c) *Periodul ante-Roman.* — Căderea imperiuluĭ Iudeilor trase după sine căderea principiuluĭ forţeĭ fisice, isvorul şi sprijinul sĕŭ. Şi fiind-că acest principiŭ s'a constatat imposibil de a subsista, Ebreiĭ s'aŭ convins, că numaĭ principiul de interes póte să le procure imperiul universuluĭ. Vĕḑĕndu-se constrânşi din tóte părţile de către Asirienĭ şi Perşi, partisaniĭ ideiĭ vechĭ impuseră tăcere compatrioţilor lor, carĭ încă credeaŭ posibilitatea cuceririĭ universuluĭ prin arme. Eĭ susţineaŭ că, dacă profeţiile trebue să se îndeplinească, şi dacă

realmente poporul Istrael va deveni vr'o dată domn peste întregul univers, apoĭ acésta se va aduce la îndeplinire, nu prin puterea armelor, ci prin aplicarea principiuluĭ de interes.

„Pentru ce să avem, ḑiceaŭ aceştĭ oameni, regatul nostru, fortăreţe şi armată, când o invasiune inamică poate să distrugă tóte acestea şi să ne facă sclavĭ aĭ învingătorilor? Averea nóstră şi puterea nóstră nu trebue să fie concentrată într'un loc. Ele trebue să existe pretutindeni, şi nicăierea să nu cadă în mâinile vrăşmaşilor noştri. Nouĕ nu trebue să ne aparţină nicĭ o ţară, nicĭ un stat, dar trebue să ne silim a pune mâna pe avuţiile tuturor ţĕrilor şi tuturor statelor. Rĕspândindu-ne pe pământ, noĭ nu putem avea domiciliul stabil, dar trebue să alergăm numaĭ acolo, unde se află înavuţirea. Numaĭ pe aceastĕ cale noĭ putem ajunge la îndeplinirea profeţiilor, carĭ prezic supunerea lumiĭ de către fiĭ luĭ Istrael". Lupta pentru aceste 2 principiĭ (al forţeĭ fisice, şi al interesuluĭ) desparte poporul Ebreŭ în 2 partide, carĭ disputară mult timp una altia, gloria întâietăţiĭ; — vĕḑênd apoĭ care din ele lua proponderanţa, Ebreiĭ, când se rĕspândeaŭ în localităţile lor de prin prejur, când se concentraŭ în Sion, centru vĕḑut al naţionalităţiĭ lor. In fine, într'un timp, idea descentralisării a luat proponderanţa, din care a resultat emigrarea, cunoscută sub numele de *captivitatea Babiloniană*.

In Babilon, Ebreiĭ vĕḑêndu-se în imposibilitate de a lupta pe faţă contra învingĕtorilor, alergaŭ la mijlocul deja încercat, principiul de interes şi începură a constrânge pe învingătorĭ prin vicleşug şi usură. In adevĕr, stabilindu-se în statul Asirienilor, Ebreiĭ apucară în mânile lor maĭ întâiŭ avuţiile acesteĭ ţĕrĭ şi în fine puterea, devenind ast-fel o plagă pentru societate, şi ca resultat a trebuit să aibă aceiaşi sórtă pe care aŭ avut-o în Egipt. Ce este maĭ mult, cartea „Estera" din Biblie, ne arată cum sciŭ jidaniĭ a se asimila.

Estera (Jidancă) devenind prin înşelăciune (cum spune chiar scriptura), regina luĭ Ahasver, „domn al Persieĭ şi al Medieĭ" („de la India până la Etiopia"), se foloseşte de acéstă înaltă poziţiune spre a corupe pe rege în cestiunea Israelită. Deja bărbaţiĭ prevĕḑĕtorĭ,— ca Haman,— vĕḑênd causa nimiciriĭ din ḑi în ḑi a regatuluĭ, câştigă un decrat pentru stârpirea Iudeilor, carĭ în loc să se asimileze cu locuitoriĭ ţĕriĭ, deveniseră, (cum de la început aŭ fost şi vor fi) antroposi imperiosagĭ. Prin ţesătura intrigilor jidovescĭ (carĭ în general aŭ încurcat minţĭ do ómenĭ pretinşĭ a fi ceva, dar în realitate prea uşureĭ în chestiune) decretul antisemit este abrogat şi înlocuit cu un altul antinaţional, care dispune decapitarea adevĕraţilor patrioţĭ şi învoirea Jidanilor de a omorâ

eĭ pe cetățeniĭ imperiuluĭ. Iată cum dice scriptura: «Și în luna luĭ Adar, în a 13-a dĭ a eĭ, când ordinul (antisemit) regeluĭ și edictul sĕŭ eraŭ aprópe să fie îndeplinite, în dĭua în care neamiciĭ Iudeilor (țineț sémă că sunt în captivitate pretinsă) *spuneaŭ să domnéscă* asupra lor *(deși s'a întors lucrul, căcĭ Iudeiĭ domneaŭ asupa celor ce-ĭ uraŭ)* (parantesa e a Scriptureĭ), se adunară Iudeiĭ *în cetățile lor*, în tóte provinciile regeluĭ Ahasver, ca să pună mâna pe ceĭ ce căutase nenorocirea lor; și nimenea nu putea a le sta înainte, *căcĭ frica de dînșiĭ căduse peste tóte popórele.* Și toț maĭ marii provinciilor și satrapiĭ și guvernatoriĭ și economiĭ regeluĭ ajutară pe Iudeĭ (?!!!...); căcĭ frica de mardoheu (jidan) căduse peste eĭ, ca omul acesta mardoheu mergea mărindu-se. Și loviră Iudeiĭ pe toț neamiciĭ lor cu lovitură de sabie și cu ucidere și cu nimicire; și făcură cu neamiciĭ lor după voia lor». «Chiar și în Șușan, cetatea palatuluĭ, Iudeiĭ uciseră și stârpiră cincĭ sute de bărbațĭ». Apoĭ spune, că regina a cerut coruptuluĭ rege să repete și a doua dĭ, când uciseră în Șușan 300 bărbațĭ și pe fruntașĭ iĭ spânzurară. Iar în provinciĭ, scriptura dice: „uciseră din neamiciĭ lor șépte-decĭ și cincĭ de miĭ". Eĭ instituiră serbătórea *Purim*—de bucurie, căcĭ serbătorile lor se fac la amintirea unuĭ măcel, etc.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Iată asimilărĭ jidovești. Ferice de națiunea care nu pórtă în spate-ĭ lepra ucigătóre..... de ómenĭ și de popóre.

d) *Periodul Roman.* — După supunerea Iudeilor de către Romanĭ, Ebreiĭ începură, cu încetul a se strămuta în provinciile Orientale și Occidentale ale imperiuluĭ Roman. Amestecându-se printre Romanĭ și printre popórele de sub dominațiunea acestora, Ebreiĭ începură, după obiceiul lor a ciupi pe unĭĭ și pe alțiĭ, ast-fel cum făceaŭ și cu Asirienii. Acéstă conduită a excitat în Romanĭ o ură neîmpăcată contra întreguluĭ ném Ebreesc și acéstă ură ajunse la gradul superlativ, când Romaniĭ se deciseră a face o expediție pentru a șterge dupĕ fața pământuluĭ națiunea, care devenise flagelul Imperiuluĭ.

Armata luĭ Titu distruse Capitala Ebreilor, punctul considerat de Romanĭ ca centru al acțiunilor acestuĭ popor,—dar acéstă expediție nu-și atinse scopul, pentru că Ierusalimul deja de mult încetase a fi centrul activității Ebreilor. La eĭ, sistemul central sărĭĭ deja făcuse loc descentralisărĭĭ generale, iar principiul forțeĭ fisice—principiuluĭ de interes. Este evident că în urma unor asemenea substituirĭ, fortărețele Iudeiĭ și chiar Ierusalimul nu avură nicĭ o influență asupra moduluĭ de acțiune al Ebreilor. Eĭ se apăraŭ cu curagiŭ numaĭ în casurĭ de o isbândă pacĭnică, și încetul cu încetul își

preparară victoria numaĭ prin vicleşug şi astuţie. Cu acest mod Romaniĭ aŭ comis o eróre îndreptâudu-şĭ armele contra punctuluĭ, a căruia distrugere nu diminuă întru nimic puterea Ebreilor. Fiind-că aceştia de mult încă şi-aŭ schimbat modul de acţiune, adoptând ca punct favorabil pentru eĭ nu patria, ci principiul de interes,—Romaniĭ ar fi trebuit a se sili spre a-l desrădăcina pe acesta, iar nu a-ĭ priva de patrie, cu atât maĭ mult, că chiar distrugerea Ierusalimuluĭ a tras după sine consecinţe desavantagióse, desfiinţând ultimul obstacol, care împiedeca pe Ebreĭ a se arunca asupra altor popóre. De la acéstă epocă poporul acesta pentru tot-d'a-una renunţă la patrie şi la principiile luĭ Moise şi se puse pe lucru ca prin căĭ secrete să ajungă a domina Universul. Dacă dar Romaniĭ,—recunoscuţĭ generalmente şi în mod istoric ca ceĭ maĭ capabilĭ (prin excelenţă) asimilatorĭ aĭ popórelor, chiar barbare, fie prin încrucişare dar maĭ ales prin adopţiune,—n'aŭ avut ce să le facă, apoĭ ce să le facă moderniĭ lipsiţĭ de braţul de fer şi energia Romană? Póte, eĭ se vor asimila Jidanilor, cum deja şi este, atât că acéstă asimilare este curată aservire.

e) *Periodul Evul Mediŭ* Slăbirea puterii Romanilor şi invasiunile barbarilor, aduseră timpul turburărilor, care cooperă cât nu se póte maĭ mult în favorul intenţiunilor Ebreilor.

Puşĭ între 2 elemente, unul delicat şi altul grosier, Ebreiĭ, în timpul desordinelor, păşiră înainte şi se întăriră în părţile locuite de eĭ. Este adevĕrat, că după cât-va timp Biserica creştină şi dominaţiunea feudalismuluĭ se opuseră cu înverşunare tendinţelor lor. Ebreiĭ însă nu se opriră înaintea unuĭ asemenea obstacol, ci aŭ sciut a neutralisa relaţiunile ostile ale cleruluĭ şi nobleţeĭ. Eĭ aŭ gróză numaĭ de un singur mod de ostilitate, şi anume de acela care privesce forma concurenţeĭ şi atacă propriul lor teren, terenul interesuluĭ.

In tóte cele-l'alte casurĭ eĭ tot aveaŭ posibilitatea d'a aduna banĭ şi de rest nu se îngrijaŭ; din contră, eĭ în secret rîdeaŭ de persecutoriĭ deşĭ aĭ lor, prevĕdĕnd că va veni un timp când aceştĭ mândri cavalerĭ se vor pleca înaintea puteriĭ lor pecuniare. Intre acestea, pe când Europa era sguduită de discordiĭ interne, Ebreiĭ se stabiliră pe la tóte punctelele comerciale. Deşi în timpurile ocupăriĭ acestor puncte urmară şi persecuţiunĭ grozave în contră-le, însă acéstă apariţiune a violenţeĭ, fu numaĭ provisorie şi nu era în stare a opri năvălirea Ebreilor, carĭ încet, încet întindeaŭ cercul acţiunilor lor. Micile stabilimente ale Ebreilor, pătrunseră în tóte părţile principale ale Europeĭ; o parte, de exemplu, se stabili în Veneţia, alta în Genua şi eĭ înfiinţară colonii în

cele mai principale orașe din Spania, Irlanda, Germania, Polonia, etc. Aceste stabilimente respândite pe o întindere mare, constitue o asociațiune puternică și bine organisată, care lucra sub influența puterniculuĭ agent, principiul interesuluĭ.

In evul mediŭ, aventurierii Ebre se strămutară în diferite părți ale Europeĭ, în modul cel mai umilit, sub pretexte d'așĭ procura existența, hotărîți fiind a duce în cea mai mare miserie și susținându-se numaĭ cu convicțiunea órbă în destinul lor. — In zadar ați voi să căutați în istorie un asemenea exemplu de abnegațiune, căreia de bună voe s'aŭ supus Ebreiĭ. în curs de secole întregĭ, spre a putea ajunge la ținta lor: victoria financiară asupra celor-l'alte popóre. Grație uneĭ asemenea abnegațiunĭ și activități energice, acești apărători aĭ câștiguluĭ aŭ sciut rămânea credincioși stindarduluĭ lor, principiuluĭ de interes, și a se transforma în ómenĭ moderați, activĭ, și în unele casurĭ chiar virtuoșĭ (cât pentru eĭ în particular). In adevĕr, acest principiŭ servia Judeilor ca lege, supunându-ĭ a duce o viață spartană și dându-le putere a se abține de la orĭ-ce i-ar putea atrage la o viață maĭ luxósă și plăcerĭ fisice. Acest aspru mod de viețuire a și dat Ebreilor posibilitatea de a se lupta cu succes contra altor popóre. Un Ebreŭ în acéstă luptă a sciut să învingă o sută de adversarĭ aĭ sĕĭ, pentru că dorința câștiguluĭ l'a făcut a fi maĭ sobru și maĭ activ de cât o sută de adversarĭ aĭ sĕĭ uniți împreună. — In cursul Evuluĭ mediŭ, stabilimentele Ebreilor rĕmâneaŭ cu desăvîrșire isolate în mijlocul celor creștine, dar cu încetul se începu ciocnirea între Ebreĭ și Creștinĭ, ce în curênd se prefăcu într'o luptă seriósă pentru igemonie în lumea comercială.

Acéstă luptă maĭ în tot-d'a-una se termina în avantagiul Ebreilor, carĭ în fine se făcură autoritate în lumea manipulațiunilor bănescĭ. — Evul mediŭ a maĭ arătat între altele, că asimilațiunea Jidanilor nu se póte măcar imagina și din causa mutăreĭ lor din loc în loc, — fiind-că eĭ nicĭ-odată nu întreprind cultivarea pămîntuluĭ, care i-ar putea stabili la un loc. Libertatea mutăreĭ dintr'un loc într'altul a avut în ochiĭ lor un farmec deosebit, pentru-că ea le oferă posibilitatea de a fi pretutindenĭ, unde găsesc mediile de câștig. Cea maĭ vie dovadă despre acésta ne-o presintă Evul mediŭ, când fórte des monopolul comerciuluĭ trecea de la un oraș la altul. Spre exemplu în epoca prosperăreĭ Italieĭ, — Veneția, Genua, Florența, etc.. aŭ fost inundate de Ebreĭ. Căderea comerciuluĭ Italian a fost semnalul dispariținneĭ acestor comercianți rătăcitorĭ, care'și transferară lagărul în Germania, Polonia etc., luând cu dênșiĭ tóte bogățiile adunate în părțile meridionale, afară de asimilare, care în tot-d'a-una a

fost nulă!! — Prin atragerea Evreilor în părțile occidentale, iar s'a arătat desvoltarea comerciului industriei și prosperarea generală în acéstă parte a Europei. — Anglia, asemeni a fost visitată de grupe Ebreesci, dar numai pe la finele secoluluĭ trecut eĭ se stabiliră acolo în mare cantitate. Acéstă emigrare a fost efectul căderei comerciului Olandez și fortificarea a celuĭ Englez. Evreiĭ aflați în Olanda în timpurile eĭ de putere aŭ părăsit-o îndată ce Anglia i-a răpit întâietatea pe mare și pe uscat. — In Spania Ebreiĭ n'aŭ fost așa de fericiți pentru că Spanioliĭ îĭ siliră să părăséscă țara lor.

Acéstă isgonire a fost motivată din calcule financiare, economice și politice. — Spanioliĭ aŭ calculat, că le este fórte desavantagios a înavuți în comptul lor un popor ce le era cu totul strein, ba încă, care sta și în alianță secretă cu maurii. Iată dar, cum aŭ sciut Ebreiĭ să se asimileze prin adopțiune popórelor, cu care aŭ trăit — adică mai bine, cum aŭ sciut să le înșele, jefuiască și apoĭ la vremea nevoeĭ să le părăséscă.

(Despre asimilarea prin încrucișare nu s'a putut, nu se póte și nu se va putea vorbi, din causa imposibilității create de Jidani, cum vom vedea mai departe — (deși, fie vorba între noĭ, nu sciŭ care ar fi poporul care să se căsătorésca cu pestrițul fiŭ al lui Israel).

Babeș-Bolyai University Library Cluj

f) *Periodul modern.* In vécurile de mijloc, Ebreiĭ, în tăcere puseră basele puterei lor. Ingropați în Ghetto lor, departe de lumea ce-ĭ înconjóră eĭ strângeaŭ bogățiĭ și aruncaŭ cursele lor peste tótă Europa. Le trebuia numaĭ o ocasiune, o împrejurare favorabilă, pentru ca să iasă din întunerec și să ocupe positiĭ în lume. Acésta se și întâmplă în timpul, când a urmat o schimbare în starea politică și socială a Europeĭ. Ebreiĭ, profitând de acel timp, când ivirea altor ideĭ sgudui sistemul social și religios, păsirea înainte; eĭ se ataşară de carbonarismul liberilor-cugetătorĭ și alțĭ revoluționarĭ de diferite numirĭ și nuanțe, cu strigăte: „Să trăiască toleranța, să trăiască fraternitatea, jos castele, jos privilegiile“. . . . . .

Se înțelege, că aceste strigăte aŭ fost din partea Ebreilor o curată farsă, cu scop de a întreține desordinea în mijlocul inimicilor spre a pescui în apă turbure, și cu acésta a profita de timp spre a înbunătăți sórta și positiunea lor socială. A crede în sinceritatea acesteĭ acțiunĭ nu se póte, pentru că acești Ebreĭ nicĭ-odată nu s'aŭ gândit a se schimba nicĭ credințele, nicĭ tradițiunile, nicĭ principiile lor. Asimilațiunile Jidovescĭ, adică pretinsele asimilărĭ, aŭ fost asemenea asimilăriĭ luĭ Pisicovicĭ între Ratonĭ. — Păsind în acest mod peste inimiciĭ lor desbinați, Ebreiĭ avură timp a-și

întări stindardul şi principiile lor pe dărămăturile veche Europe. Materialismul şi principiul interesului rămaseră ca şi înainte, principiile domnitóre, a căror aplicaţiune hotărî lupta în favorul Ebreilor. — Cu acest chip ameliorând poziţiunea lor în societate, ei s'aŭ pus în ast-fel de relaţiuni cu partidele aflate în inimiciţie, în cât tot-d'a-una se puteŭ ataşa către acela, care ar fi arătat preponderanţă. Evreii, aci susţinéŭ revoluţiunea, aci se făcéŭ partisanii ordinei stabilite. Intr'un moment se fac propagandiştii utopiilor revoluţionare, într'altul ajuta restaurarea monarhismului şi autocraţiei: Se înţelege, că mişcările revoluţionare ca şi cele reacţionare, procuraŭ Ebreilor folóse colosale, pentru că şi guvernele şi revoluţiile trebuiaŭ să facă împrumuturi bănesci, şi Ebreii conduseră afacerile ast-fel, în cât aceste împrumuturi se plătéŭ fórte bine, atât în bani cât şi, în concesiuni i privilegii. Ast-fel s'aŭ asimilat Jidanii!! — Când a început a se face mişcarea liberală în Europa când republica francesă a proclamat marile principii de egalitate, umanitate, libertate şi cele-l'alte, Jidanii aŭ fost ceĭ dintăi, carĭ s'aŭ acaparat de acele ideĭ, carĭ aŭ strigat maĭ mult în numele egalităţii, carĭ aŭ purtat maĭ sus stégul libertăţeĭ pe uliţe; şi cu toate acestea, eĭ eraŭ ceĭ maĭ depărtaţi de la nivelul acelor ideĭ umanitare. Jidanii s'aŭ grăbit să invóce egalitatea pentru a profita de dînsa. Eĭ aŭ considerat tot-d'auna şi vor considera în tot-d'auna egalitatea şi umanitarismul nostru ca o slăbiciune a noastră, de care voesc să profite, în tocmaĭ precum un usurar Jidan profită de toate slăbiciunile micĭ ale celor risipitorĭ. Ast-fel trag folósele lor şi speculéză umanitarismul nostru ca o slăbiciune şi nimic maĭ mult! — Jidanii invócă egalitatea şi aŭ, început a o invoca chiar de la revoluţia francesă pentru a veni la împărţéla tuturor bunurilor creştinilor, iar nu pentru a împărţi şi eĭ ceia ce este al lor; ast-fel, eĭ aŭ pretins să se folosească de toate instituţiunile de bine-faceri, precum: şcolĭ, spitale, care aŭ fost făcute din fonduri adunate în timp de secole numaĭ din punga creştinilor; eĭ aŭ invocat egalitatea de a avea drepturi politice, onoruri, demnităţi şi toate acestea le-aŭ avut; — dar, cînd creştinii aŭ vroit să céră ceva de la dînşiĭ, eĭ atuncĭ s'aŭ pus în dosul principiului de libertate religiósă şi aŭ spus, *că nu le permite religia*..... Ast-fel învĕluit de egoism Ebreul a privit neclintit, cum popórele se strecuraŭ, se prefăcéŭ şi dispăreaŭ. Imperiul Roman căduu, barbariĭ sguduiră Europa gârbovită, renascerea sosi, reforma se făcu, miĭ de furtuni trecură, revoluţiunea fu....., *dar jidanul rămase tot jidan.* Fanatismul sĕŭ a mers crescênd şi progresul universal a fost pururea pen-

tru dènsul un pretext pentru a se cufunda maĭ tare în trecut. Acelaşĭ şi iarăşĭ acelaşĭ el a rămas de la nascerea luĭ până la constituirea alianţeĭ universale spre a rémâne şi d'aci înainte. Neam părăsit prin esenţa şi natura luĭ, jidanul a cutreierat lumea şi nicăerea nu şi-a găsit odihna omenéscă.

Porniţĭ din Asia, Jidaniĭ aŭ intrat în Europa prin Grecia şi prin Italia, din Italia s'aŭ mutat în Spania, din Spania în Francia, din Francia în Olanda, din Olanda în Anglia şi în Germania, din Germania în Polonia, din Polonia în Rusia şi în Romînia. Fenomenul are două cause: una directă: Jidaniĭ aŭ fost isgoniţĭ; alta reflexă: civilisaţiunea îĭ otrăvesce. Nu este în adevĕr, o ţară în lume, afară de cît Romînia jumătate mórtă, (dar putênd reînviată prin apa vie — de viéţa Romînismuluĭ) — şi Polonia îngropată, care să nu fi luat în contra lor măsurile cele maĭ aspre spre a-şĭ conserva existenţa şi martură ne este istoria şi numĕrul (relativ de populaţiunea întrégă) fórte restrâns al Perciunaţilor. Causa emigraţiuneĭ de la apus spre răsărit a fost civilisaţiunea. — Némul evreesc fuge de progres ca buhna de lumină.

Intre civilisaţiune şi el este incompatibilitate organică căcĭ Jidanul trăesce numaĭ din exploataţiunea celor slabĭ şi păcătoşĭ şi civilisaţiunea are tocmaĭ de efect întărirea şi înflorirea individuluĭ. — Ast-fel se esplică faptul, că Jidaniĭ aŭ fugit din ţĕrile, ce le dedese tóte drepturile, spre a se stabili acolo, unde se pretind persecutaţĭ, de drept, însă unde eĭ pot să jefuiască în voe. Civilisaţiunea ca oceanul se curăţă de orĭ-ce element primitiv; Centrul Europeĭ asvîrli pe Jidan spre ţărmurile orientale, şi acestea deşteptate trebue să-l asvîrle, acolo, unde va pleca de voe, de nevoe. — Iată ce zice Jidanul A. Taubes, relativ la continuarea intactă a Jidovismuluĭ, (consecinţa neasimilăriĭ: «Existat-aŭ multĭ Hamani şi Aslanĭ, carĭ şi-aŭ lovit în noĭ craniele lor. Am vĕdut Egiptenĭ, Babilonenĭ, Perşĭ, Romanĭ şi multe alte popóre marĭ şi micĭ, perdêndu-se, înaintea nóstră! Noĭ existăm! *O naţiune* cu sórta nóstră şi cu cuprinsul Spiritual al literatureĭ nóstre, nu se sugrumă cu instigaţiunĭ à la Aslan.

Atarĭ asmuţărĭ nu vor opri róta vremeĭ şi acésta se va învîrti cu tóte astea neîncetat înainte!» . . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Istoria decĭ, de la început până astă-dĭ, în orĭ-ce timp şi loc, a devenit imposibilitatea asimilăriĭ Jidanilor fie prin încrucişare, fie prin adopţiune —, neasimilarea fiind chiar cea dintâĭ axiomă cerută de idealul ebraic.

2) Neasimilarea Evreilor din punct de vedere fisiologic

Deşi sfera cuvîntuluĭ fisiologic se póte mări, până ce ar coprinde întréga noţiune Evreŭ împreună cu tóte aaccesoriile eĭ, totuşĭ în casul de faţă se restrânge la însemnarea luĭ proprie. — Asimilarea Jidanilor din punct de vedere fisiologic este imposibilă, — basa eĭ fiind căsătoria şi forţa maĭ mare a asimilatoruluĭ (din causă că mijloacele natureĭ sunt anihilate prin legile sociale ale Talmudului).

Condiţiunea capitală pentru instituirea imperiuluĭ jidovesc sub Mesia cel aşteptat, este după Talmud, acea, ca Jidaniĭ să nu se amestece prin căsătorie cu streiniĭ, pentru ca astfel Dumneḑeŭ să pótă distinge sângele Istrael, pe care trebue să-l boteze din sângele strein pe care trebue să-l prigoniască. — Maĭ înainte de toate să ascultăm un episod istoric în acéstă privinţă, care intră şi la neasimilarea lor din punct de vedere istoric. — Talmudul, după cum se scie, a fost făcut maĭ întêĭ la Tiberiada, puţin timp după Christos de către 70 de Rabinĭ şi tot atuncĭ acea adunare de Rabinĭ a hotărît că orĭ-când şi orĭ-unde se vor aduna 70 de Rabinĭ într'o adunare vor putea face în religiune schimbărĭ pe calea interpretaţiuneĭ, care să aibă tot atâta autoritate să fie obligatóre pentru Jidanĭ ca şi Biblia. In basa acesteĭ dispositiunĭ talmudice, Napoleon I, când a vroit să încerce a asimila pe Jidaniĭ din Francia, a convocat un Sanhedrin, o adunare de 70 de Rabinĭ şi le-a spus maĭ multe cestiunĭ spre a vedea, dacă este cu putinţă a face pe Jidanĭ ca să se pună la nivelul civilisaţiuneĭ moderne.

Aşa între altele acel Sanhedrin a fost ivitat a se pronunţa dacă jidaniĭ sunt opriţĭ a intra în relaţiunĭ de căsătorie cu streiniĭ O altă întrebare a fost, dacă jidanilor le este impus a urî pe streinĭ, o alta, dacă eĭ sunt opriţĭ de religiune de a se supune legilor ţĕreĭ în care trăesc şi alte câte-va întrebărĭ de felul acesta. Ce s'a întâmplat? S'a întâmplat, că aceĭ 70 de Rabinĭ n'aŭ usat, se póte ḑice, de cât de timpul necesar spre a redacta procesele-verbale necesare, şi fără a se maĭ gêndi mult, aŭ declarat, după o simulare de deliberare, în unanimitate, că ovreiĭ pot să se căsătorésc̆ă cu streine că sunt datorĭ să iubésc pe streinĭ, că trebue a se supune legilor ţĕreĭ, în care trăesc, etc.

Francia a luat acele declaraţiunĭ de sincere, s'a mulţumit cu ele şi a dat evreilor drepturĭ; cu tóte acestea aŭ fost multe bănuelĭ, că acele declaraţiunĭ nu aŭ fost serióse —,

căcĭ toţĭ sciŭ, că în realitate Talmudul obligă chiar, nu numaĭ permite, obligă pe jidanĭ să întrebuinţeze minciuna spre a ajunge la scopul lor, spre a'şĭ satisface interesele lor.

Aşa că în realitate aceĭ Rabinĭ, ómeniĭ ceĭ maĭ fanaticĭ între Ebreĭ, aŭ putut cu consciinţa împăcată să facă acele declaraţiunĭ numaĭ spre a căştiga pentru coreligionariĭ lor drepturĭ politice şi civile, spunênd în acelaşĭ timp la urechea jidanilor, că acele declaraţiunĭ nu sunt obligatoriĭ pentru eĭ. Acéstă bănuélă contra mareluĭ Sanhedrin este spri jinită de următórele împrejurărĭ: Maĭ întâiŭ, cum se póte ca 70 de Rabinĭ fanaticĭ, legaţĭ de religiunea cea maĭ exclusivistă, cea maĭ cristalisată, care a fost vre-o dată pe pământ să se înţelégă atât de bine între dênşiĭ, în cât în unanimitate să primésca a schimba puncte fundamentale din religiunea lor şi acésta într'un timp de câte-va ḑile; pe când scim că aŭ fost multe sinóde pe lumea asta la alte confesiunĭ şi că nu s'aŭ putut înţelege nicĭ după discuţiunĭ fórte lungĭ, dând naştere la felurite schisme, fiind-că eraŭ tot-d'auna departe de a fi în unanimitate.

Cea maĭ mare dovadă despre falşitatea declaraţiunilor, că evreiĭ se pot căsători cu străine este că, de atuncĭ şi până acum eĭ n'aŭ intrat în relaţiunĭ de familie cu Francesiĭ. Masa poporuluĭ evreesc a rĕmas tot atât de credinciósă Talmuduluĭ în privinţa căsătorieĭ ca şi maĭ înainte.

Liberiĭ cugetătorĭ la evreĭ sunt prea puţinĭ.

Când creştiniĭ aŭ voit să intre prin căsătorie în familia lor, conform legilor civile ale ţĕreĭ, eĭ aŭ ḑis că religiunea nu o permite. Non possumus, ăsta e rĕspunsul lor.

S'a ḑis că naţionalitatea este = cu gintea ce i-a dat naştere + clima, cu care se înţelege şi topografia localităţeĭ, în primul rînd, apoĭ pe o a doua tréptă + Instituţiunile ómeniĭ marĭ + Diferite accidente. Elementele acesteĭ naţionalităţĭ aclimatisată întregeĭ suprafeţe a pământuluĭ şi decĭ luĭ nicăieri (căcĭ ex omnibus aliquid ex tot nihil) aŭ fost aşa de exclusive, în cât represintă cea maĭ curată unitate lipsită de elemente streine.

Evreiĭ nu s'aŭ amestecat cu nicĭ o naţiune din acelea în mijlocul căror a trăit. Cu tóte ciocnirile continue cu alte popóre, Evreiĭ însă conservară şi pân'acum tipul şi trăsăturile lor caracteristice, pe care n'aŭ putut să le stérgă nicĭ timpul, nicĭ locul, nicĭ obiceiurile loculuĭ.

Resfrângerea căsătorieĭ numaĭ între cercurĭ de jidovĭ a avut de efect putrezirea fisică a acestora. Tóte popórele s'aŭ maĭ altoit în decursul secolilor afară de jidanĭ, carĭ aŭ rĕmas aceiaşĭ şi iar aceiaşĭ fie în viaţa lor materială fisică, fie în cea spirituală, psihică.

Educaţiunea luĭ a fost cea maĭ sinistră, infernală—, pedagogiĭ ceĭ buniĭ fiind omoriţi. A căuta să asimilezĭ pe jidanĭ cel puţin in partea fisică, este tot una cu aceia, de a pune a amestica mere putrede cu de cele bune, ca să le facĭ mere sănătóse. Resultatul ar fi stricarea a celor bune. Rĕul fisic este atât de încarnat, în cât putrediréa lor corporală este prea mare spre a fi înlocuită de vigóre prin altoirea jidanilor cu elemente creştine pline de viaţă. Cu tot respectul buneĭ-cuviinţe, adevĕrul este, că toţĭ jidaniĭ sunt putrediĭ. Iată cum iĭ descrie Neofit fost Rabin: „Ceĭ din Europa aŭ râic la şedut, ceĭ din Asia chiălbe în cap, ceĭ din Africa rane pe picióre, celor din America le curg ochiĭ". Apoĭ toţ sunt pestriţĭ, unii chiar peste tot corpul, toţĭ puturoşĭ!!..... Triumful fişiculuĭ lor asupra fisiculuĭ strein lor (dacă s'ar face încrucişarea) ar fi triumful merelor putrede asupra celor sănătóse. Faţă de acéstă axiomă (dovedită şi stabilită în urma observaţiunilor făcute cu ebreiĭ creştinĭ) nu sciŭ, care individ saŭ popor ar renunţa la existenţa sa vigurósă şi sănĕtósă spre a o oferi putrediréi şi evoluţiuneĭ jidovescĭ, aceleĭ otrăvĭ perciunate care pe unde trece lasă o duhóre asfixietóre, fiind-că acésta este caracteristica întregeĭ sale fiinţe. Faţă de asimilarea prin încrucişare dicem: Este imposibilă din următórele 3 cause.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1) Eĭ nu o vreaŭ, conformându-se cerinţelor imperióse ale tradiţiunilor istorice şi religióse, Talmudului.

2) Asimilarea este imposibilă ţinênd sémă de forţa şi starea elementelor necesare de asimilat şi asimilator).

3) Nicĭ elementul asimilator (adică care ar trebui să fie asimilator, până acum nu s'a prea găsit) nu voesce, dându-şĭ séma de ce-l aşteptă, lucru care-l face să fugă de jidanĭ cu gróză ca de ciumă (atâta scârbă îl apucă chiar la prima vedere!!.....).

3) Neasimilarea Jidanilor din punct de vedere social

Neasimilarea saŭ maĭ bine dis imposibilitatea asimilăreĭ Jidanilor din punct de vedere social este coprinsă în însuşĭ principiul de interes şi idealul lor: cucerirea lumeĭ, carĭ determină cu precisiunea compasuluĭ cercul lor de activitate.

Organisaţiunea lor socială are în vedere dogma Judaismuluĭ, care ordónă nimicirea tuturor némurilor nejidovescĭ. Jidanul, lucrând cu consciinţă de idealul lor, despreţuesce orĭ-ce meserie, care légă pe om de pământ. El nu vrea să

risce să se nască într'ênsul un sentiment de recunescinţă către ţara, de unde isvorăsc tóte bogăţiile, căci acésta ar fi o slăbiciune, o desonóre, acésta ar fi desfiinţarea judaismului. Faptul acesta merită o deosebită atenţiune. In adevĕr: nici una din nenumĕratele ocupaţiuni ale Evreilor nu contribue la prosperitatea generală.

Nici unul din eĭ nu se ocupă nici cu agricultura, nici cu industria, nici cu metalurgia; eĭ numaĭ speculézĕ. Acest fapt este fórte important, pentru că el probézĕ că Evreiĭ sunt un popor cu desĕvêrşire neproducĕtor şi trîntor.

Evreul dice: „Dacă eŭ pot face proprietate a mea, ceia ce produce alţiĭ, şi dacă din acesta pot scóte un profit personal, atunci de ce să mĕ ostenesc cu plugul şi cu lopata?“. In consecinţa acesteĭ maxime, Evreiĭ nici odată n'aŭ avut representanţi între agricultorĭ, basa societăţiĭ. Specialitatea luĭ e de a trăi nu pe pămênt, dar pe spatele celor carĭ trăesc pe pămênt.

In ḑiua când esenţa luĭ proprietară s'ar corci, vaĭ de dênsul, el ar deveni om ca toţi ceĭ-l-alţi. Un exemplu: Un Stat se aséměnă cu un stup. Eĭ bine! Ceia ce sunt trântoriĭ în stup, acelaş lucru sunt jidaniĭ în sînul societăţeĭ. După cum în eternitate trîntoriĭ nu vor lucra ca albinele lucrătóre la fagurul de miere, ci vor fi mâncătoriĭ şi distructoriĭ luĭ, tot ast-fel pentru vecie nu vom vedea pe trîntorul omenesc: Jidanul asimilat adevĕraţilor fiĭ aĭ ţĕreĭ, carĭ singurĭ lucrézĕ la fagurul societăţeĭ, la înflorirea edificiuluĭ naţional. Jidanul va fi în tot-d'a-una trîntorul societăţeĭ, care nu-l póte asimila sie-şĭ spre a-l transforma în un membru folositor patrieĭ. De la început şi până astă-ḑĭ Israel a dat societăţeĭ, unde se găseşte, numaĭ trîntorĭ. (Mĕsura contra lor ne-o daŭ însăşĭ albinele lucrătóre). Nici un jidan nu se vede la o muncă socială, adică folositóre obşteĭ, nici-un jidan nu e muncitor în adevĕratul sens al cuvîntuluĭ. Activitatea luĭ e cu totul egoistă: el e centrul şi circumferinţa faptelor sale. El percepe un imposit asupra tuturor claselor muncitóre şi un imposit aşa de greŭ în cât miseria şi mórtea arată dîra luĭ prin societate. De aceia vedem, că populaţiunea română scade ḑi pe ḑi, pe când populaţiunea jidovéscă sporesce într'un mod înspăimântător. Aci suntem faţă nu cu un fenomen accidental, vremelnic, dar cu un fapt constant avênd causele sale înrĕdăcinate în inima societăţeĭ. Jidanul usucă societăţile unde pĕtrunde. Motorul lor fiind egoismul nu se póte arăta nicăerĭ şi nici-odată vre-o bine-facere societăţeĭ din partea lor.

Până astă-ḑĭ nici-un evreŭ nu s'a găsit cu intenţiuni bune pentru poporul pe care-l jefuesc. Pentru eĭ tot viitorul ţĕrĭĭ,

BCU Cluj / Central University Library Cluj

unde stau, este o vorbă de nimic, numai lor să le mérgă bine. De virtuţi sociale nu voesc să audă. Când unii dintre jidani aŭ făcut vre-o instituţiune de bine-facere, în genere eï aŭ destinat-o numai jidanilor, chiar în ţările acelea unde instituţiunile de bine-facere ale creştinilor le sunt deschise tóte fără excepţie. Cotropind o ţară, înăbuşindu-i justiţia şi administraţia, aŭ ruinat pe orí-ce pământén, aruncând poporul de jos în miseria cea mai hidósă! Daca nu credeţi, treceţi puţin graniţă, mergeţi din Sucéva prin Târgul-Siretului, Cernovitz, Kolomea, Lemberg, Stanislaw şi veţi vedea, cum într'o ţară socialmente ocupată de jidani. dumnélor aŭ sciut să se asimileze din punct de vedere social.

Duceţi-vĕ de vedeţi, ce a devenit în Galiţia generalii şi soldaţii luï Sobieski, proprietariï şi sătenii din fosta Polonie. Aceiaşi sórtă o aştéptă şi pe România, începênd cu Moldova, care deja a fost luată de curentul distructor al lepreï!! Atât că Jidănimea, după cum credem, va fi cât de curênd, asvêrlită peste graniţele Românismuluï prin smulgerea spadeï, cu care ne înjunghie.

Legile lor de conduită socială sunt: corupţiunea exploataţiunea prin reaua credinţă, linguşirea, servilismul, falşificaţiunea în tóte şi în permanenţă, şi multe altele alese din grămada lucrurilor anti-sociale. Nicăirea jidanul nu s'a contopit în societăţile în care s'a furişat. El n'a trăit de cât în jidovism; a rĕmas ném jidovesc, cu caracterul jidovesc, cu obiceiurile jidovescï, cu tendinţele jidovescï, cu codul social jidovesc, cu organisaţiunea jidovéscă. Statisticile ne spun acésta cu tótă brutalitatea obicinuită a cifrelor. Constituirea şi solidaritatea alianţeï israelite universale e cea mai strălucitóre probă. Jidanii din tótă Europa formézĕ un singur corp deosebit de tóte cele-l'alte. Pentru ceï din occident numele de Francezi, Englezi, Italieni, etc., nu sunt o naţionalitate, ci o simplă firmă comercială. Naţionalitatea lor e judaismul, înainte de tóte sunt jidani, sacrifică pretinsa lor patrie la interesele cele mai neînsemnate ale judaismuluï, şi apoi odată pe an, daca n'aŭ alta de făcut, eï sunt Francezi, Englezi,..... Indeletnicirile lor fost tot-d'auna acele, carï fără a cere încordare fisică, varsă aur în grămezi lăcomieï lor. Principala lor ocupaţiunee negoţul în tóte ramurile sale.

Negoţul cu grâne, mărfurï şi vite a fost ocupaţiunea de predilecţiune a *auruluï şi dibăcieï de a înşela*, amêndouĕ caracteristice jidanuluï. Din el s'aŭ îmbogăţit Jidanii. Altă ocupaţiune de predilecţiune a jidanilor este negoţul cu bĕuturile spirtóse. De însemnat este că negoţul eï îl fac spre îmbogăţirea lor şi sĕrăcirea şi demoralisarea fiilor ţĕreï, unde fură, căcï eï sunt hoţi de ḑi, de nămiazĕ, cum ḑice ţĕranul,

cu tóte că pórtă brevetul ómenilor onești, așeḑați. Spirtul, apa de foc, vărsat de Americani în gura sĕlbaticilor a contribuit a distruge mai mult populațiunea indigenă de cât chiar armele de foc.

Rachiul otrăvit vîndut de evreŭ prin satele nóstre are aceiași ținta și produce acelaș efect: Demoralisarea, secarea puterilor, tâmpirea și moartea!..

Negoțul cu bani saŭ cu camăta (zarafia) (usura) a devenit o resursă fórte bogată nesațiuluĭ jidovesc, de când banul a ajuns o marfă așa de căutată și productóre de folóse așa de marĭ. Averile române aŭ fost atinse de cangrena cameteĭ jidovescĭ, de odată cu rĕspândirea joculuĭ de cărțĭ adus de influența ruséscă. „Petrecerea cu cărțile devenind patimă, jocul acesta seceră multe victime. Boerĭ, cocóne, boernași și negustorĭ, vĕḑêndu-și averile risipite, alergaŭ la boccégiul, la samsarul și la negustorul ebreŭ, ca să-ĭ scape din nevoia de o cam-dată mementă, în schimbul uneĭ recompense bune. Indată ce o afacere începe a fi productivă ea este luată de jidanĭ pe sémă-le și cultivată. Negustoriĭ jidanĭ de atuncĭ se face zarafĭ și bancherĭ; atuncĭ prin creditul lor, aŭ atras la dênșiĭ tóte capitalurile zăcătóre în țară și le-aŭ pus în circulațiune; împrumutându-le comerciuluĭ și agriculturеĭ, eĭ s'aŭ făcut prin acésta intermediariĭ necesarĭ între capitaliștĭ și agricultorĭ. Acestea ne explică cum astă-ḑĭ capitaliștiĭ ceĭ marĭ din țară sunt în mare parte israeliță.

De îndată ce agricultura spori și comerciul interior luă proporțiunĭ marĭ, o parte din jidanĭ deveniră samsarĭ saŭ intermediarĭ, crescênd proporțional cu relațiunile dinăuntru ale țăreĭ. Nu numaĭ atât eĭ se fac și arendașiĭ boerilor, care tot-d'auna aŭ fost códe de topor contra țĕranilor, fie în mod conscient fie inconscient. Venirea jidanilor ca arendașĭ a adus pe țĕranĭ la sapă de lemn. Negoțul cu robiĭ, adică rĕscumpĕrarea și vinderea robilor, fu unul din cele maĭ însemnate venitурĭ ale evreilor din maĭ tóte statele Europeĭ. In România jidaniĭ încetul cu încetul răpiră totul din mâinile românilor, desființând breslele acestora prin mijlóce propriĭ lor. O privire asupra organisațiuneĭ sociale a orașelor nóstre, maĭ cu sémă în Moldova, ne póte arăta ce-ĭ convine jidanuluĭ mereŭ întreprinḑĕtor și cuceritor. Croitoriĭ, băcăniĭ, blănărĭĭ, librarĭ etc., aprópe toțĭ jidaniĭ aŭ început a da orașelor române aspectul unor adevĕrate orașe jidănescĭ. Din medicină 'și-aŭ făcut un instrument de rĕsbunare asupra tuturor celor ce nu sunt evreĭ, (scăpând pe pacienți de durerile și suferințile de tóte ḑilele fórte ușor și în mod sigur). Literatura aŭ otrăvit-o, tipărind și scriind broșurĭ veninóse, pe care le vînd sătenilor și copiilor, numaĭ și numaĭ să ne

vadă mai repede pe patul mortificăreĭ multiple. Așa dar cu spopirea avuțiilor s'a întărit și însemnătatea socială a evreilor. Scăpând din Ghetto lor, eĭ cu încetul se introduseră în tóte stratele superióre și de interes purtătóre ale societățiĭ și se transformară dintr'un popor desprețuit, lepădat, în cetățenĭ cu drepturĭ egale, neîncetând însă în adâncul sufletuluĭ și prin convincțiune a fi evreŭ. Dar eĭ nu s'aŭ mulțumit că aŭ dobêndit egalitatea în posițiunea socială cu ceĭ-l'alțĭ cetățenĭ, ci aŭ exploatat-o și aŭ dorit încă să aibă și influență asupra politiceĭ interióre și exterióre. Pentru a ajunge la acest scop, eĭ s'aŭ ocupat de medicină, literatură, instrucțiunea poporuluĭ, jurnalistică, etc. Jurnalisticeĭ 'ĭ-aŭ dat în deosebĭ preferința, ca unuĭ mijloc, ce da posibilitatea a exploata pe toțĭ în tot ce-ar voi. Într'un congres avut la Cracovia acum vre-o 60 anĭ, aŭ hotărît să pună mâna pe presă, fiind-că ea este care monopolizéză opiniunea publică, și fiind-că este o mare putere în Europa. Eĭ aŭ luptat, ca să pună mâna pe acéstă armă spre a avea influență asupra nenumăraților cititorĭ de jurnale cât și asupra guvernelor, care țin sémă de opiniunea publică, manifestată prin jurnale. Pentru acésta eĭ s'aŭ gândit la tóte mijlócele, ca să se facă stăpânĭ pe presa cea maĭ importantă din lume. Astă-dĭ am putea dice cu siguranță că 3 (treĭ) din patru părțĭ din jurnalistica lumeĭ se află în mâna jidanilor. Maĭ întâĭ un mare numĕr de jurnale sunt proprietatea lor, redactate de dênșiĭ; pe urmă un alt mare numĕr primesce subvențiunĭ de la eĭ; și apoĭ chiar jurnalele cele maĭ însemnate, care sunt formate prin acțiunĭ, încă sunt în mâna jidanilor în mod indirect, prin posedarea acțiunilor; căcĭ în tot-d'a-una, când apare un jurnal important, al căruia fond se face prin acțiunĭ, toțĭ jidaniĭ alérgă, ca să cumpere acele acțiunĭ, pentru ca să ajungă să fie în cât-va timp, stăpâniĭ acelor jurnale, pentru ca să pótă avea óre-care influență asupra tuturor acelora, care depind de budgetul votat de eĭ. Acéstă presă jidovéscă este tot-d'a-una de acord pentru a sprijini cu cel maĭ mare tapaj orĭ-ce interes jidovesc din lume; așa că nu este combinațiune financiară, nu este cestiune politică saŭ internațională în Europa, care să intereseze pe jidanĭ, fără ca acea afacere să nu fie apărată cu trâmbițărĭ nesfîrșite de tótă presa jidovéscă. Din contră, nu este afacere care să fie făcută contra lor, și care să nu fie iarăș combătută de întrega presă jidovéscă din lume. De aci urméză un mare folos pentru eĭ; maĭ întâĭ lumea cea mare a cititorilor de jurnale, apoĭ guvernele, care țin sémă de opiniunea publică manifestată prin jurnale—tóte acestea se influențéză de presă, care este în mâna jidanilor. Ast-fel

dar, guvernele care cred că ascultă și respectă opiniunea publică, nu ascultă si nu respectă în realitate de cât opiniunea jidovilor. Vĕ aduceţi aminte că la 1868, când a fost neînţelegere în cestiunea jidanilor la noi, tótă presa jidovéscă în care scrie alianţa jidovéscă, tótă s'a ridicat în contra nóstră și a spus minciunile și calomniile cele maĭ infame. Ce aŭ făcut apoĭ membriĭ ceĭ luminaţi aĭ alianţeĭ israelite la congresul de la Berlin? Aŭ presentat un memoriŭ în care spuneaŭ minciunile și calomniile cele maĭ marĭ contra nóstră, și aŭ isbutit.

Vedeţi dar, că jidaniĭ ceĭ maĭ luminaţi și maĭ culţi sunt incorigibilĭ, incivilisabilĭ, inasimilabilĭ cu alte popóre? Iată acum mijlócele pe carĭ ebreiĭ le-aŭ întrebuinţat cu succes contra nóstră, pentru a pune mâna pe tóte averile și prin urmare pe tótă puterea economică a ţăreĭ.

Afară de usură, pentru care sunt vestiţi, evreiĭ maĭ întrebuinţéză 2 mijléce pentru robirea edificiuluĭ social. Aceste douĕ mijlóce aŭ de scop *aservirea economică* a ţĕreĭ și sunt organisate într'un mod puternic și la ele participă cu fidelitate toţi jidaniĭ.

Primul mijloc este acesta: orĭ-ce consumator jidan este obligat, cu ordin de sinagogă, ca nicĭ odată să nu cumpere un obiect pentru consumat de la un nejidan, pe câtă vreme póte să găséscă acelaș obiect la un jidan din localitatea sa. Nu este permis contrariul, de cât când prin acesta s'ar putea realisa un folos extraordinar. Cu chipul acesta tot profitul negustoresc ce provine de la consumatoriĭ evreĭ, intră tot în pungile evreilor; pe câtă vreme profitul negustoresc, ce provine de la consumatoriĭ creștinĭ se împarte între negustoriĭ creștinĭ și evreĭ.

Al douilea mijloc este: orĭ-ce negustor jidan e liber să vîndă marfa sa cu orĭ-ce preţ creștinuluĭ, dar e obligat ca consumatoruluĭ jidan să i-o vîndă cuatâta la sută maĭ puţin. Cu aceste 2 mijlóce, jidaniĭ fac ca consumatoriĭ jidanĭ pentru aceiașĭ cantitate de lucruri consumate, să cheltuiască maĭ puţin din averea lor de cât creștiniĭ, iar pe de altă parte prin diferitele lor mijlóce de concurenţă, lipsite de scrupulul moralităţeĭ, câștigă maĭ mult de cât creștiniĭ. Așa dar dacă am presupune că creștiniĭ sunt de o potrivă activĭ saŭ leneșĭ, oneștĭ saŭ neoneștĭ, economĭ saŭ risipitorĭ cât și jidaniĭ, totuși va fi o deosebire în fie-care an în minus, de atâta la sută din averea, care va trece din punga creștinuluĭ în aceea a evreuluĭ.

Bancherĭ, antreprenorĭ de orĭ-ce lucru, samsarĭ, musicanţĭ, etc., ar vrea să devină proprietarĭ funciarĭ—și atâta le-ar fi de ajuns.— Pretinsa asimilaţiune socială a jidanilor, fabri-

cantĭ de miseriĭ, calomniĭ şi otrăvurĭ a adus spiritul de prostituţiune social, propagat de eĭ pe tóte căile posibile.

Funcţionarilor le-aŭ inoculat: mituirea, lingusirea, renegarea simţimintelor, lăcomia, corupţiunea, vinderea consciinţeĭ etc.... cosmopolitismul.... etc.

Financiarilor, bancheriler, cămătarilor... le-aŭ dat pe sémă: jafŭl, lăcomin, minciuna. nesiguranţa, etc.

Comercianţilor le-aŭ insuflat: corupţiunea, înşelăciunea, lingusirea,... etc., darea de falimente fraudulóse, etc...

Lumeĭ artistice i-aŭ dat ca condiţiune indispensabilă (de a atrage publicul educat de eĭ pentru perdere, disoluţiune): obscenitatea, etc.

Familieĭ i-aŭ răpit forţa de altă dată prin introducerea sistematică a dispreţuluĭ de biserică, în urma căruia căsătoria a perdut acea forţă divină, pe care i-o da biserica şi care o făcea columna educaţiuneĭ tinerimeĭ. Astă-dĭ am ajuns a privi în căsătorie un simplu negoţ, ce procură banĭ, etc...

Când jidaniĭ aŭ creḑut că aŭ corupt orăşenimea saŭ cel puţin, că i-aă făcut loc, în lumea corupţiuneĭ pernicióse, când aŭ creḑut, ḑic, că triumful lor este asigurat la oraşe, atuncĭ s'aŭ coborât la sate, ca ast-fel să nimicéscă acea forţă, care prin vitalitatea şi lipsa sa de păcate mortale putea să le pună piedică, regenerând orăşenimea, şi să ia conducerea lucrurilor în mână, anihilând forţa jidovismuluĭ şi isgonindu-ĭ pe alt tărâm. Ast-fel jidaniĭ aŭ început a propaga printre muritorĭ socialismul, alcoolismul, anarhia, etc., creḑând că sufletul lor simplu dar curat va fi repede înşelat. In parte aŭ isbutit, dar aŭ fost prinşi cu mâna în sac. Doctoriĭ antisemiţi, de şi puţineĭ de o cam dată, aŭ început administrarea doctoriilor învietóre şi speranţa este, că pe lângă bóle vor fi distruşi şi toţĭ microbiĭ purtătorĭ de bóla timpuluĭ.

. . . . . .

In tóte statele s'a constituit a tot puternica asociaţiune de microbiĭ jidovescĭ. Pretutindenĭ propagă lipsa de cinste şi ruşine prin orĭ-ce mijlóce posibile.

Asimilarea socială a jidanilor a luat forma distrugeriĭ societăţiĭ pe tóte căile, pe orĭ-ce teren. In schimb eĭ sunt ceĭ maĭ bine organisaţi din tóte punctele de vedere. Organisarea lor în sistemul feudal tinde la cucerirea lumeĭ sub domnia şi conducerea lor. (De şi n'aŭ armată în inţelesul altor popóre (afară de ebreĭ), căcĭ acest element social n'a numĕrat aprópe nicĭ odată representanţĭ jidanĭ—pentru că în lucruri d'astea care cer viaţa sunt fórte fricoşi. Numaĭ în urma resbeluluĭ sunt curagioşi. Cum sciŭ să soldăţiască, ne-a spus Dreyfus).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

4) Neasimilarea evreilor din punct de vedere moral-religios

Puțini consideră pe ebreĭ ca ómenĭ onești, moralĭ ceĭ maĭ mulți, majoritatea îĭ privesc ca pe ceĭ maĭ rĕĭ. Ebreiĭ conțin în sine douĕ contrasturĭ care se acordă: eĭ sunt in gradul cel maĭ înalt virtuoșĭ și grozav de vicioșĭ. Acest paradox póte părea absurd, dar așa este. Ebreiĭ sunt virtuoșĭ pentru că sunt animați de amorul practic către virtute, iar nu platonic, ca noĭ. Ebreul respectă virtutea în considerațiunea avantajelor materiale, ce ea-ĭ procură. Virtutea face viața luĭ îndelungată și conservă puterile luĭ, și acesta este de ajuns pentru ca el s'o respecte;—dar dacă pe de o parte principiul interesuluĭ îl îndémnă a fi virtuos, pe de altă parte tot acelaș principiŭ servă de isvor viciuluĭ sĕŭ. Evreul, logodindu-se cu tóte avantajele, ce-ĭ procură virtutea își închipuie, că ea trebue să-ĭ aparțină luĭ exclusiv. „Virtutea, dice el, este un lucru fórte bun pentru mine, dar pentru acésta nu trebue ca fie-care s'o posede, altminterea îmĭ va fi imposibil d'a mĕ îmbogăți“. Așa dar ebreul prin calcul devine propagandistul viciuluĭ și-l întrebuințéză ca armă pentru înălțarea sa.

In modul acesta virtutea și viținl se transformă în mâinile ebreilor în armă puternică, ofensivă și defensivă, cu virtutea, eĭ se preservă de nenorociriĭ și pierderĭ; prin mijlocul viciuluĭ atrag în cursele lor pe aceĭ ce voesc a-ĭ exploata.

Conducătorul lor moral e interpretațiunea pe care o daŭ eĭ Bibliei și Talmuduluĭ; (acest din urmă nefiind în mare parte de cât legea orală a luĭ Moise, păstrată prin tradițiune și colecționată în diferite timpurĭ de rabinĭ).

In puterea legeĭ evreescĭ Jidaniĭ sunt obligați a se iubi unul pe altul, precum Dumnedeŭ îĭ iubește pe dânșiĭ; iar pe de altă parte sunt obligați a urî pe strĕinĭ, precum Dumnedeŭ îĭ urăsce în urma contractuluĭ încheiat.

Eĭ trebue să'și facă bine unul altuia precum Dumnedeŭ le face bine; dar trebue să facă rĕŭ strĕinilor, pentru a'ĭ slăbi, a'ĭ subjuga și a pregăti ast-fel domnirea Jidanilor, sub conducerea luĭ Mesia, asupra lumeĭ întregĭ. Eĭ trebue să fie și imoralĭ, când prin acésta eĭ pot să'ĭ subjuge; căcĭ nimic nu se póte considera imoral, când este vorba de a se facilita prin acésta venirea luĭ Mesia și stăpânirea lumeĭ de către Jidanĭ. Se înțelege că Jidaniĭ, chiar după prescripțiunile Talmuduluĭ urméză să fie onești cu strĕiniĭ, într'atât cât acea

onestitate să împacă cu interesele lor; dar în casul contrar eĭ pot şi chiar sunt datorĭ să întrebuinţeze faţă cu strĕiniĭ mijlóce imorale, precum: minciuna, calomnia, corupţiunea; eĭ trebue să practice între dânşiĭ virtutea, dar în acelaşĭ timp trebue să favorisezе strĕiniĭ la tóte viciurile.

Prin aceste mijlóce eĭ sunt siguri de a se achita de datoria ce aŭ către Dumneḑeŭ. Tóte acestea nu sunt nisce închipuirĭ ci adevărata interpretaţiune, pe care Jidaniĭ o daŭ Bibliеĭ şi Talmuduluĭ. Jidoviĭ aŭ executat pretinsul contract, pe care l'aŭ făcut cu Dumneḑeŭ, într'un mod fórte consciincios de la început şi până acum, şi nu s'aŭ desmiņţit nicĭ odată. Este interesant de a sci, care este secretul conservăreĭ aşa de îndelungate a religiuneĭ judaice, pe când atâtea, alte religiunĭ nu aŭ putut subsista aşa mult timp. Acest secret se află chiar în natura contractuluĭ, pe când Jidaniĭ, cred că l'aŭ încheiat cu Dumneḑeŭ.

D-vóstră sciţĭ că în alte religiuneĭ superióre omul este dator să facă bine tuturor ómenilor de orĭ-ce rasă şi să se abţie de la tóte aplicările care le-ar avea în privinţa acestora. Ast-fel că în aceste religiunĭ omul este orĭ-cum tras de 2 curente: de o parte curentul religiuneĭ îl trage spre Cer, obligându-l să'şĭ înfrîngă tóte poftele rele; iar pe de altă parte poftele trupescĭ îl trag spre pământ; atuncĭ, după cum va triumfa una saŭ alta din aceste atracţiunĭ, aşa şi religiunea va avea maĭ multă saŭ maĭ puţină putere.

Se înţelege că ast-fel de religiunĭ sunt destinate a fi părăsîte atuncĭ când, într'un moment dat, credincioşiĭ ajung în acel grad de corupţiune, în care nu maĭ pot învinge poftele cele rele. Nu este tot aşa cu religiunea evreiască. Ea tocmaĭ ordonă credincioşilor să caute a pune mâna pe tóte bunurile pământescĭ, pentru a'şĭ satisface cu dênsele tóte dorinţele trupescĭ şi pentru căpătarea acestor bunurĭ ea permite a se da loc, fără frîŭ, tuturor patimelor celor maĭ rele, când acestea se îndreptéză în contra strĕinilor, aşa în cât evreul este tras spre bunurile pământescĭ şi spre rele de 2 curente. Tot în aceiaşĭ direcţiune îl împing şi poftele luĭ şi religiunea; aşa în cât este natural că la dênsul să fie maĭ tare fanatismul religios de cât la ceĭ-l'alţĭ ómenĭ, — şi este natural, ca acéstă religiune să-l atragă în tóte timpurile, pentru că este legată de poftele trupescĭ, carĭ pe pământ sunt eterne. Cum dar se póte ca să se asimileze religiunile ideale? In loc de asimilare, în loc de îmbrăţişarea creştinismuluĭ, eĭ aŭ rĕspuns cu omorul ritual „care taină nu se scie de toţĭ Jidoviĭ, ci de Rabiniĭ, Hahamiĭ lor, de cărturarĭ şi fariseĭ, pe care o ţin în ascuns“, cum ḑice Neofit fost Rabin. Causa acestuĭ barbarism executat de antropo-

fagiĭ evreĭ este ura lor contra creştinilor. Scopul urmărit este facerea de farmece. Eĭ întrebuinţează sângele creştin ca medicament pentru ranele lor fisice, (întrebuinţându'l ca alifie). Apoĭ la cununiĭ întrebuinţéză cenuşe de pânză muiată în sînge de creştin, atuncĭ când le dă orĭ să mănânce, (întrebuinţând'o în loc de sare). Numaĭ ast-fel vor putea Jidaniĭ să atragă şi să înşele pe creştin. Pe creştin îl numesc goi-păgânĭ, pe copil, verme, etc. Mórtea creştinilor le este tot aşa de dragă ca şi aurul.

La sărbătórea Purim şi la Pascĭ locul luĭ Aman şi al luĭ Cristos este ocupat de câte un creştin, pe care îl omóră în cele maĭ crude chinurĭ.

La prasnicul colibelor, 4 ḑile înainte, Rabiniĭ ḑic, că Dumneḑeŭ nu le scrie păcatele: atuncĭ se dă frîul la tóte păcatele. Acestea sunt tóte mărturisite de Neofit fost Rabin „în frica luĭ Dumneḑeŭ“ ḑice el „şi fără niciŏ zavistie asupra lor“. Multe şi marĭ sunt crimele Jidanilor, şi de aceia el conchide că „cu adevărat fórte viclean este némul jidovesc în inima luĭ“ şi că „bine fac creştiniĭ că ĭĭ urăsc“ ca pe inimiciĭ de mórte. Din acestea resultă că este imposibilă aprópe întórcerea luĭ Istrael la o cale morală, (nu maĭ vorbim de religiune ideală, ca creştinismul!!).

Trecerea unora la creştinism în general este cu totul interesată şi cu totul revoltătóre. Ca şi Jesuiţiĭ eĭ aŭ glorificat şi glorifică principiile: „Scopul scuză mijlócele“ şi „Reserva mentală“, dar le glorifică în aşa fel în cât n'aŭ egalĭ saŭ exemplu: ele sunt elementul lor. Când apoĭ este vorba,... religiunea lor nu merită să fie tolerată. In adevăr, Religie, în înţelesul ideilor véculuĭ al XIX, este aceia care se ocupă numaĭ de lucrurĭ nepământescĭ, care nu aŭ a face nimic cu organisarea socială. Acésta este religiunea tolerată, religiunea care nu influenţéză asupra drepturilor civile şi politice. Religiunea judaică se amestecă însă în lucrurĭ carĭ nu sunt de loc de domenul religiuneĭ. Ea ca şi religiunea mahomedană, este o organisaţiune socială şi politică îmbrăcată cu forma religiuneĭ; cu alte cuvinte este o organisaţiune socială-teocratică. In Talmudul judaic vedem prescripţiunĭ de domenul legilor politice, de domenul legilor civile, până şi prescripţiunĭ de higienă şi de simplă ordine publică. Aceste prescripţiunĭ, după Jidanĭ, nu se maĭ pot schimba, fiind îmbrăcate sub manta religiuneĭ, — religiunea fiind un adevăr perpetuŭ.

Apoĭ când într'o ţară ar fi prescripţiunĭ de ordine publică şi privată declarate neschimbabile ca adevăruri de ale religiuneĭ, atuncĭ am avea de a face cu o oprire a progresuluĭ aceleĭ ţĕrĭ: ex. Turcia. Ast-fel dar înţelegeţĭ bine, că o re-

ligiune care s'ar presenta cu ast-fel de prescripţiuni, nu póte pretinde a fi respectată de dreptul public european.

După ideile véculuĭ al 19-lea ale lumeĭ civilisate sunt lucruri la carĭ orĭ-ce cetăţean este ţinut să se supue, şi sunt lucruri la care este lăsat liber să le adopte saŭ nu. După ideile véculuĭ al 19-lea nu *este permis ca* fie-care să adopte legile publice, care 'i-ar conveni, ca fie-care să se supue la legile civile carĭ 'ĭ plac, ca fie-care să practice o morală publică după gustul luĭ. Din contra după ideile véculuĭ, ce trece, cetăţeniĭ trebue să fie puşĭ cu sila sub ascultarea acelor legĭ, carĭ privesc la ordinea publică, la regularea raporturilor dintre ómeni, la reorganisaţiunea socială — ; pe când în ceia-ce privesce religiunea propriŭ dísă, rămâne fie-căruĭ libertatea să crédă cum voesce în Dumnedeŭ, în nemurirea sufletuluĭ şi în viaţa viitóre. Prin urmare, când vine un jidan astă-dĭ şi pretinde în numele libertăţiĭ religióse să nu se atenteze le drepturile lor de a avea un óre-care fel de comunităţĭ, de a percepe taxe, de a avea legĭ de higienă publică privitóre la tăerea carneĭ pe care trebue s'o mănânce şi altele multe de acestea; se înţelege, ca ast-fel de pretenţiuni nu s'ar maĭ potrivi cu ideile véculuĭ al 19-lea. Şi aceĭ jidanĭ ţin la credinţele şi ideile lor înapoiate. Să presupunem, că am ajunge ca jidaniĭ cetăţenĭ să facă şi să execuţeze legile în ţară, eĭ care sunt ţinuţĭ de consciinţa lor, de organisaţia şi solidaritatea lor socială, să respecte şi să pue în aplicaţiune numaĭ şi numaĭ legile civile şi politice prevădute în Talmud şi în Biblie. Înţelegeţĭ prea bine, că eĭ, carĭ pe lîngă altele sunt şi fanaticĭ, aŭ o datorie de consciinţă de a face ca legile ţăreĭ întregĭ să fie făcute după acel tipic, şi nu vor lipsi de a o face atuncĭ, când eĭ vor predomni în ţara acésta. Eĭ bine, atuncĭ, nu eĭ se vor asimila cu noĭ şi vor respecta legile nóstre, ci va trebui ca noĭ să ne asimilăm lor, ci noĭ să respectăm legile lor!...

Aşa dar asimilarea lor religiósă saŭ morală e imposibilă. Noĭ nu'ĭ vrem nicĭ chiar simulând botezul nicĭ purtând firma comercială: botezul şi numele creştin. Dacă Jidaniĭ nu se asimiléză, nu trec la creştinism, (apoĭ) e maĭ uşor să vedem creştinĭ trecuţĭ la jidovism. In adevăr, misionarul Ebreŭ, arătând săracilor, ce voesc a trăi în desfrîŭ, cum la Ebreĭ coreligionariĭ se ajută reciproc, pe când la creştinĭ se sfîşie, promiţîndu-le aurul celor proştĭ, încorporéză Neofiţĭ în falanga sa de usurierĭ şi înşelătorĭ, puindu-ĭ să facă o săritură mortală în póla luĭ Abraham cel de aur şi curse purtător.

5) Neasimilarea Evreilor din punct de vedere politic.

Cucerindu-şĭ posiţiunea dorită în societate, Ebreiĭ păşiră înainte cu multă repeziciune. După căderea ordineĭ anterióre a societăţiĭ, nu le-a fost dificil a dobêndi influenţa în politica interióră şi exterióră a statelor. Innovatoriĭ contimporanĭ n'aŭ putut refuza aceste drepturĭ (politice) aliaţilor, care 'ĭ-aŭ ajutat întru aducerea la îndeplinire a reformelor. Programul acţiunilor lor era basat pe principiul de egalitate —, prin urmare, a refusa Ebreilor egalitatea însemna a sgudui tot edificiul lor. Aceştĭ legislatorĭ aŭ afirmat că şi Ebreiĭ sunt asemenea cetăţenĭ ca şi toţĭ ceĭ-l'alţĭ. Orbiţĭ în teoriile lor, eĭ n'aŭ judecat, că persóna, care după exterior sémănă cu ceĭ-l'alţĭ cetăţenĭ, póte să fie în acelaşĭ timp membrul societăţiĭ, şi să lucreze tot odată în desavantajul celor-l'alţĭ cetăţenĭ. Şi cum puteaŭ eĭ prevede, că ómeniĭ cărora eĭ le acordaŭ drepturĭ politice vor răpi pâinea din mâinile copiilor bine-făcătorilor lor? În adevăr. Egalitatea între membriĭ unuia şi aceluiaşĭ popor e posibilă, dar egalarea drepturilor unuĭ popor cu totul străin, împrăştiat în tóte statele lumeĭ póte nasce consecinţe fórte triste.

Resultatele emancipăriĭ Ebreilor a demonstrat faptul.

In timpurile de faţă în adunările legislative ale Angliei, Franţeĭ şi Austrieĭ mulţĭ dintre membriĭ influenţĭ sunt Ebreĭ, — câţĭ-va suveranĭ aŭ avut (şi aŭ) ministriĭ şi consilierĭ Ebreĭ; — asemenĭ şi în Prusia. Jidaniĭ aŭ devenit capiĭ opositiuneĭ în multe părţĭ. Daca Ebreiĭ din aceste ţĕrĭ, unde sunt în cantitate prea neînsemnată în comparaţiune cu întréga masă a populaţiuneĭ, aŭ putut să facă atâta progres în privinţa socială şi politică, apoĭ, putem conchide ca la cas de mare năvălire de Ebreĭ, preponderanţa majorităţii va fi ameninţată de un pericol eminent. Dar în România ce ar fi, când ar avea aceste drepturi?!!... Tactica, cu care s'aŭ servit Ebreii spre a dobêndi preponderanta în politică, consistă în următórele: 1) Ei se silesc a concentra într'un punct influenţa lor universală pentru a înăbuşi pe cea locală.

2) Ei se silesc a extrage folóse din discordiile nóstre. In acest scop susţin când o partidă, când alta, pe când ei înşişi sunt împrăştiaţi în tóte partidele. Mulţumită unui asemenea mod de a lucra, ori-care partidă ar rămânea învingătóre, ei tot-d'a-una rămân in câştig. Pentru acest finit, societatea Ebraică coprinde în sine membrii de tóte partidele politice, cari servă de fac-tot în acest joc universal.

In Francia există Ebrei republicani, monarhişti, socialişti etc. Dacă victoria va fi într'una saŭ într'alta, în ori-ce cas, Ebreii vor fi sprijinitori intereselor europene.

Lucrând ast-fel, negreşit că Ebreii nu vor întâmpina mari dificultăţi a dobêndi predominaţiunea, căci, câştigând cu tóte partidele, aŭ într'acésta mai multe şanse de cât alţii. Acest mod de a lucra ei nu'l aplică numai asupra partidelor separate, dar chiar şi asupra statelor întregi.

In Anglia, Francia, Austria etc., membriĭ Societăţiĭ Ebreescĭ sunt a tot puternicĭ. Când Anglia şi Francia aŭ fost a-tot-puternice, Ebreiĭ se sprijinéŭ pe influenţa lor şi lucraŭ prin compatrioţiĭ lor Englezĭ şi Francezĭ.

In acel timp toţĭ agenţiĭ şi emisariĭ mişcăreĭ Ebreilor în Turcia, Rusia, România aŭ fost Ebreĭ de naţionalitate franceză saŭ engleză. — Abia însă aceste 2 state aŭ perdut o parte din influenţa lor politică şi într'o clipă agenţiĭ ebreescĭ s'aŭ transformat în Americanĭ şi Prusienĭ. Preponderanţa în lumea politică arătându-se în partea Americeĭ şi a Prusieĭ, asta a fost de ajuns Ebreilor, ca de la anul 1867 să schimbe stindardul tricolor şi crucea Sf. George pentru vulturul negru şi stéua alianţeĭ.

Astă-zĭ interesele Jidanilor în Orient, la noĭ Românii, se sprijinesc în deosebĭ de Ebreĭ prusiani. Trebue încă să notăm aci, că înainte de resbelul de sub Sadova, Evreiĭ prusienĭ aŭ fost o pasĕre fórte rară, iar din timpul capitulaţiuneĭ Sedanuluĭ, fie-care Ebreŭ avea în buzunarul sĕŭ portretul fotografic al luĭ Bismark.

Ebreul s'a deprins cu servilitatea; el se înjosesce înaintea celuĭ forte şi constrânge pe ceĭ slabĭ a se pleca înaintea luĭ. — Mulţumită acesteĭ politice masele evreescĭ aŭ înaintat cu mare rapiditate în Europa Asia şi America. O asemenea posiţiune le permite a domni peste tóte popórele, pentru-că le este lesne a susţine saŭ a slăbi o naţiune cu ajutorul capitalurilor şi a influenţeĭ politice. Ajutarea Francieĭ şi Italieĭ la novoe i-a făcut, puternicĭ în aceste ţĕrĭ. Făcênd pe cea dîntêĭ debitóre pentru achitarea speselor de resboĭ şi pe a doua pentru dobândirea independenţeĭ, le-a închis gura la congresul din Berlin şi de aceia surorile Românieĭ nu ne-aŭ susţinut contra calomniilor Jidovescĭ.

In Austria eĭ domnesc în cele maĭ multe sfere ale Imperiuluĭ şi sfarmă pe aristocraţĭ şi pe proprietariĭ de moşiĭ.

In Germania, din înălţimea putereĭ lor bănescĭ, eĭ pórtă lupta contra militarismuluĭ şi pangermanismuluĭ.

In părţile ortodoxe ale Orientuluĭ, eĭ se luptă contra direcţiuneĭ religióse şi naţionale, care le închide drumul.

In România ca și în Rusia, jócă rolul de intermediatorĭ, atât în comerciul interior cât și în cel exterior.

Ca intermediatorĭ la export, Ebreiĭ după voința lor fixézĕ prețurĭ la materiale brute și conform cu acestea, plătesc țĕranilor producătorĭ atâta cât găsesc de cuviință.

Agenții lor prepară curse contra țĕranilor, hrăpesc productele lor achitându-ĭ cu păhărutul de rachiŭ și promițându-le, într'un viitor depărtat prețurĭ mai bune și banĭ în numerar. — In Anglía, Ebreiĭ sunt a tot puternicĭ mulțămită alianței ce aŭ încheiat cu marea Britanie. — Interesele comune aŭ născut un legămînt între aceste 2 națiunĭ comerciale, așa că óre-cum una complectézĕ pe alta. Anglia cu influența sa politică susține pe Ebreĭ, iar Ebreiĭ la rîndul lor pun la dispositiunea sa capitalurile lor.

In urma uneĭ așa stărĭ de lucrurĭ și o parte și cea-l'altă sunt în câștig. Anglia trage folóse din imensele capitalurĭ ale Ebreilor, avênd în persóna lor și nisce spionĭ fórte dibacĭ. Ebreiĭ din partea lor iarăși câștig prin alianța cu o putere care în tot timpul le probézĕ o protecțiune reală. — Și în lumea-nouă (America) sunt tot așa de puternicĭ ca în lumea antică; și acolo eĭ aŭ sciut să puie mâna pe comerciŭ ca și în Europa. In politică se țin tot de aceleași principiĭ și póte lucrézĕ încă și mai energic de cât în Europa. — Asimilarea Jidanilor, așa dar, din punct de vedere politic s'a găsit imposibilă.

In Egipt, în Imperiul Roman, după cum sciți, eĭ aŭ avut în mai multe rînduri óre-carĭ privilegiĭ și drepturĭ politice, care le-aŭ fost tot-d'a-una retrase, pentru că în tot-d'a-una eĭ întrebuințaŭ aceste drepturĭ pentru explótarea celor de alt ném, până ce în fine Egiptenii și Romanii aŭ fost nevoiți să le dea pedepsele cunoscute.

In adevĕr, Ebreiĭ vor continua a fi: un popor deosibit, cu patrie deosebită, cât timp vor continua să rĕmână Jidanĭ. Pentru a ne convinge despre acésta, e destul să aruncăm o scurtă privire asupra organisațiuneĭ care le-a dat-o Moise.

Se știe, că Moise a organisat acéstă națiune, pe când ea se afla rătăcind prin pustiile Arabieĭ și a organisat-o ast-fel în cât să pótă subsista ca națiune distinctă saŭ vor avea o țară a lor saŭ nu vor avea-o, găsind pămîntul făgăduinței saŭ negăsindu-l, trăind singurĭ saŭ amestecați cu alte popóre.

Mai întâĭ sciți ca Moise le-a dat o organisațiune politică, împărțind poporul în diferite triburĭ, sub-triburĭ etc., și punênd în capul fie-căreĭ din aceste divisiunĭ câte un magistrat, care avea și autoritatea guvernamentală și dreptul de a interpreta și aplica legea. Acest fel de magistrați, carĭ s'aŭ

continuat prin tradițiune până în zilele nóstre, nu unt alțiĭs de cât rabiniĭ lor de astă-dĭ.

Și e de observat ca nicăerĭ n'aŭ voit să renunțe la jurisdicțiunea politică și civilă a Rabinilor, pentru a se supune numaĭ la jurisdicțiunea magistraților țĕreĭ în care trăesc ; și a trebuit în Francia să se ia chiar mĕsurĭ severe pentru ca rabiniĭ să fie controlați în conducerea comunităților lor pretinse pur religióse.

Afară de legĭ politice, Moise le-a maĭ dat și legĭ civile și domestice; ceia-ce este maĭ remarcabil în aceste legĭ este că Ebreiĭ sunt opriți de a se contopi prin căsătorie cu streiniĭ; apoĭ le-a maĭ dat legĭ de ordine publică etc. In sfîrșit, pentru a face ca acéstă legislațiune să rĕmână cristalisată pentru tot-d'a-una așa, aŭ îmbrăcat-o sub forma religiuneĭ, ca ast-fel să rĕmână perpetuă ca și adevĕrurile religiuneĭ.

In timpurile maĭ din urmă, neasimilarea Jidanilor a luat o formă concretă în „Alianța Israelită Universală". In adevĕr cu desvoltarea societățiĭ ebraice în secolul, ce și-a sborul în lumea trecutuluĭ, s'a simțit nevoe indispensabilă de o administrațiune centrală, care se dirigă tóte acțiunile Evreilor.

După programa sa oficială Societatea Ebraică Universală constituită în Paris era o instituțiune curat filantropică. Ea căreia i s'aŭ subordonat d'atunci societățile celor-l-alte țĕrĭ, și-a pus problema: rĕspândirea instrŭcțiuneĭ în masa Ebreilor din tóte părțile.

Insă acest scop le servia numaĭ ca o perdea după care eĭ se ocupaŭ cu politica pe cea maĭ întinsă scară.

Acéstă alianță universală, după cum se vede din purtarea eĭ, din actele eĭ, nu este în realitate de cât un guvern al poporuluĭ Jidovesc. Maĭ întâĭ acéstă alianță dispune de venitură enorme din cotisațiunile membrilor din tóte comitetele lor rĕspândite în tótă lumea, din chetele făcute prin sinagoge etc... Eĭ bine, ce se face cu aceste sume de care dispune alianța Israelită? Se administréză guvernul Jidovesc. Dar ce cheltuelĭ are guvernul Jidovesc? Cine știe armele cu care luptă acest stat-major al poporuluĭ ebreesc știe și natura cheltuelilor, pe care el le face. Insuși existența chiar a alianțeĭ istraelite este dovada cea maĭ strălucită din câte s'ar putea da, că Jidaniĭ nu sunt nicăerĭ cetățenĭ bunĭ, că asimilarea lor de ori-ce fel este o imposibilitate. Ce-ar zice de exemplu, importanțiĭ membriĭ aĭ alianțeĭ israelite din Paris, care sunt cetățenĭ francezĭ, dacă le-ar pune Francezii întrebarea acésta: Cum, voĭ care vĕ pretindeți cetățenĭ francezĭ, și care prin urmare aveți datoria de a apăra interesele francesilor, fără deosebire de religiune, cum voi neglijați afacerile curat franceze și vĕ îngrijiți numaĭ de Jidanĭ fără

deosebire de Statul, la care aparţin? Dacă eĭ ar dice că fac acésta din filantropie şi din umanitate li s'ar putea rĕspunde că umanitatea s'ar putea exercita în acelaş timp şi în favórea altor popóre nenorocite fiind-că nu sunt numaĭ Israeliţiĭ popor nenorocit, cum zic eĭ. Pentru ce de esemplu, n'aŭ luptat eĭ pentru acordarea cetăţenieĭ la Arabiĭ din Algeria, precum a luptat pentru Jidaniĭ din Algeria? Aşa dar, cum am dis, alianţa Israelită nu este de cât un guvern Jidovesc stabilit a lupta contra tuturor celor-l-alte naţiunĭ; alianţa Istraelită este un Stat major al armateĭ Jidovescĭ, respândită în tóte părţile lumeĭ, atât ca armele lor nu su t concrete ci sunt de cele cu 2 tăiuşurĭ fabricate în corupţiune, minciunĭ şi calomniĭ. Alianţa Istraelită este noul Moisi care conduce poporul luĭ Istrael către o nouă Palestină.

In adevĕr ea este o adunare de ómenĭ eminenţĭ în felul lor, iubitorĭ de némul lor puternicĭ prin legăturile lor sociale în lumea politică şi maĭ puternică încă prin agentul producător de minunĭ, prin aurul posedat de bancherii Istraeliţĭ, prinţiĭ financeĭ, după cum i-aŭ numit cu măgulire unele gazete franceze. — Alianţe Istraelită !... nume misterios, dar rĕsunător şi lugubru ca şi numele de nihilism. Toţĭ vorbesc cu mirare îngrijită de aceste 2 firme rĕsărite în ochiĭ lumiĭ, dar nimic nu póte măsura întinderea aspirărilor acestor puterĭ oculte. — Alianţa Istraelită ! Admirabilă şi colosală asociaţie! Voinţa eĭ e voinţă întreguluĭ ném Judaic Poruncile eĭ sunt legĭ nediscutabile! Un gest al eĭ şi sute de miĭ de ómenĭ îşĭ părăsesc căminul, ca să se înregimenteze în tăcere sub drapelul negru al năvălireĭ ; sute de miĭ, cu cea maĭ deplină abne aţiune se îndruméză pe calea tristă a emigraţiuneĭ...

Insă alianţa, noul Moisi le arăta viitorul aurit şi eĭ merg înainte cu cuceririle ca valurĭ inundătóre ale torentelor. Organisată în sistem feudal, acéstă societate are în combinaţiunile sale şi jurnalişti agenţĭ secreţĭ, lucrătorĭ politicĭ etc. ómenĭ cu capacităţi înalte şi carĭ cunosc tóte părţile lumei. Nici-un guvern nu are aşa servitori credincioşi şi experimentaţi ca acéstă societate universală. In adevĕr, care guvern póte conta pe ajutorul unei aşa formidabile, cantităţi de agenţi representând în persóna sa tóte naţionalităţile din lume? — Acéstă societate dirijéză şi presa şi politica şi afacerile financiare. Din sînul ei ies diplomaţi şi agenţi cari tratéză şi încheie alianţe între Ebrei şi cele-l-alte naţiuni. — Ast-fel aŭ cerut în mai multe rînduri să trateze cu Turcia cu vice-regele Egiptuluĭ, cu Imperatorul Marocului, cu Prinţul de altă-dată al Românilor etc. De la 1857 societatea ebraică universală începu lupta cu pana şi cu bani contra principa-

telor Dunărene și nu de mult predică cruciada în Anglia, Francia și America cu scop de a constrânge pe România a se supune voinței sale.

Și tóte aceste fapte mari nu însémnă nimic aprópe în comparațiune cu acel artificiŭ, cu care judaismul a aruncat praf în ochii întregului univers. Sporind împrumutul francés, cu ocasiunea memorabilului resbel, până la suma fabulósă de 42 miliarde, regele banilor și aliații lui politici aŭ aruncat mănușa Germaniei învingătóre. Acest antagonism între puterea pecuniară a Ebreilor și acea fisică a Germaniei, le convine de minune. El represintă ciocnirea celor 2 principii contra-opuse : puterea fisică și interesul.

6) Neasimilarea Ebreilor din punct de vedere financiar *)

Grație desordinei politice, ce a domnit la începutul timpului modern. Ebreii aŭ ocupat în societate posițiunea ce o vedem, fie în privința socială fie în cea politică. Un asemenea pas înainte póte fi numit victorie în sensul deplin al cuvîntului. — Încă din timpurile Evuluĭ-Mediu, Ebreii aŭ profitat de ocasiuni, ca să adune bogății colosale. In timpii din urmă puterea lor pecuniară deveni imensă și tóte bogățiile se strecurară în mâinele lor. Causele sunt cele urmętóre :

Lățirea ideilor cosmopolite, asemănarea exterióră a moravurilor și obiceiurilor, îmbunătățirea căilor de comunicație și relațiunile internaționale. Aproprierea între diferite popóre întărită la finele secoluluĭ trecut, a dat impulsiune puterei lor pecuniare. Ca experți în afaceri bănescĭ, eĭ, maĭ mult de cât orĭ carĭ alțiĭ, trăgeaŭ folóse din industrie și comerciŭ, puse pe pas de desvoltare,

Cu întinderea manipulațiunilor bănescĭ, influența lor s'a mărit proporțional. In timpul de față ea este așa de mare în cât Evreiĭ dispun de tóte capitalurile orĭ ale cuĭ ar fi ele,— ca de ale lor propriĭ. Notați bine, că acum nu există nicĭ-o antrepriză întru cât-va însemnată, în care Ebreiĭ să nu participe.

Din tóte acestea se vede că Evreiĭ sunt poporul cel maĭ avut și cu cea maĭ mare influență. Eĭ dirigéză comerciul și ma-

* S'ar părea că titlul n'ar fi exact, potrivit, cu cele ce vor urma și că maĭ bine era să se fi ḑis, (cum s'a ḑis , victoria, financiară. — Lucrul însă nu importă. Și apoĭ Jidaniĭ pe tóte terenele aŭ câștigat numaĭ victoriĭ, neasimilându-se în nicĭ-o privință).

nipulaţiunile bănescĭ, graţie capitalurilor lor a căror cantitate colosală înăbusesce activitatea tuturor concurenţilor lor. Tóte antreprizele cele maĭ însemnate şi cele maĭ avantagióse, atât în Europa cât şi în alte părţĭ se exploatézá de Evreĭ. Se póte dice fără a exagera, că fie-care din noĭ plătesce tribut Evreilor.

Toţĭ baniĭ ce-ĭ cheltuim trec în mâinile lor, dar încercaţi-vĕ încă a le rămâne şi datorĭ—, atuncĭ sunteţĭ perduţĭ pentru tot-d'a-una. Evreiĭ vor sci să conducă trebile ast-fel că veniturile nóstre se vor absórbe de procente şi datoria tot va cresce mereŭ. Nu în zadar s'a conceput o ideie despre procentul Evresc, ca de un ce periculos în cel maĭ mare grad. Aceştĭ speculatorĭ nu se mărginesc numaĭ cu avantage materiale, eĭ se silesc nu maĭ puţin a subordona şi moralmente pe debitoriĭ lor, pentru a-ĭ întrebuinţa apoĭ în cas de necesitate ca armă pentru ajungerea la scopurile lor.

Eĭ lucréză in acest mod, nu numaĭ relativ la o persónă dar şi cu state întregĭ contractând vr'un împumut, eĭ nu se mulţumesc numaĭ cu profitul material, ci se silesc asemenea a dobândi şi influenţa morală asupra societăţiĭ. Puterea pecuniară iĭ represintă ca pe un gigant cu o sută de mâinĭ, a căror degete sunt întinse în posunarele întreguluĭ univers. Acest gigante este invisibil, dar totuşĭ nu e o fantomă, ci o realitate pentru că, în tocmaĭ ca aerul se strecóră pretutindenea.

Ca Satan, el ne spune nouĕ: «Adoraţi-mĕ şi vĕ voiŭ face fericiţĭ». O ast-fel de grozavă sporire a avuţiilor întregeĭ societăţĭ Ebreescĭ provine din desfăşurarea activităţeĭ fie-căruia în parte din membriĭ eĭ. Pretutindenĭ vedem zarafĭ neînsemnaţĭ transformaţĭ în bancherĭ saŭ agenţĭ aĭ pieţelor; ambulanţiĭ ceĭ micĭ în speculatorĭ, éră vînzătoriĭ de haine vechĭ deschizând magasine avute. Orĭ-ce principiŭ adus la gradul sciut de maturitate, trebue în fine să se personifice. Precum principiile forţeĭ fisice şi teocratice, în periodul cunoscut s'aŭ personificat în Papă şi în Rege, aşa puterea plutocraţieĭ se represintă prin familie, sprijinindu-se pe principiul interesuluĭ.

Pe la sfârşitul răsboelor luĭ Napoleon, un Evreŭ din Frankfort, anume Rotschild ajutat, de mprejurărĭ favorabile se urcă pe trépta de şef al plutocraţieĭ Evreescĭ. Toţĭ Evreiĭ se plecară înaintea luĭ şi de atuncĭ autoritatea sa se recunoscu în tóte părţile lumeĭ.

Puterea luĭ Rotschild se măsóră nu după sutimĭ de milióne, ce-ĭ aparţin luĭ imediat, ci după acele enorme sume, ce se manipuléză după ordinele sale. Ast-fel fie-care milionar din Londra, Viena, Paris, Berlin iĭ servă ca agent şi se supun pe deplin indicaţiunilor acestuĭ barometru bănesc.

EVREII RĂMÂN TOT EVREI. CAUSE

Din cele spuse resultă că Evreii aŭ rĕmas tot Evreĭ în tóte timpurile şi locurile. Causele acestuĭ fenomen ciudat sunt maĭ cu deosebire următórele: 1) Tradiţiunile istorice şi religióse. 2) Unitatea originei. 3) Solidaritatea intereselor. 4) Ura celor-l'alte popóre către Evreĭ.

Este necontestat, că Ebreii rĕspândiţĭ peste tot globul terestru, aŭ compus şi compun o singură societate colosală, unită prin legăturile cele maĭ solide. Evreii vor rĕmâne însă Ebreĭ chiar când *vor stărui* eĭ să se dedea moravurilor şi obiceiurilor Statuluĭ, în care eĭ vor trăi. In adevĕr, ce sunt Jidanii? Se deosibesc eĭ (după cum pretind) de ceĭ-l'alţĭ conlocuitorĭ aĭ lor nu maĭ prin aceea, că aŭ credinţe religióse deosebite? Nu! Jidanii constituesc o naţiune inasimilabilă pentru că asimilarea cere cel puţin un element comun, lucru pe care Jidanii nu-l aŭ. Jidanii în adevĕr constituesc o naţiune cu totul distinctă de tóte cele-l'alte naţiunĭ şi dușmana acestora. Maĭ mult de cât atât: putem dice, că Jidanii sunt naţiunea cea maĭ distinctă din tóte naţiunile câte sunt pe lume. Maĭ întêiŭ nu le lipsesce nimic pentru a constitui o naţiune. Lucrul principal este că descind dintr'o singură rasă, care s'a păstrat tot-d'auna. Apoĭ în complescul lor de legĭ, în Talmud, aŭ legĭ politice, civile, administrative, legĭ de ordine publică, până şi de igienă publică şi privată, aşa în cât nu le lipsesce nicĭ-o lege din acele, care aŭ de scop constituirea uneĭ naţiunĭ. Din acestea vedem că la eĭ religiunea este espresiunea supremă a unităţiĭ némuluĭ lor. Pe de altă parte Evreii fiind adepţiĭ celuĭ maĭ orb fanatism religios şi ca urmare credincioşi până la mórtea Talmuduluĭ, va urma că legile Statuluĭ unde vor trăi vor fi tot-d'auna lăsate la o parte. Şefiĭ lor vor fi tot Rabinii, patria lor vor fi tot Talmudul, până ce se va nasce Mesia cu aspiraţiunĭ Jidănesc şi care le va da iubita patrie, Palestina, pentru care aŭ atâta iubire şi patriotism, în cât nu le maĭ rămâne nimic din aceste nobile sentimente pentru locurile cele ce le locuesc

(Când dic Palestina, trebue să înţelegem o patrie imaginară, încă nestabilită până la venirea celuĭ aşteptat).

„Talmudul e unica sorginte din care isvoresce Judaismul, e fundamentul, pe care stă Judaismul, e viaţa sufletéscă care formézĕ şi conservă Judaismul!“, dice rabinul A. Taubes, Mare în adevĕr este francmasoneria religiósă la Ebreĭ!! Ea este aceia care face ca între Ebreĭ să există acelaşĭ fel de apropiare,—fie în orĭ-ce privinţă,—de la o extremitate până

la cea-l'altă a lumeĭ de la Camcétca până la San-Francisco în mijlocul Europeĭ civilisate ca şi în centrul Asieĭ.

Acéstă mulţime împrăştiată este unită şi animată de o ideie de o credinţă, că ea ar fi poporul ales, care trebue să moştenéscă bogăţiile întregului univers. Intrebaţi pe un mic industriaş Ebreŭ, pe aceĭ ce călătoresc prin Carpaţi saŭ pe câmpiile Asieĭ, întrebaţi dacă voiţi pe samsarul dibaciŭ din piaţă, şi la toţi aceştia veţi găsi aceiaşĭ siguranţă în destinul lor, aceiaşĭ legătură amicală între toţi Jidanii. Solidaritatea Ebreilor este aşa de puternică în cât dacă veţi atinge un Ebreŭ, toţi Ebreiĭ din cele 5 continente ale lumeĭ se vor scula contra vóstră, ca un singur om.

Pretutindeni unde sunt Ebreiĭ, fie-care din eĭ póte fi încredinţat că va găsi şi sprijin. Unitatea limbeĭ şi a scrieriĭ servă ca mijloc de întrunire a tuturor speculatorilor împrăsciaţi. Metamorfosarea Jidanilor în Nemţi, Francezi, Poloni, etc., se face nu maĭ în exterior, éră în adâncul sufletuluĭ eĭ rĕmân tot Evreĭ. Diversele naţionalităţi le servă numaĭ de mască care iĭ ajută a se vîrî printre creştini.

Acéstă duplicitate nu face onóre Evreilor, căcĭ trebue cine-va a fi ceva, şi Evreul numindu-se pe sine Evreŭ nu póte fi nicĭ Englez, nicĭ Francez, nicĭ Rus. Evreiĭ însă nu judecă aşa: eĭ se numesc pe sine Ruşi, Francezi etc., şi în acelaş timp dic că se mândresc cu numele de Ebreŭ.

Crémieux şi Armand Lévy, douĕ celebrităţi Evreescĭ aŭ spus precis, că eĭ se mândresc, că sunt Evreĭ până în vîrful unghiilor. Fiind-că însă după vîrful unghiilor nu se va găsi mult loc, naţionalitatea francesă trebue să se simtă fórte incomodă cu asemenea patrioţi.

Fiind-că s'a numit ca a patra causă a neasimilariĭ Jidanilor : Ura celor-l'alte popóre către Ebreĭ, cu acéstă ocasiune voesc a rectifica o eróre produsă maĭ cu sémă prin sofismele şi minciunile evreescĭ. Se dice că Evreiĭ aŭ fost persecutaţi în evul mediŭ şi în timpurile moderne din causa religiuneĭ lor, din causă că eĭ aŭ răstignit pe Christ, etc. Apoĭ acésta se póte combate prin acest simplu argument: Jidanii nu aŭ fost persecutaţi în momentul când aŭ intrat în vre-o ţară. Pretutindinea, pe unde aŭ fost persecutaţi, aŭ trăit maĭ întêiŭ în linisce douĕ, treĭ, patru secole şi apoĭ aŭ fost alungaţi. Pentru ce? Dacă ar fi fost din causa fanatismuluĭ religios, înţelegeţi bine, că din momentul când aŭ intrat într'o ţară aŭ sciut ómenii de acolo, că eĭ sunt Jidanĭ, că eĭ aŭ răstignit pe Cristos şi cele-l'alte, şi din acel moment i-ar fi gonit. Eĭ bine, nu s'a întâmplat aşa, şi lucrul nu se póte explica de cât în modul următor:

Maĭ întâiŭ când aŭ intrat într'o ţară, din causa lipseĭ lor

de mijlóce din causa posiţiuneĭ lor inferióre, nu aŭ putut face aşa mare rĕŭ ţĕriĭ. Cu cât însă aŭ avut maĭ mult mijlocul de a pune în practică relele lor deprinderĭ, cu atât aŭ ajuns să fie maĭ nesuferiţĭ societăţiĭ, nu din causa religiuneĭ dar din causa deprinderilor lor rele, aşa în cât, când rĕul a ajuns la culme, peste 2, 3 secole, poporul s'a desperat şi atunci i-a masacrat. Maĭ mult de cât atât: In tóte ţările Jidaniĭ aŭ fost introduşi în evul mediŭ tocmai când fanatismul religios al popórelor era mai mare şi aŭ fost masacraţi tocmai la începutul timpurilor moderne.

Sunt însă şi ţĕri în care Jidanii aŭ intrat tocmai la începutul timpurilor moderne fără s fie persecutaţi, cu tóte că era timpul persecuţiunilor şi a trebuit să stea şi acolo un secol, douĕ, trei, până aŭ ajuns nesuferiţi pentru ca să ajungă iarăşi la acelaş resultat. Vedeţi dar că prin acéstă argumentaţiune se pot înlătura tóte acele insinuaţiuni jidovescĭ, că ar fi fost pretutindinea prigoniţi numaĭ din fanatism religios, şi că prin urmare resistenţa nóstră contra lor nu este de cât o rămăşiţă din acel fanatism. Póte.... că religiunea lor le ordonă purtarea revoltătóre, şi atunci noĭ revoltându-ne contra puteriĭ lor, Dumnélor li se pare că ne revoltăm contra causeĭ aceleĭ purtărĭ, cu alte cuvinte contra religiuneĭ.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

In casul acesta, după cum am maĭ spus, religiunea lor *nu merită a fi tolerată*. Aşa dar, dacă acele ţĕrĭ nu luaŭ acele mĕsurĭ brutale, astă-zĭ lumea occidentală nu maĭ era nicĭ francesă, nicĭ engleză, nici italiană, ci era lumea Jidovéscă şi acolo nu s'ar fi desvoltat acea civilisaţiune în numele căreia noi suntem astă-zi otrăviţi. Lucrul ajunsese acolo, că numai violenţa a scăpat ginţile de la Apus.—Alt-fel le aştepta sórta fostei Polonii.

BIBLIOTECA CENTRALĂ * Bucureşci *

Conclusiune

In ḑilele nóstre puterea Evreilor a ajuns la o aşa înălţime, în cât n'ar fi nici o exageraţiune, dacă vom ḑice, că actualmente Evreii calcă în picióre capetele încoronate şi puterea naţiunilor. Supunerea lumei de către fii lui Israel se presintă acum ca fapt aprópe împlinit.

Popórele care odinióră se supuneaŭ credinţei lor şi sentimentului de onóre astă-zi sunt condamnate a-şi pleca capul înaintea vicleniei şi usurei. Puterea unui asemenea principiŭ este o nenorocire pentru omenire, căci nu se póte ascunde faptul, că societatea contimporană se află în ajunul cataclis-

mului care o sgudue până în temelii. Acest cataclism va fi consecinţa reacţiunei, care deja se simte în adâncimea elementului comun, unde se acumuléză reacţiunea contra capitalului, adică contra puterei evreesci, de óre-ce Evreul şi capitalul este sinonim. Din acésta va resulta o luptă teribilă, pentru că naţinnile învinse şi jefuite vor sacrifica totul, pentru a se libera de sub jugul iudaismuluĭ, acéstă hidră cosmopolită cu o mie de capete. Acéstă schimbare va aduce începutul adevĕratuluĭ progres, de óre-ce dominaţiunea cleruluĭ a fost numaĭ o glumă uşóră în comparaţiune cu dominaţiunea actuală a Evreilor. Roma întinse cursele sale prin mijlocul preoţilor, călugărilor şi călugăriţelor, al căror numĕr se urcă până la 400 de miĭ. Cu acéstă armă Papiĭ aŭ sciut să-şĭ susţină influenţa lor.

Evreismul şi-a întins cursele sale financiare nu numaĭ în Europa, ci în tótă lumea prin mijlocul a 10 milióne de Evreĭ, carĭ se silesc a întrece unul pe altul în activitate, hoţie şi înşelăciune. Acesta este un adevĕrat infern de lăcuste, carĭ s'aŭ introdus în tóte băncile, comptórele şi în tóte administraţiunile întreguluĭ univers, de aci aceştĭ trîntorĭ rod rădăcina omenireĭ.

Escomunicările papale de la Biserică puneaŭ pe ómenĭ afară din biserică. Evreiĭ făcênd escomunicărĭ de felul lor, pun pe ómenĭ afară din piaţă, afară din societate şi îĭ omóră pe drumurĭ.

Étă frumosul resultat al emancipăriĭ popórelor şi progresul secoluluĭ, ce trece!!! Se consideră liberĭ, se proclamă civilisaţĭ, şi cu tóte acestea, nu este un om care să cuteze a protesta şi a ridica vocea cu tótă puterea contra învingĕtorilor prin mijlocul înşelăciuniĭ şi a usureĭ. S'a dis că secolul, ce îşĭ ia fiinţă, va fi un adevĕrat secol al societăţilor, al asociaţiunilor de tot felul, avênd în vedere desrobirea economică şi întărirea naţională, şi aşa trebue să fie. Cosmopolitismul evreesc va avea ca consecinţă desvoltarea cosmopolitismuluĭ contra-evreesc, şi victoria de sigur va fi a naţionalităţilor antisemite.

Lăsând la o parte absurditatea istorică a istoriculuĭ M. Swarzfeld, care în „ochire asupra istorieĭ Evreilor în România", ar avea să urce existenţa jidanilor în aceste ţĕrĭ încă înainte de colonisarea Dacieĭ, — punând pe iubiţiĭ sĕĭ perciunaţĭ să fugă cu Româniĭ în munţĭ în timpul năvălirilor şi transformându-ĭ în eroĭ (??!!),—vom întreba: ce caută Jidaniĭ la noĭ? De ce într'o jumĕtate de secol numĕrul lor a crescut până la a 12 parte din populaţiunea totală?...

Rĕspunsul este: Evreiĭ caută aicea o proprietate lesne de

dobândit, eftină de cumpĕrat; o proprietate, pe care să o pótă trece către orĭ-cine altul, când acéstă transacţiune ar conveni intereselor lor; o proprietate, care prin posiţiunea eĭ să presinte avantagiul de a fi ca o tarabă deschisă pe pragul ce desparte Orientul de Occident. Găsindu-se înecaţĭ între miliónele de locuitorĭ aĭ marilor ţĕrĭ Europene, eĭ vreaŭ la rîndul lor să înece pe un popor mic, şi prin ajutorul capitalurilor, ce posed, să devie proprietarĭ aĭ pămîntuluĭ să facă nisce iloţĭ precum sunt ţĕranii din Galiţia şi din o parte a Bucovineĭ. Ţara e frumósă, îmbelşugată şi de o întindere convenabilă; ea are oraşe marĭ, drumurĭ de fer, şosele, instituţiunĭ desvoltate, şi un popor cam.... neprevĕdĕtor ca tóte popórele de viţă latină... Ce-ĭ maĭ uşor de cât a se substitui locuitorilor acesteĭ ţĕrĭ, şi de a face din ţara întrégă o proprietate Israelită?... Vĕ aduceţĭ aminte că imperiul Roman din Orient, cu capitala Constantinopol, a fost scamotat de Grecĭ. Era imperiul Roman, şi într'o bună diminéţă se pomenesce, că i se dă numele de Grecia; şi acésta pentru-că Grecii aŭ ajuns treptat, prin numĕrul de manierele lor, a fi ómeniĭ ceĭ maĭ influenţĭ din ţară, şi a ocupa locurile cele maĭ înalte în Stat. Eĭ bine, tot ast-fel se póte întâmpla şi la noĭ când Jidaniĭ vor dispune de drepturile politice, când numĕrul lor va deveni din ce în ce maĭ mare; atunci vor ajunge să ocupe posiţiunile cele maĭ înalte, funcţiunile publice cele maĭ marĭ, şi în sfîrşit puterea legislativă, în cât la un timp óre-care, ţara o să devină jidovéscă, ast-fel că vor avea şi curagiul de a o declara de atare, fiind-că nimenĭ nu-ĭ va putea împiedica de a face acésta. Cum se face însă, că jidanul, care a despreţuit atât drepturile politice Francese, Engleze saŭ Germane, în cât a venit aicĭ în ţara persecuţiunilor,—să aibă o poftă aşa de mare pentru drepturile politice române?! Oare nu cum-va la noĭ aceste drepturĭ sunt maĭ dulcĭ de cât în altă parte?

Ca în tóte statele, unde diferitele funcţiunĭ economice, sociale nu sunt încă bine ciuruite, şi în special, mulţumită corupţiuneĭ teribile cimentată anume de jidanĭ, la noĭ drepturile politice sunt amestecate cu o mulţime de alte buruenĭ streine. In ţara nóstră votul şi eligibilitatea, nu sunt emanaţiunea suveranităţiĭ, dar un lucru aparte, o proprietate economică, o maşină industrială, un capital de care titularul uséză şi abuséză cum ĭĭ place pentru a produce marfă voită. Cine scie a învîrti cum se cade drepturile luĭ cetăţeneştĭ, devine proprietar mare, capitalist, om cu greutate, făcĕtor de creaturĭ şi de vasalĭ cu miĭ şi miĭ de ramificaţiunĭ. De câte privilegiurĭ se bucură cetăténul proprietar înţelept!

Votul luĭ, dimpreună cu voturile celor de sub aripa luĭ sunt prețióse pentru guvern.

Guvernul dar, ĭĭ va da în județ un prefect, care să nu fie orb. Prefectul ĭĭ va rîndui în plasă un sub-prefect deștept, care va avea primarĭ demnĭ de dînsul. Atuncĭ, ast-fel fiind organisată ordinea și moralitatea publică și funcționariĭ publicĭ îndeplinindu-și sacrele lor datorĭĭ într'un mod scrupulos și consciincios, — atuncĭ boerul nostru jidan, punênd în capĕtul biciuluĭ colecțiunea legilor rurale și ne rurale, va ridica comuna așa de mult, că locuitorĭĭ nu vor putea să se plângă nicăerĭ.

Faceți pe jidanul proprietar: advocat, funcționar, alegĕtor de colegiul I și al II-lea, puneți-l în primărie, în prefectură, trimiteți-l la Cameră ca deputat și veți vedea cum arborul drepturilor politice va înflori. Alt-ceva e în Occident: acolo votul e vot și funcțiunea funcțiune; la noĭ funcțiunea este industrie, votul e un comerț. Asta o sciŭ bine Jidanĭĭ. Așa dar, scopul Jidanilor e să facă din România o Palestină. Lucrul e de natură a le atrage lauda și admirațiunea ómenilor practicĭ și maĭ cu sémă a acelor carĭ ne pórtă Sâmbetele.

Eĭ (Jidanĭĭ) aveaŭ să dea o proprietate mare celor maĭ săracĭ și maĭ neluminați din némul lor; vreaŭ ca aceĭ carĭ nu s'aŭ desăvîrșit pe calea hoțieĭ, înșelătorieĭ, cu un cuvînt în manoperile Jidovescĭ, și carĭ după eĭ sunt pe calea cădereĭ, — să aibă din țara nóstră o școlă asigurată. Nu numaĭ atât: la un extrem cas, când întréga lume s'ar deștepta și ar cunósce bine pe Jidanĭ și ca consecință i-ar alunga,—Jidănimea Universală să aibă un loc asigurat, un adăpost la vremurĭ grele, o Palestină din regina Carpaților, din cheia Orientuluĭ: România. Schimbarea numeluĭ de România în Palestina este și va fi idealul Evreilor din România și a Alianțeĭ Israelite Universale, pentru că acésta este, după cum aŭ audit și aŭ vĕdut cu ochiĭ lor, — frumósa țară, unde curg în entusiaste rîurĭ de lapte și miere.

Intențiunea jidănească a fost óre-cum oprită în loc prin faptul, că nu aŭ dobândit drepturile cerute, dar de fapt că este pusă în lucrare, și merge înainte deși pe nesimțite. Astă-dĭ Românul móre, jidanul se nasce, și acéstă tristă antitesă va continua jocul eĭ până în ḑiua când tóte funcțiunile dirigente fiind monopolul jidanilor, Românĭĭ vor rĕmânea în numĕrul trebuincios pentru a ocupa funcțiunile de jos, vecinele mașinelor și ale animalelor. Atuncĭ vor fi două clase de ómenĭ: capitaliștĭ și proletarĭ, adică: Jidanĭĭ și Românĭĭ; Jidanĭĭ stăpânĭ pe pământ, pe industrie, pe comerț, pe finance, pe..... politică și Românĭĭ simplĭ salariațĭ, puși la

discreţia comercianţilor alianţeĭ universale. Mijlócele sunt ḑilnic răpite din mâna Românilor şi date în prada jidanilor. Resultatul este: Românii se duc, Jidanii le ia locul. Espinşĭ de monopolul jidovesc (căcĭ asta e asimilarea lor socială), pe teritoriul economic. Românii s'aŭ asvârlit şi se asvârl în carierele ḑise liberale îndată ce es chiar din şcó a primară. Ce s'a întâmplat ? S'a întâmplat, — din causa progresuluĭ, — că numĕrul învĕţătorilor, adică al celor ce le e ruşine să rĕmână plugarĭ, a mers crescênd, pe când numĕrul muncitorilor agricolĭ a scăḑut în aceiaşĭ proporţiune. Satele se deşartă de producătorĭ, oraşele se umplu de consumatorĭ. Dar acolo ce se consumă ? Se consumă averea publică. Românii cu cunoscinţă de buchie, daŭ un asalt teribil la funcţiunĭ şi la afacerĭ politice, saŭ se fac advocaţi, şi pentru a avea ocasiune să vorbéscă cu succes, scornesc fel de fel de principiĭ absurde şi costisitóre între nisce ómenĭ carĭ nicĭ nu gândesc să se apuce la sfadă. Pe terenul funcţionarismuluĭ se încinge o luptă crâncenă, unde triumfă cel care s'a spălat maĭ bine de ori-ce onestitate, acel care e maestru în arta de a parveni, suindu-se pe nămolul năravurilor rele. Funcţiunile însă sunt mărginite, iar aspiranţiĭ fără margine. Nuoiĭ veniţi strigă la guvern să li se dea pânea cuvenită, în virtutea unuĭ *drept la slujbă*, precum socialiştiĭ francezĭ de la 1848 cereaŭ recunóscerea unuĭ *drept la muncă*. Faţă cu flămânḑiĭ, guvernul se ameţesce, spintecă budgetul, nasce mereŭ funcţiunĭ nouĭ, care de care maĭ zadarnică şi maĭ costisitóre, numaĭ pentru a potoli fómea canină a celor lipsiţĭ de hrană. Dar vine o vreme când nicĭ acest prasnic nu ajunge, nicĭ miliónele de dificit, nicĭ vînḑarea bunurilor publice. Atuncĭ flămânḑiĭ se coaliséză, iaŭ cu chirie de la un vecin steagul principiilor naţionale, rĕstórnă guvernul sătuilor şi se pun la masa cea mare, fără să fi plătit măcar chiria stéguluĭ. Acésta e tristă dar reala analisă a stăreĭ nóstre, care stare decurge numaĭ din faptul, că activitatea Românilor nu se póte strecura pe canalul economic închis cu torpilórele jidovescĭ. In starea actuală, în virtutea barierei jidovescĭ pusă la libera scurgere a forţelor naţionale, ţara nóstră va deveni în lipsa altor măsurĭ, o ţară de mandarinĭ antropofagĭ, menită să se mănânce unii pe alţiĭ. Cu atât maĭ vîrtos şi maĭ curând ne vom duce de mal, când pământul, funcţiunile liberale şi carierele de acelaş fel oferite celor carĭ aŭ secat isvorul naţional. Tóte acestea s'ar îndrepta însă, dacă Românul ar fi cel puţin d'aci înainte adevĕrat Român. Din nefericire Eroul nostru de la Griviţa, credênd că lucrul ar fi jucărie, a cam uitat datoria capitală ce are de a-şĭ feri ţara de robie, care vine nu numaĭ cu

arma în mână, ci şi în timp de pace pe terenul economic. Şi ce este mai periculos de cât robia economică? Atunci eşti în adevăr rob în tóte privinţele, pe tóte terenele cunoscute. Aşa dar trebue să opunem jidanilor o piedecă politică precum a fost şi până astă-dĭ, şi o piedică economică precum n'a fost până astă-dĭ. Altminteri, să nu ne facem ilusiĭ, ne-am stins cu desăvîrşire şi ca naţiune şi ca individĭ. In adevĕr să nu uităm, că poporul român care a luptat atâtea generaţiuni pentru libertatea luĭ, nu vrea să expire, miserabil la piciórele Evreilor fără luptă şi fără glorie. Ţinerea luĭ Israel este compromiterea totală a viitoruluĭ. Românul victorios înaintea glónţelor, ćade mort prin acea otravă lentă a iudaismuluĭ. Filosemitismul e ruperea cu trecutul, renegarea tradiţiunilor seculare ale ţĕriĭ este călcarea şi batjocorirea sângeluĭ celuĭ maĭ nobil al naţiuniĭ vĕrsat de la început pînă astă-dĭ pentru apărarea independenţei nóstre. A venit timpul să ḑicem şi noi: „O tempora o mores“ şi «quonsque tandem, jidane, abutere patientia nostra».....

Oare se póte ca acest popor Român, — popor ce întrunesce seriositatea Romană altoită prin surîsul dulce al Dacilor, simţul de supunere al Romanilor altoit prin sentimentul de libertate al Dacilor, prosa Romană altoită prin poesia Dacă, vitejia bărbătéscă Romană altoită prin aceia sĕlbatică-juvenilă a Dacilor, — ce întrunesce inimĭ generóse şi suflete marĭ, — el care a trecut prin valuri de greutăţi uriaşe şi în tot-d'a-una a învins, — se póte óre ca să abdice de la demnitatea luĭ înaintea leprosuluĭ Istrael ??... Noĭ, fiĭ acelora ce puteaŭ să ḑică veni, vidi, vici, să nu putem să respingem pe aceĭ carĭ nu şĭ-aŭ putut păstra patria?....

Lanţurile robieĭ, ce ne-aŭ pregătit Jidaniĭ în curênd vor zângăni, vor cădea şi Romăniĭ desgustaţi până în gât de amarul îndurat din partea Perciunaţilor vor isbucni în o victorie, ce se va asemăna cu furia sĕlbatică a răsbunărilor stând peste mormane de ruine jidănescĭ, îngrozitóre faţă de Istrael, — ţiind într'o mână o torţă pustiitóre de perciunĭ iar în cea-l-altă, un palos crud şi neîmblânḑit, cu care va isgoni tótă suflarea de seminţie evreiască de pe pământul Românesc. Scim, că atunci când corabia turcéscă era aprópe să se scufunde, — noĭ am deslipit corăbioara nóstră românéscă, óre-cum lipită de Turcia jucată după placul Rusieĭ şi că am dat lopata uneĭ dinastiĭ, în cap cu Carol I, care o conduse şi o va conduce în apele viitoruluĭ, póte furtunos şi stâncos, într'o politică de imperator, cu braţ puternic, purtând pe cap coróna de oţel săturat de sângele eroilor noştri. Acum n'am voi ca acéstă luntre, corăbióră să se topească tocmaĭ din causa auruluĭ jidovesc.

Mai scim că tot în fruntea corăbióreĭ nóstre stă o întreită regină, — o regină ce pórtă o cunună întreită: acea de aur a glorieĭ regale române (înmuiat în spiritul mamelor poporuluĭ în timp de pace şi a răniţilor în timp de rĕsboiŭ), acea de laurĭ a poesieĭ şi aceia de florĭ a arteĭ naţionale. N'am voi ca corónele Suveranilor să fie infectate de un popor Jidănesc.

Pentru acésta trebue ca între forţele statuluĭ să fie armonie în vederea scopuluĭ comun, şi ca fie-care forţă în parte să fie sănătóse, bine conduse şi maĭ presus de tóte Române. Poporul trebue cultivat, căcĭ prea este ignorant în drepturĭ şi datorii, lucru care îl face să stea într'o posiţiune critică.

Educaţiunea luĭ trebue să fie practică, religiósă-morală, economică (şi prin urmare antisemită) şi patriotică.

Alt-fel orĭ de câte orĭ îl vom vedea saŭ vom merge în mijlocul luĭ, nu vom putea să nu dicem şi noĭ „ἦλθον, εἶδον καὶ ἔκλαυσα“ (venĭĭ, vĕduĭ şi plânseĭ). Capul peşteluĭ românesc s'a stricat de Evreĭ, nu însă şi pretinsa códă.

Ţĕranul a sciut că „lupul părul şi-l schimbă dar năravul ba“ — a şciut că Jidanul nu-ĭ va fi frate, nicĭ amic, dar a trebuit forţamente să stea în loc, din causă că el n'a fost chemat la luptă. Sosirea luĭ pe arena lupteĭ este şiguranţa victorieĭ. Pe el dar trebue să-l aibă în mijloc luptătoriĭ pentru Românism.

Legislatorĭ Românĭ, Conducĕtoriĭ şi Cârmuitoriĭ ţĕreĭ nóstre!

In numele viitoruluĭ Românieĭ, feriţi-vĕ de a schimba Constituţiunea, ce avem, măcar o literă în favórea Jidanilor. Gloria Vóstră va fi, dacă veţĭ restrânge influenţa lor omorâtóre de tot ce este românesc.

Lărgirea drepturilor streinilor va fi tot-d'a-una restrângerea celor ale fiilor ţĕriĭ. Când jidaniĭ se vor bucura de drepturile cetăţenescĭ, atuncĭ se va realisa pe deplin jidanisarea Românieĭ, atuncĭ drepturile nóstre vor fi înlocuite de teşgheaua luĭ Israel. Să nu vĕ împingă pĕcatul a crede în schimbarea şi îmbunătăţirea purtăriĭ Evreescĭ.

Aduce-ţi-vĕ aminte de proverbele nóstre, care se potrivesc de minune cu pretinsele asimilărĭ ale Evreilor: „Lupul părul şi-l schimbă, dar năravul ba“ şi că: „Ce nasce din pisică, tot şorecĭ mănâncă“.

Nu uitaţĭ nicĭ-odată că, dacă veţĭ lupta contra luĭ Israel, veţĭ fi adevĕraţĭ representanţĭ aĭ poporuluĭ, veţi fi îngeriĭ luĭ păzitorĭ. Feriţi-vĕ de a fi călâiĭ poporuluĭ!

Inalţi Prelaţi aĭ Bisericeĭ Române,

Feriţi-vĕ de insinuaţiunile jidovescĭ. Nu credeţi prefăcĕtorieĭ lor. Să nu credeţi că puneţi în practică morala creştină, atuncĭ când veţi fi ispitiţi, să ziceţi cuvinte în favórea Iuḍilor. „Nu luaţi pâinea din gura fiilor şi s'o aruncaţi în aceia a câinilor". Demoralisarea, pe care o priviţi cu jale,— dispreţul bisericeĭ nóstre,—spiritul general al necredinţeĭ,— cu un cuvînt, corupţiunea religiósă, nu sunt de cât fructe ale Jidovismuluĭ. Aceştia (Jidanii) sunt lupii, care aŭ năvălit în turmele Prea Sânţiilor Vóstre. Multe orĭ spirituale a fost jertfele. Datoria bunuluĭ păstor este de a-şĭ pune sufletul pentru oĭ. Dacă victoria va fi a Românismuluĭ, să sciţi, că cea maĭ mare parte a victorieĭ va fi datorită Cleruluĭ. Nu uitaţi de câte orĭ faceţi câte un preot saŭ diacon, a le pune în vedere lupiĭ omenescĭ. Indiferenţa, tolerarea, vor avea de efect dărâmarea bisericelor nóstre, omorîrea preoţilor, carĭ în urma instigaţiunilor jidovescĭ sunt priviţi ca înşelătorĭ. Dispreţul pe care îl suferă astă-zĭ clerul trebue să înceteze. Povăţuiţi dar pe fiiĭ sufletescĭ a se feri de cursele jidovismuluĭ. Faceţi să maĭ rĕsară acele virtuţi divine, ce împodobia pe Român. Să nu smulgem crucea din ciocul vulturuluĭ românesc spre a o arunca ca ceva netrebnic la piciórele Evreuluĭ! Să murim în legea părinţilor noştri şi nu în legea Talmuduluĭ, în cursele Rabinilor, precum nicĭ în laţurile papale.

Preoţĭ Românĭ,

Nu fiţi nicĭ-odată códe de topor! Nu vĕ ameţiţi de aurul idănesc! Astă-ḍĭ preotul trebue:

Să fie doctorul Comuneĭ sale,
Tatăl sĕraculuĭ ce-ĭ ese 'n cale,
Aprinḍĕtorul foculuĭ sfînt,
Nobilul bold p'acest pămînt
Către mărirea luĭ Dumneḍeŭ,
Unirea, pacea, némuluĭ sĕŭ.

Fiţi adevĕraţi doctorĭ aĭ turmelor vóstre. Nu lăsaţi să se întindă la sate corupţiunea jidănéscă. Fiţi doctorĭ nu numaĭ sufletescĭ, dar şi trupescĭ şi economicĭ.

Atuncĭ numele vostru va fi respectat tot aşa cum este acela al preoţilor transilvăneni. Trimiteţi copiĭ din satele

vóstre la școlele practice de comerț, industrie, agricultură rațională, ca să nu ne mai frece jidănimea în țară la noi. Nu mai lăsați pe jidan să înșele pe iubitul vostru fiu sufletesc, țeranul, fie la vînzări, fie la cumpărări. Ștergeți cu balsamul divin, începuturile de putrefacțiune morală, introdusă de jidani la sate prin alcool, desfrînări, lux netrebuincios, etc. Fiți educatorii poporului în tóte direcțiunile bune. Numai atunci veți merita pe deplin numele de Părinți ai Poporului. Aveți ocasiune de a Vě afirma ca elementul cel mai trebuincios al societății, ca elementul vital al țării și nu ca un element indiferent, provisoriu, cerut numai de superstițiuni țěrănesci, cum dic jidanii și Românii-Jidoviți, (cari pentru noi sunt tot jidani). Lupta prin mijlóce pacînice, contra jidovismului e deschisă. Invingeți și veți fi mari.

Invěțători și Institutori Români,

Pleiada luptătorilor Români Vě chiamă la ospățul național. Ați observat că o mulțime de cărți otrăvitóre aù scos capul cu un preț minim atrofiind pe ceĭ ce le cumpără, mai ales pe copiĭ micĭ și poporul de jos (lucru ce ar cere censura unor ómeni speciali, cari fără a ne întórce în epoca barbariei, ne-ar scuti de una din armele jidovismului; prea marea libertate a adus rěŭ în tot-d'auna (Fabula; Calul și călărețul). Feriți pe iubiții Voștri școlari de asemeni bróșuri otrăvitóre, pe când Rîureanu stă în uitare. Infiltrați copiilor dorul de muncă, iubirea îndeletnicirilor practice, dați-le o direcțiune sănătósă, o educațiune bună în adevěratul înțeles al cuvîntuluĭ. Spuneți-le să se ferésca de contactul cu jidanii, să fugă de cursele ce le întind.

Invěțători Români, — tr mite-ți absolvenții școlelor vóstre, la școlele practice: de agricultură, industrie și comerț, și victoria economică va fi a nóstră. Consciința Vóstră atunci să fie împăcată, când puterea jidovismului nu se va mai simți în România. Cu cât misiunea vě este mai grea, cu atât lauda va fi mai mare.

Profesori Români,

Misiunea Vóstră de instructori și educatori superiori ai tinerimeĭ numai atunci va fi îndeplinită, când în loc de spoiți periculoși veți scóte din elevii Voștri adevěrați Români, cu dor și iubire de țară. Insuflați-le iubirea poporului Român, poporului de jos, care e întruparea vieței, binelui și a voinței,

BCU Cluj / Central University Library Cluj

când este bine condus. Faceţi să le bată inima când aud de România, de ţara-rai, care este întruparea frumosului sub tóte formele şi a bogăţiei variate. Convingenţi-i de importanţa chemărei lor. Să se simţă mândri când aud limba română. Când consciinţa datoriei naţionale va fi în mintea tuturor elevilor, mâine profesori, etc. atunci idealul nostru naţional va străluci cu mai multă putere se va apropia mai mult de noi. Ţineţi seriositatea cea mai mare. Numai grâu curat să trécă prin mâna Vóstră. Restul la comerţ, industrie, şi córnele plugului, căci numai ast-fel se póte forma comerţul şi industria naţională, care aŭ nevoe de Români capabili.

Redactorĭ şi jurnalişti aĭ preseĭ Române,

Nu schimbaţi rolul vostru educator în cel jidanisator. Frunţile Vóstre să fie mai sus, de cât cnm sunt acele ale pretinşilor Români: jurnaliştii jidani saŭ jidanisaţi.

Devisa Vóstră este: progresul Românismului iar nu al Jidovismului. Susţineţi pe Român în tóte elementele lui şi atunci veţi bine merita de la patrie. Infieraţi ori-ce calomnii jidănesci prin educaţiunea antisemită a poporului. Numai astfel veţi opri disolvarea şi putrefacţiunea organismului Român. Luptele politicei trebue să lase locul luptei naţionale contra streinilor de ori-ce fel. R dicaţi demnitatea presei atinsă de putrezirea jidănească. Luptaţi pentru discreditarea jurnalelor ce transpiră jidovism desnaţionalisare, corupţiune, etc. Faceţi cum Vĕ povăţuesce inima Vóstră patriotică !...

Aşa dar:

Deştéptă-te, Române, din somnul cel de mórte,
In care te-adânciră barbariĭ de jidanĭ;
Acum orĭ niciodată croesce-ţĭ altă sórtă,
La care să se'nchine şi cruduĭ tĕĭ duşmanĭ.
. . . . . .

„Unde-ı unul nu-ĭ putere
La nevoĭ şi la durere;
Unde-s douĭ puterea cresce
Şi duşmanul nu sporeşte.“
. . . . . .

Jidanilor să le adresăm cuvintele nemuritoruluĭ Gr. Alexandrescu. Se potrivesc de minune luĭ Istrael.

Adio, lung, adio, şi fără revedere,
Departe, mult departe, te du din ţara mea;
Pustiul Palestineĭ te-aşteptă cu plăcere:
Pămîntul să te'nghiţă şi dracul să te ia.

„Indrăgi-i-ar ciorile
Şi spânzurătorile.“

Códelor de topor să le amintim cuvintele luĭ Eminescu:

Cine-o îndrăgi streiniĭ,
Mânca-i-ar inima câiniĭ
Mânca-i-ar casa pustia
Şi némul nemernicia.“

Căcĭ:

„Cum nu viĭ tu, Ţepeş Dómne, ca punênd mâna pe eĭ,
Să-ĭ împarţĭ în douĕ cete: în Ovreĭ, Romînĭ-Ovreĭ,
Şi în douĕ temniţĭ large cu de-asila să-ĭ adunĭ:
Să daĭ foc la puşcărie şi la casa cu Perciunĭ.“

St. G. Brădişteanu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

FINE

NEASIMILAREA JIDANILOR

I. Ce înțelegem prin asimilare și cum se operează

A asimila, este a face ca un individ, un grup de ființe omenești să-și pérdă trăsurile esențiale, carî maĭ 'nainte 'l făcea să difere de un alt grup saŭ popor; cu alte vorbe, este a-l face să cugete, în ceea-ce privește naționalitatea, rasa, limba și religiunea identic cu un alt popor, cu care se identifică prin convieţuire.

Asimilarea, când vorbim de ómenĭ, se operează în mod lent și inconscient, atât din partea asimilatoruluĭ cât și a asimilatuluĭ.

Un grup de ființe omenești, fiind nevoit de împrejurărĭ a trăi în mijlocul unuĭ popor, care preponderează prin număr, cultură și organizațiune socială, dar de care diferă în punctele principale, i se impune forțat asimilarea sa cu elementul preponderant; individul saŭ grupul se vede nevoit a adopta limba, obiceiurile, naționalitatea și chiar religiunea.

Asimilarea nu trebue impusă, ci trebue să fie lăsată să se efectueze de la sine și cu timpul; impunerea dă naștere simțuluĭ de resistență și întârzîază dacă nu împiedică asimilarea.

Printre causele carĭ se opun asimilăreĭ, putem cita în primul rând:

Șovinismul: ideia de naționalitate escesiv desvoltată;
Religiunea, când îmbracă haina bigotismuluĭ, și
Cultura prea înaintată.

Cele d'întâiŭ douĕ casurĭ nu pot împiedica asimilarea de cât cel mult până la a II-a saŭ a III-a generaţiune.

Se póte dar precisa că, nicĭ bigotismul, nicĭ şovinismul nu pot resista îndelung la acţiunea asimilăreĭ.

Gradul de cultură póte de asemenea împiedica, dar nu a opri cu totul asimilarea.

Cu cât un grup saŭ un individ va fi maĭ cult, cu atât reţine maĭ mult suvenirile originieĭ sale; din contră, cu cât un popor este maĭ puţin cult, maĭ în stare de barbarie, cu atât este maĭ lesne supus asimilăreĭ.

Casurĭ de tóte ḑilele ne demonstréză acest adevĕr:

Indată ce Franţa a pus piciorul în Algeria, populaţiunea locală, în mare parte incultă, s'a mândrit a se numi Francezĭ; o mantiă şi un ceac rusesc face pe un asiatic a se crede cel maĭ adevĕrat muscal.

Din timpurile cele maĭ vechĭ istoria ne arată, că multe popóre şi-aŭ transformat personalitatea lor, dispărând în combinaţia altor popóre, carĭ aŭ predominat prin vitalitate şi cultură.

Babilonĭĭ, Chaldeenĭĭ, Sirienĭĭ, Phenicienĭĭ, Cananienĭĭ, Philisteniĭ şi multe altele aŭ dispărut, nu pentru că aŭ perit indivizĭĭ carĭ le compuneaŭ, dar pentru că s'aŭ absorbit saŭ identificat saŭ transformat în alte popóre, carĭ aŭ predominat prin cultură şi civilisaţiune.

Popórelor barbare venite prin invasiune în Europa nu li se maĭ cunóşte urma şi nu li s'a maĭ cunoscut după douĕ saŭ treĭ secole de la invasiunea lor; elementul cult al Europeĭ le-aŭ transformat, le-aŭ absorbit, le-aŭ asimilat fără a le extermina.

Câţĭ din europenĭĭ contimporanĭ, jumătate dacă nu maĭ mulţĭ, nu se bucură de fericirea de a avea strămoşĭ printre: Hunĭ, Goţĭ, Visigoţĭ, Vandalĭ, Cumanĭ, Ostrogoţĭ, Galĭ, etc. dar care-şĭ zic cu mândrie şi convingere: sunt Român, Frances, Italian, Spaniol şi nu sciŭ maĭ ce?

Resultă dar neînduios, din aceste observaţiunĭ, că asimilarea între popóre este o lege maĭ naturală, care se operează în timp, de la mic la mare, de la incult la cult, de la barbarie la civilisaţiune.

§ 1. Există escepţiune?

S'ar părea că la acéstă regulă nu ar fi posibilă vre-o escepţiune; eĭ bine, există una şi va exista cât va fi pământul, e un singur popor (dar îĭ fac mare cinste numindu-l popor), o singură sectă saŭ seminţie, cum le plac a se numi,

din timpurile preistorice, nu s'a putut supune asimilăreĭ şi acésta este secta cea jidovéscă.

Care póte fi causa, că numaĭ eĭ singurĭ, printre tóte popórele, aŭ rămas refractarĭ asimilăreĭ?

Fi-va óre şovinismul, cultura prea înaintată saŭ bigotismul? Vom arăta prin acest studiŭ, că ludeiĭ n'aŭ putut să se bucure de vre-una din aceste însuşirĭ maĭ mult de cât alte popóre.

Ne vom sili a demonstra acest adevĕr, nu prin presumţiunĭ, ipotese saŭ deducţiunĭ trase din scrierĭ apocrife saŭ tălmăcirĭ talmudice, căcĭ se póte fórte bine, a ni se obiecta lipsa de autenticitate, greşita interpretare şi greutatea de a pune la dispoşiţiunea cititoruluĭ probe visibile, dar prin fapte istorice, recunoscute de jidovime şi întréga lume, ca adevĕrurĭ netăgăduite.

Vom căuta a examina trecutul lor ast-fel cum 'l găsim descris în bibliă şi vom trage conclusiunile cuvenite.

Prin trecut se póte discerne presentul şi viitorul. Or ce societate omenească are mişcărĭ aprópe invariabile, în ce privesce jidovimea însă, un spirit dotat cu óre-care sintesă póte fórte bine a'ĭ resuma istoria în câte-va tablouri saŭ colóne paralele, unde, dintr'o singură aruncătură de ochiŭ, să pótă urmări secol cu secol, generaţiune cu generaţiune, aceleaşi cause urmate de aceleaşi efecte, aceleaşi semne urmate de aceleaşi evenimente.

Cine va studia trecutul lor repede va vedea succesiunea acelorașĭ evenimente, în tot parcursul secolelor până în present.

Nimic nu s'a schimbat şi nu se va schimba, cât va exista jidovimea: aceiaşĭ stare psihică, aceleaşi năzuinţe, aceleaşi regulĭ de conducere între dênşiĭ, aceleaşĭ raporturĭ faţă de popórele streine.

Acestea dise, să căutăm a da o soluţiune la cele treĭ cestiunĭ, raportându-le la jidanĭ. Şovinismul, adică ideia prea desvoltată, împinsă până la adoraţiune, de naţionalitate, de patriă, a fost pentru jidanĭ o causă de neasimilarea lor? a priori negativă o admitem, pentru că:

II. Jidaniĭ nicĭ odată nu şi-aŭ recunoscut o naţionalitate, o patrie

Jidovimea n'a putut concepe nicĭ chiar ca principiŭ ideia de naţionalitate, de patriă; şi era fórte natural, să nu se lipească de eĭ o asemenea ideiă căcĭ ea implică în sine,

până la óre-care punct, pe aceea de stabilitate și teritoriŭ chiar.

E cunoscut însă, și ne vom sili a dovedi, că jidovul n'a fost nicĭ odată țărmurit unei localități determinate pe suprafața pământuluĭ; nu, și nicĭ nu admit, că pământul póte fi redus la o porțiune limitată pentru eĭ: tot pământul le aparține după dreptul divin (după bibliă și talmud).

Nicĭ prin graiŭ, nicĭ prin scris, n'aŭ adoptat un nume generic, care să le determine naționalitatea; să le arate de unde sunt și din cine se trag, nicĭ chiar când prin împrejurărĭ deveniră preponderenți în Palestina.

Inainte de stabilirea lor în Egipt, Biblia niĭ descrie ca pe niște micĭ horde, vagabondând din țară în țară, din oraș în oraș, din sat în sat, și tot cu caracterul parasitar, practicat până în ḑilele nóstre.

Isgoniți de pretutindenĭ, contactul cu alte națiunĭ fiindu-le inaccesibil, căutaŭ prin tóte mijlócele cele maĭ meschine, a'și face loc printre alte populațiunĭ.

Lot, dă prostituăreĭ pe ficele sale spre a trăi liniștit în cetatea Sodomeĭ; Abram 'și deschide drumul printre diferitele populațiunĭ, făcându-se proxenitul soției sale, frumósa Saras.

Același sistem 'l întrebuințéză și fiul sĕŭ Isac, cu drăguța de Rebeca, iar Iacob se servește de fiica sa Dina, spre a'și atrage indulgența popórelor. (1)

Ca să pătrundă în Egipt scriptura ne spune șiretenia întrebuințată:

Se alege cel maĭ nostim și cel maĭ tânăr din fiiĭ luĭ Iacob, Iosef, și se face vĕndut Ismailiților, carĭ, la rîndul lor, 'l vênd luĭ Faraon, despotul Egiptuluĭ. Nurliŭ precum era Iosef, se îndeletnicește cu îndoitul rol la curtea împărătéscă: de a tălmăci visurile nocturne ale luĭ Faraon (nu prea e greŭ a ghici cam ce fel de visurĭ avea Faraon în timpul nopții) și de a distra seraiul favoritelor.

Neapărat, cu asemenea aptitudini nu'ĭ era greŭ a câștiga favórea ilimitată de la Faraon și a obține voia să-și introducă în Egipt tóte neamurile luĭ.

Câte aŭ pătit bieții Egiptenĭ din causa slăbiciunilor monarhuluĭ lor, biblia ne arată cu de-amănuntul. Câte a pătit Moldova și câte pătim cu toțiĭ, noĭ Româniĭ, din causa păcatuluĭ de arghirofilie tot al unuĭ Monarh, le-am vĕḑut și le vedem cu ochiĭ.

Din narațiunea Bibliei relativă la intrarea lor în Egipt, resultă un fapt caracteristic, că jidaniĭ orĭ pe unde pătrun-

(1) Genesa c. 19 v. 8, c. 20 v. 2 și urm. c. 26 v. 6—11, c. 34.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

deaŭ, căutaŭ a'şĭ ascunde origina. Lucrul nu e greŭ de explicat. Sălaşurĭ murdare, imorale, cu obiceiurĭ sălbatice şi bestiale chiar, tóte popórele îĭ evitaŭ, îĭ alungaŭ.

Iacă cum Iosef face lecţie sălaşuluĭ luĭ Iacob pentru a putea pătrunde în Egipt.

«Dacă vĕ chiamă Faraon şi vĕ ḑice: cine sunteţĭ şi care «e meseria vóstră? Voĭ să ḑiceţĭ: serviĭ tot-d'a-una aŭ fost «ómenĭ care ţine vite din tinereţele lor şi până acum, atât «noĭ cât şi părinţiĭ noştriĭ,—ca voĭ să puteţĭ locui în Gosen «(o localitate în Egipt).»

Până aci dar Biblia nu le dă nicĭ o denumire care să le indice naţionalitatea, fără numaĭ, că arată numele persónelor carĭ conduceaŭ sălaşurile. Se ḑice fiiĭ luĭ Abram, aĭ luĭ Isac, aĭ luĭ Iacob, etc., ca cum s'ar ḑice în ḑilele nóstre: sălaşul luĭ Dobrin, luĭ Vişan, când vorbim de cârdurile de ţiganĭ vagabonzĭ.

Cât aŭ stat în Egipt şi până la isgonirea lor, nu se vede trecut în Biblie, că eĭ s'ar fi numit într'un fel saŭ într'altul ca naţionalitate, maĭ târziŭ însă, pe când rătăceaŭ prin pustiele Asieĭ, se vede trecut în gura popórelor, carĭ formaŭ micĭ state, maĭ mult saŭ maĭ puţin civilisate, între mare şi râul Eufrat, denumirea de Ebreĭ, reservată populaţiuneĭ sălbatice de dincolo de Eufrat.

Cananieniĭ, philisteniĭ, phenicieniĭ, amoniţiĭ şi alţiĭ, întrebuinţaŭ cuvîntul ebreŭ (ibris) ca dispreţ, oprob, pentru hordele barbare de peste Eufrat, carĭ nu eraŭ de cât jidaniĭ pe timpul rătăcireĭ lor prin pustiŭ.

Jidaniĭ cunoscênd însemnarea cuvîntuluĭ, nu-şĭ aŭ apropiat acéstă denumire, precum nicĭ pe aceia de judeŭ saŭ semit; le-a plăcut şi le place să se numéscă israeliţi, semiṇţia luĭ israel, poporul luĭ Dumneḑeŭ, căcĭ aşa-ĭ numeşte biblia

Vorba Israel se tălmăcesce prin Dumneḑeŭ triumfă, ceiace aplicată la jidanĭ îĭ am putea numi: semiṇţia luĭ Dumneḑeŭ trimfătorul. Nu e greŭ a se vedea galimatias, absurditatea uneĭ asemenea expresiunĭ; ea nu arată nicĭ naţionalitatea, nicĭ origina unuĭ popor. Toţi ómeniĭ sunt fiiĭ luĭ Dumneḑeŭ triumfătorul (jidaniĭ nu recunosc acésta).

Ajunşĭ a stăpâni pământul Cananuluĭ, căruia i-a schimbat numele în Palestina (pământ făgăduit, sinonim cu Eden) nu s'aŭ numit nicĭ palestinienĭ, nicĭ iudeĭ, nicĭ ebreĭ, ci aŭ adoptat diferitele nu mirĭ ale triburilor, carĭ maĭ nainte de invasia lor, locuiaŭ acele ţinuturĭ şi cu carĭ s'aŭ amestecat, ca: Nazarineni, Samaritenĭ, Amoniţĭ, Danienĭ, etc. căror numirĭ maĭ târḑiŭ le-aŭ adus óre-carĭ modificărĭ, după templele ce ridicaŭ idolilor; ḑedicate diferitelor personaje pretinse jidoveştĭ.

Cele 12 triburĭ ale luĭ Israel sunt fructul uneĭ combinaţiunĭ şi nu represintă realitatea.

Maĭ tótă nomenclatura triburilor şi diferitelor localităţĭ din Palestina aparţine popórelor autochtone (armenĭ, arabĭ, philistenĭ, cananienĭ şi pe carĭ acéstă sectă şi le-aŭ apropiat de ocasie, prin scris, judeificându-le.

Jidovul, după acele vremurĭ, ca şi cel din ḑilele nóstre, nu rĕspunde nicĭ odată la un nume generic propriŭ luĭ.... sunt nazarinén, samaritén, danian, ḑice el, după localitatea unde trăia,.. şi acest sistem îl continuă până astă-ḑĭ,

Cine, întrebând pe un jidan de unde este, nu va primi rĕspunsul piedis: sunt român, francez, rus, leş, american, spaniol,.. şi maĭ departe: sunt botoşenén, focşenén, ieşan, basarabén şi chiar moldovén, formând din aceste localităţĭ chiar numele lor de familie.

La fie-ce pas veţĭ întâlni: un Itic Vasluianu, Aron Botoşenénu, Moriţ Focşeneanu, Isac Basarabeanu Iacob Bucovinénu, etc.

Analele jidovescĭ vor trece la posteritate aceste denumirĭ. în speranţă, că daca secolele vor şterge şi vor da uităreĭ existenţa vre-uneia din aceste localităţĭ, ca state saŭ naţionalităţĭ, jidovimea să aibă grije a pune în loc un stat format din semińţia luĭ Israel.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Moldova, póte, se va numi în timpurĭ Palestina, (ferésca Dumneḑeŭ) justificând acésta prin deducerĭ trase din aceste nume de familie, carĭ vor trece în rîndurile patriarchilor luĭ Israel.

Cine, citind cartea numerilor din biblie, nu va vedea cu câtă grije se face pomelnicul tuturor jidanilor, carĭ aŭ locuit în diferite localităţĭ, pe carĭ apoĭ le-aŭ declarat ca aparţinênd lor?

Fiĭ luĭ Israel sunt sectarĭ aĭ unor regulĭ, stabilite din timpurĭ imemorabile, carĭ îĭ împedică a se confunda cu popórele în mijlocul cărora trăesc, şi carĭ depărtéză de la eĭ ideia de naţionalitate, căcĭ ea atrage după sine óre-care consideraţiune etnică.

Jidanuluĭ îĭ aparţine întréga planetă, după prescripţiunile legeĭ luĭ şi cată de a o umple cu de-aĭ luĭ în detrimentul celor-l-alte popóre. «Creşteţĭ şi vĕ înmulţiţĭ şi umpleţĭ pământul», a ḑis Dumneḑeŭ luĭ Abram... şi maĭ departe: «să vĕ înmulţiţĭ ca nisipul mărel şi ca stelele ceruluĭ pe suprafaţa pământuluĭ».

Sĕrmanul pământ ce puhoiŭ necurat va avea să suporte!

Se înţelege de la sine, că în asemenea condiţiunĭ alţĭ ómenĭ nu vor maĭ putea avea loc pe pământ de jidanĭ şi de aceia şi Dumneḑeul lor prescrie:

«Și bărbatul necirconcis, stêrpise-va sufletul aceluia din «mijlocul poporului meŭ. (Gen. 18. V. 14).

Da numaĭ eĭ trebue să fie pe acest pământ și numaĭ eĭ trebue să se bucure de fructele luĭ, toțĭ ceĭ-l-alțĭ să piară saŭ să muncéscă pentru eĭ, căcĭ Dumneḑeŭ le spune :

«Și sórele tĕŭ nu va apune, nicĭ nu se va retrage luna «ta... și odrasla sădireĭ mele vor moșteni pământul în vecĭ. (Isaia C. 59 V. 20).

«Ca să se aducă la tine averile popórelor și ca prinșĭ pe «regiĭ lor, căcĭ poporul și regatele carĭ nu vor voi să-țĭ «servéscă, vor perĭ ; da, popórele acelea de tot se vor stêrpi. (Idem. C. 60).

Cu asemenea principiĭ, tâlmăcite și restâlmăcite de rabinĭ și talmudiștĭ, se póte crede, că ideia de naționalitate a putut intra în mintea jidovéscă ? Nicĭ odată și orĭ cât de bine-voitorĭ am fi către eĭ, este imposibil a le putea atribui epitetul de popor și națiune.

Dacă prin timpurĭ ar fi trecut ca popor, ca națiune, de sigur, că chiar de s'ar fi continuat până astă-ḑĭ, ar fi fost cu totul transformațĭ, cu totul schimbațĭ și póte le-ar fi rĕmas numaĭ denumirea. Dar nu, eĭ există sub acelașĭ aspect și astă-ḑĭ ca și acum 3000 de anĭ.

Să nu ni se opună exemple de alte popóre, ca Chinezĭ. Indienĭ și póte și altele, carĭ aŭ rĕmas sub aceiașĭ fisonomie până în ḑilele nóstre. Da, și aceștia nu s'aŭ schimbat, dar în aceste casurĭ lucrul se explică ușor : Nu puteaŭ să se transforme de óre-ce poziținea lor geografică le împiedeca contactul cu alte popóre. Nicĭ o influență a vre-uneĭ nouĭ culturĭ n'a putut pĕtrunde printre eĭ... Rasă omogenă, a trăit în aceleașĭ maravurĭ, aceiașĭ civilisațiune, care le-a fost transmisă de la moșĭ strămoșilor, pentru că n'aŭ avut alt model de imitat.

Indată ce însă aŭ venit în contact cu popóre de o nouĕ civilisațiune, opera de transformare a început să se urmeze pe o scară întinsă. Japoniĭ, aceiașĭ rasă cu Chineziĭ, în timp de o jumĕtate de secol, aŭ devenit curațĭ europenĭ.

Chineziĭ chiar aŭ început cu miile să îmbrățișeze cristianismul cu zel și devotament, mărind în mod simțitor numĕrul martirilor.

Jidaniĭ însă aŭ cutreerat tot pământul, a năpădit peste tóte popórele vechĭ și nouĭ și tot jidanĭ aŭ rĕmas, nimic nu s'a schimbat la eĭ și nu se va schimba cât va fi pământul. Poporul luĭ Israel va rĕmâne, adică secta care urmăresce viteluł de aur, căcĭ nu voește să ia în deșert numele Dumneḑeuluĭ lor.

Așa fiind, jidoviĭ nu recunosc pe pământ de cât douĕ

categorii de ómeni: israeliți, rasă nobilă, cu cele mai întinse drepturi și גוים goym, sinonim cu spurcăciune, în care intra tóte cele-l-alte popóre după pământ, cari sunt meniți, saŭ a fi sclavi jidanilor, saŭ a fi exterminați. De unde resultă, că singura denumire ce ar trebui aplicată jidovimei, din punctul de vedere al naționalității și conform principiilor legei lor, ar fi aceea de pământeni, și cam acest lucru înțeleg ei când se numesc israeliți.

III. Jidovii aŭ fost tot-d'a-una inferiori în cultură altor popóre. Ei n'aŭ avut nici o cultură națională.

Prin capitolul precedent am demonstrat cu dovedi netăgăduite, că jidovimea nu și-a apropiat nici o dată ideia de naționalitate, de patrie.

Că ei nu recunosc altor popóre dreptul de a viețui, ca liberi, pe acéstă planetă, căci numai ei sunt exclusiv, stăpâni asupra cetății Sionului (cetatea lui israel nețărmuită pe pământ).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Și din acest principiŭ am conchis, că șovinismul, care se observă la multe popóre, la ei n'a putut exista și n'a putut fi o piedecă la asimilarea lor.

Acum venim a desvolta un alt principiŭ, adică gradul de cultură prea înaintat, care póte fi privit ca o causă de temporisarea asimilării.

S'a pretins și se pretinde încă de mulți bine-voitori, că jidovimea a fost percursorul civilisațiunei omenești; că ea a premers în cultură tuturor celor-l-alte popóre... și dar, mândria lor de popor select a fost o piedică la asimilare.

Ei bine, vom căuta a depărta acéstă legendă și vom arăta cu probe irrefutabile că jidovimea a fost poporul cel mai incult și este până în dilele nóstre inferior celor-alte popóre.

Cum, e de admis, că semința lui Israel s'a bucurat vre-o dată de cultură prea înaintată?!

Amica risum teneatis!

In dilele nóstre chiar masa jidovimei e cu totul ignorantă, neputênd învĕța în școlile lor de cât principii practice, de cum are să tragă fólóse din relațiunile cu ceilalți ómeni.

Acest soiŭ de educațiune le aservesce spiritul la un josnic materialism și-i împiedică de a'și înălța cugetarea la ideï mai abstracte.

Rare casurĭ,—şi de tot rare, se póte vedea, că trec d'asupra nivelului ordinar al educaţiuneĭ lor, — dar nicĭ unul din aceste casurĭ n'aŭ putut atinge trépta geniuluĭ. Chiar de ar fi avut avêntul, germenul educaţiuneĭ primite în copilărie, i-a oprit a se hasarda peste gradul uneĭ speculaţiunĭ reale.

Nicĭ un jidan, orĭ cât de savant, n'a putut ajunge la descoperirea unor regulĭ nouĭ în sciinţă, ci s'a mărginit a specula asupra celor existente, spre propriul lor folos.

Mi se va obiecta póte, că nu ţin socotéla de degenerare, de decadenţă, ca la or-ce popor prea mult îmbĕtrânit.

Eĭ bine, de-ĭ vom considera din timpurile cele maĭ vechĭ posibile şi nu-ĭ vom putea găsi superiorĭ în cultură maĭ micĭ unuĭ popor, prin mijlocul căruia aŭ trecut.

Aŭ fost timpurĭ, când incultura lor îĭ reduce în stare de animale.

Petrecerea lor prin pustiŭ, timp de secole nu a fost de cât o vieţuire animalicească, — acésta ne o spune chiar biblia.

Deprinderile lor josnice şi bestiale, aŭ făcut pe popórele maĭ culte de pe acele vremurĭ să-ĭ ţină la distanţă timp de secole.

Fenicienĭĭ, Filistenĭĭ, Moabiţĭĭ, Cananienĭĭ şi Adomiţĭĭ chiar, carĭ locuiaŭ regiunea palestiniană, cu mult maĭ nainte de năvălirea jidovéscă, (socotită a se fi întâmplat cam pe la 1100 a. chr.) eraŭ popóre cu óre-care cultură şi civilisaţie, constituite în state organisate, avênd aceiaşĭ scriere, vorbind aceiaşĭ limbă, cu micĭ diferinţe dialectice; pe când jidanĭĭ trăiaŭ prin pustiŭ ca turmele de vite, cârdurile de lupĭ fără organisaţiă, fără nicĭ un fel de cultură.

Nicĭ o urmă nu a rămas spre a ne face să cunóscem ce limbă aŭ vorbit maĭ înainte de a pătrunde în ţinuturile Cananuluĭ, d'a drepta Eufratuluĭ... va fi fost cea Egipteană, unde, pretind eĭ, că aŭ locuit şi s'aŭ înmulţit în aşa scurt timp!? Dar atuncĭ ar fi trebuit să păstreze ceva urme în dialectul lor, cel puţin în limba scrisă, ceea-ce nu se póte stabili, precum nu se póte găsi nicĭ urme de limba arabă (vorbită de popórele de prin pustiŭ). Cărţile luĭ Moise nu menţionéză nimic despre acésta.

Să nu mi se obiecteze, că pentateucul chiar atestă cultura lor anterióră, căcĭ alt-fel n'ar fi putut fi scris în pustiŭ, căcĭ prin nimic nu se adevereşte autenticitatea acestuĭ fapt.

Din contra, se demonstréză de chiar criticiĭ jidoveştĭ, ca Aben Ezra, Shaftesbury şi o mulţime altĭĭ, că cărţile luĭ Moise aŭ fost scrise în timpul regilor Palestineĭ.

Jidovimea în pustiu n'a avut nicĭ maeștri, carĭ să le fabrice vesminte, căcĭ 40 de anĭ a umblat cu acelea cu care plecaseră din Egipt (vorbă să fie că a umblat eĭ și goĭ) așa spune biblia, necum să aibă artiștĭ carĭ să graveze caracterele scrierĭĭ în piatră și cărămizĭ, după obiceiul timpuluĭ.

Maĭ adăogăm la acest argument.

Jidaniĭ plecând din Egipt ar fi dus cu dînșiĭ limba și civilisația din acea țară ; și decĭ, dacă s'ar fi încercat a scrie ceva prin pustiŭ, de sigur nu s'ar fi depărtat de limba și scrierea egiptenilor, neputând avea alt model de imitat.

Constant e însă astă-zĭ în sciință, că primele încercărĭ de scriere la evreĭ a fost în caracterul așurit (patrat) propriu popórelor aramene din Asia minoră, iar nu în sistemul cuiniform.

De asemenea, resultă din diferite mențiunĭ ale bibliei, (Num. 21, 14. Regiĭ II c. 1 v. 18. Samuel II. c. 1. 18) că cele maĭ vechĭ încercărĭ de scrierĭ s'aŭ făcut cu transcrierea legendelor, prin cartea numită, răsbóiele luĭ Iah vĕh și cartea luĭ Iasar, date la lumină în regatul luĭ Ephraim, sub regiĭ Omri și Asab an. 900 d. Chr.

Maĭ tot în acelaș timp, în regatul Judeĭ, sub Regiĭ Joas și Amazias, apare o altă scriere, coprinzênd legende liste genealogice și decalogul.

Central University Library Cluj

In acéstă carte proprie numaĭ jidanilor din Judeia numirea divinităților este Elohim, azĭ Elauhim, de unde și denumirea de documentul Elohisl.

Aceste doŭă scrierĭ nu s'aŭ asemănat nicĭ ca fond, nicĭ ca limbă, nicĭ ca caractere de scriere.

La Efraimiștĭ (Ehoviști) a predominat dialectul Philistenean moabit, având intonația maĭ mult arabă, pe când la Elohiștĭ a predominat limbele vorbite de diferitele popóre din Canan, imitându-se intonația și caracterele așurit (aramean)

Din acéstă causă peste un secol de la apariția lor nu aŭ maĭ fost înțelese de poporul luĭ Israel, lucru, care a dat naștere strigătelor disperate ale profeților către popor, de a urma legea luĭ Iehova, a luĭ Elohim, (Isaia, Ezechil, Eremia și alțiĭ) silindu-se a le explica aceste legĭ în limba vorbită din diferitele localități.

Din cele povestite până aci, resultă neîndoios că până la apariția jidanilor în Palestina nu se cunósce ce limbă aŭ putut vorbi eĭ timp de 400 anĭ, cât aŭ rătăcit prin pustiŭ, nefiind nicĭ o urmă de scriere de pe acele timpurĭ.

Dacă 'ĭ vom aprecia după urmele găsite în documentele enunțate, am putea precisa prin deducțiune: că după obiceiul urmat de dânșiĭ până în ziua de astă-zĭ, și înainte de

invasia lor în Palestina aŭ vorbit în mod nechoerent şi negramatical, limbele diferetelor popóre din Asia centrală.

Multe din vorbele transmise prin biblie nu-şĭ pot găsi explicaţia lor în limbele semitice din Asia minoră, cum A-dam A-braham, Moyse Aron şi altele. Moys după legendele indiane pare a se fi numit eroĭ legendarĭ, haiducii, şefiĭ redutabilĭ de bande. Abraham pare a însemna negaţiunea luĭ Brahma (A-nu-braham-brahma) Aaron are înţelesul de predicator, vorbăreţ orator (A-aron nebălbăit)

Plasaţĭ în Palestina aŭ căutat jidanĭ a'şĭ cultiva o limbă omogenă, propria lor, fie scrisă fie vorbită ? Ferească Dumnezeŭ!. Prima lor grije a fost să spolieze popórele autoctone ca apoĭ să le predomine prin avuţiele lor.

Jidanul din o provincie nu se înţelegea cu un altul din altă provincie şi biblia ne dă numeróse exemple despre acésta.

Am vĕzut cum primele maĭ sus şiruri apărute în regatul Efraim nu puteaŭ fi înţelese în regatul Judeia şi viceversa.

Or cât veţĭ rĕscoli biblia nu veţĭ găsi nicĭ o menţiune despre o limbă naţională, din contra se va găsi menţiune de limbele vorbite de eĭ, care era ale popórelor din localitate.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Aşa, vedem în profetul Isaia C. 19. 18, că limba vorbită în regatul Judeĭ era limba Canaanuluĭ.

De asemenea Cartea II Regiĭ 18 vorbeşte de limba luĭ Juda. In Neemia c. 13 se spune, că toţĭ jidaniĭ vorbea limba philisteniană. De câte orĭ în bibliă se zice limba ebraică, se înţelege cea aramiană, după cum explică Ben Serash şi Iosif la cuvêntul εβραιστι.

Talmudul, când zice limba ebraica, esplică: că prin acésta se înţelege limba vorbită în Phenicia, în Samaritania, iar pentru cea jidovéscă zice, că e limba sacră (numaĭ scrisă nu şi vorbită).

Robiţiĭ de babilonienĭ şi după aceea de Medi şi Perşĭ, eĭ uitară cu totul limbele vorbite în Canaan, ast-fel, că se văzură nevoiţĭ a face o nouă colecţiune de legĭ şi legende, scrisă în limba care se putea înţelege de jidanĭ şi care era un conglomerat al limbelor vorbite în Babilonia şi Persia, presărată icĭ colo cu vorbe archaice, al căror înţeles era maĭ mult convenţional.

Acéstă lucrare, care coprinde cele d'întâiŭ cincĭ cărţi ale bibliei, după cum spune certea luĭ Noemia c. 8, s'a făcut sub domnia regeluĭ Persan Artaxerxe, pe la anul 450. a. Chr. şi s'a dedicat eroului legendar, Moise, priimind numele de Torah (cuvânt persan care însemnéză lege). La

fabricarea acestei legi a colaborat mai mulți învețați jidani, sub presidența lui Ezdra.

Benevol a dat la lumină pentateucul jidănimea saŭ silită de împrejurări? Nu putéu să 'și urmeze tradițiile lor, ca și până atunci, fără să le mai codifice, când se găsiaŭ destul de bine sub domnia tolerantă a regilor persani?

Pe lângă considerațiunea enunțată, că semința lui Israel numai înțelegea nimic din vechile legi, mai era și o alta de ordină politică.

Jidovii ajunși cu multă influență la Curtea regéscă, prin mijlocirea lui Mirdocher și Estera (Hadasa) sub regele Ahasvar (Darue) aveaŭ pretențiuni la drepturi egale în imperiŭ, însă poporul, persan civilisat pe acele vremuri avea legi scrise și cunoscute de toți, pe când jidovimea pretențiósă nu eșea din ocultismul lor legendar; nimeni nu le putea cunóște regulele civile și religióse, după cari se conduceaŭ și cari 'i țineaŭ separați de alte popóre, formând stat în stat. De sigur, ei s'a pretins a'și codifica tradițiunile și legile, de al căror coprins, se vede, că Persanii nu aŭ fost mulțămiți, căci a preferit, în loc de a le da drepturi, să-i trimeată cu torah cu tot la (Canada) Palestina, unde li s'aŭ dat voe a se cârmui după dispositiunile legei lor.

Câtă silință 'și aŭ dat fabricanții acestei legi să pótă a o face să fiè înțelésă de poporul din Palestina, ne arată biblia cu deamănuntul.

Ani întregi s'aŭ citit poporului, în fie-care Sâmbătă, părți din aceste legi (regulă care se urmează până în zilele nóstre).

Nu trecu două secole și cărțile lui Ezdra nu mai putu fi înțelese de jidovime, care vorbea cu totul altă limbă, urmând cursul transformărilor, ce sufereaŭ din Asia minóră.

După timpul Macabeilor, limba vorbită și scrisă era cea arameană, așa că, jidovimea spre a putea întreține poporul la credința lui Iehova, fu nevoită a fonda scoli speciale, care să se ocupe numai cu explicația textelor din cartea lui Ezdra.

Aceste scoli eraŭ cele profetice, saŭ mai bine zis, talmudice, menite a da la lumină regulí după care să se conducă poporul.

Toți acești profeți aŭ propoveduit și scris în limba arameană, — limbă care s'a continuat până după Christos.

Tóte prédicele și învățăturile acestuia a fost făcute în limba arameană, care se răspândise fórte mult în tótă Asia minoră.

Cu 50 ani a. Chr. jidanii adaogă la cele cinci cărți ale

legeĭ o nouă colecțiune de scrieri botezată în armenește Nebyim, în care se coprindea, pe lângă ceĭ maĭ vechĭ profețĭ și cărțile Josué, judecătoriĭ, Samuil, regiĭ, carĭ singure eraŭ cunoscute în timpul luĭ Isus Christos. Evangeliștiĭ nu vorbesc de cât de lege și proorocĭ.

Două secole dupe Christos se maĭ adaogă la biblia și restul scrierilor carĭ complectează vechiul testament, cum: psalmiĭ, căutarea căutărilor, înțelepciunile luĭ Solomon și toțĭ ceĭ alțĭ micĭ profețĭ.

Acéstă nouă colecțiune, numită Ketubhim (povestirĭ, scrierĭ), diferă fórte mult în Jargon de vechile scrierĭ. Predomină în adevĕr arinean însă este împănată ca neologisme din maĭ multe limbĭ vorbite pe acele timpurĭ și maĭ cu sémă din limba greacă.

Sub domnia Ptolomeilor în Egipt (270 a chr.) jidovimea căduse ca lăcustele peste acéstă biată țară, unde avênd și óre-carĭ drepturĭ, adoptară limba grécă, uitând cu totul pe cele vorbite în Palestina, din care causă eĭ numaĭ înțelegeaŭ nimic din textul bibliei. Nevoițĭ fură dară a transpune și legea lor în limba grécă, la care lucrare a luat parte 70 de învĕțațĭ.

E probabil că cu acéstă ocaziune, jidovimea spre a-și stabili și maĭ mult drepturile în Egipt, improvisară legenda vechiĭ lor petrecerĭ în acéstă țară, pe care o intercală în vechiul text al bibliei, căcĭ din studiele critice ale diferiților invitațĭ, acéstă legendă nu se găsește în vechiul cod al luĭ Iosias.

Vechiul testament dar îl găsim scris în diferite jargóne, dintre carĭ cel d'întâiŭ în care s'a scris Torah, s'a adoptat ca prototipul așa diseĭ limbe sacră.

Să ne oprim aci, și să ne întrebăm, care a fost limba cultă a jidanilor, limba lor naturală? Istoricește stabilit este, că scrierile biblice aŭ variat dialectele din secol în secol, în așa mod, că înțelegerea lor a trebuit să formeze obiectul unor studiĭ speciale mult timp, dar carĭ nicĭ până în dilele nóstre n'aŭ putut ajunge să stabiléscă, nicĭ chiar cu aproximație, caracterul uneĭ limbĭ propriŭ jidovéscă.

Cu treĭ secole înainte de Christos, se formézá școla Masoreților, carĭ s'aŭ ocupat numaĭ cu regulĭ de scriere și de gramatică ale limbeĭ sacre, și pe carĭ nu le-a putut stabili până în dilele nóstre.

N'aŭ putut ajunge nicĭ chiar la rezultatul de a caracterisa un alfabet național; căcĭ n'aŭ putut descifra nicĭ sunetele, nicĭ valórea literilor întrebuițate în Torah.

La înțelesul ideieĭ și tălmăcirea literară a vorbelor'i-a ajutat mult uniformitatea subiectuluĭ, și cu tóte acestea la

multe vorbe s'a admis tălmăcirea prin apreciere și convențional, pentru care s'a făcut adnotațiuni în marginea vechilor texte aflate în templul din Ierusalim.

In timpul luĭ Isus Christos, punêndu-se la cale traducerea vechilor texte, adunarea învĕțaților nu s'a servit de cât de adnotațiunile după margine, căcĭ originalele a fost imposibil a se maĭ putea înțelege.

Isprava Masoreților a constat în a numĕra frasele, vorbele și literile și a introduce vocalele, în formă de puncte, spre a facilita citirea vecheĭ scrieriĭ, care n'avea de cât consunə.

In timpul luĭ Ptolomeŭ, ca semn de lingușire către Egiptenĭ, Jidaniĭ înpestriță alfabetul lor așurit cu câte-va litere cuiniforme.

Le plângĭ de milă, când îĭ vedĭ, că până în dilele nóstre, n'a putut să precizeze valórea și modul de citire a unor litere gătite în biblie ca: beth בּ kaph כּ pech פּ, salet דּ ghemel גּ și altele. De aci a resultat, ca se găsesc multe vorbe în vechia limbă a bibliei, carĭ sunt scrise în semne carĭ nu corespund de loc la sunetul natural al vorbeĭ; așa, cuvêntul Adanay (sinonim cu Domnul când se vorbește de divinite) îl găsim scris יְהוָה saŭ simplu יְיָ, când conform alfabetuluĭ ar trebui scris אֲדֹנִי. Ehova se găsesc însemnat cu două stele ⁝

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Apoĭ, chiar de am admite, că babilonia limbeĭ sacre ar fi proprie a jidanilor, nu putem însă a o privi ca o limbă cultă, flexibilă la studiul vre-uneĭ științe. Până în dilele nóstre, jargonuluĭ biblic nu i s'a putut stabili regulĭ de legătura vorbelor între ele. Fără conjugărĭ, fără declinărĭ, fără particule ligatoriĭ, este imposibil a se aplica la alt gen de studiĭ, de cât la cel narativ și de cult, unde adesea orĭ înțelesul se stabilesce convențional.

Mult timp s'a căsnit talmudiștiĭ a forma o limbă în care să explice biblia, dar în care să predomine elementul archaic din Torah, însă silința lor a rĕmas zadarnică, căcĭ aŭ căzut în păcatul de a nu putea să o coordoneze după anumite regulĭ, de aceea nicĭ n'a putut fi vorbită, ci numaĭ scrisă în mod convențional.

Ea a rĕmas dar numaĭ pentru trebuința talmudiștilor. La perfecționarea eĭ a muncit mult Saadiga șeful talmudiștilor din Sara.

Nu le-a convenit a se presenta lumeĭ cu o asemenea limbă națională, și de aceea un masaret de prin secolul XIII, numit Ibn Tibon, dete la ivélă ultimul model de limbă ebraică numită pium (poetică) saŭ rabinică, care servă numaĭ

la rugăciunile și psalmodierile lor, dar care tot nu se poate vorbi. In acéstă limbă predomină elementul arab încărcat de neologisme și vorbe archaice din Torah.

Ce cultură națională póte cine-va atribui acesteĭ secte, când n'a putut a și cultiva o limbă proprie? Găsi-va cine-va în scrierile lor, urme de studiul sciințelor morale (sociale) saŭ reale?

Dar cuvêntul moral, nicĭ nu are sinonimul sĕŭ și nu îl vom găsi nicăerĭ întrebuințat în Torah.

Jidanul n'a cunoscut și nu cunósce acéstă marfă fără valóre reală, materială, din contră legea îĭ ordonă să depărteze din sufletul luĭ asemenea prejudecățĭ.

«Tu poporule în inima căruia este legea mea, nu vĕ temeți «de ocara ómenilor, nicĭ vĕ înspăimântați de batjocurile lor. «In locul rușineĭ vóstre veți avea îndoita cinste și în locul «ocăreĭ vĕ veți înveseli în moscenirea lor».

Tot asemenea vom dice și de cuvêntul umanitate, a căruĭ întrebuințare ar fi fost o contradicție, în raport cu principiele lor față de restul omenireĭ.

De arte și sciințele positive nicĭ vorbă nu poate fi, căcĭ nu vom găsi la dênșiĭ nicĭ chiar caractere pentru exprimarea ţifrelor; nu vom găsi termenĭ pentru a exprima cea maĭ simplă figură geometrică.

Babeș-Bolyai University Library Cluj

Sunt sigur, mi se va pune înainte templul Ierusalimuluĭ, care ar putea represinta cu succes la jidanĭ, sciința arhitectonică, sculptura și o parte din artele plastice.

In acéstă privință însă, însușĭ testamentul vechiŭ vine să dea o desmințire formală.

Când Solomon a construit acest castel nu s'a servit de nicĭ un meșter jidan ci s'a împrumutat la feniciani.

Din Tyr a adus pe Hiram, maestru în arhitectură și artele plastice (1 Regiĭ c. 8 v. 13).

Din Sidon și alte cetăți ale Fenicieĭ aduse sculptorĭ în lemn și piatră, meșterĭ în ale zidărieĭ, pe când jidaniĭ nu serviaŭ de cât ca salaorĭ. Iacă în ce termenĭ Solomon intervine către regele Fenicieĭ: «Și acum dă ordin să mi se tae «mie codri din Liban și îți vom da plată pentru serviĭ tĕĭ, «cum veĭ dice tu mie, că între noĭ nu este cine să tae «lemnul ca sidonieniĭ». (Regiĭ c. 5 v. 6).

«Și zidariĭ luĭ Hiram și Ghebliții pregătiră lemnele și pietrele pentru zidirea caseĭ». (Aceiași v. 18)

La restaurarea templuluĭ Nehemia și Ezdra aŭ adus meșterĭ persanĭ și medianĭ.

Din cele expuse resultă că jidaniĭ aŭ fost departe de ideia de a cultiva filosofia, arhitectura, sculptura și orĭ ce altă ramură a sciințelor.

Tot așa de înapoiați aŭ fost și în studiul artelor frumóse, ca pictura, muzica și literatura.

De pictură nicĭ nu póte fi vorba. Jidanii ignoraŭ cu totul arta de a represinta imaginele prin pictură.

De asemenea nu pot să li se atribue nicĭ studiul literilor, de vreme ce nu aŭ avut o limbă națională.

Am demonstrat, că dialectele întrebuințate în cele maĭ vechĭ scrierĭ biblice, aŭ variat din secol în secol și de la provincie la provincie, ast-fel că nu s'a putut stabili o limbă clasică, academică comună tuturor jidanilor.

Unde se vede ceva maĭ desvoltat, genul poetic sunt în psalmĭ și ceĭ maĭ din urmă profeți, ca, Zaharia, Daniil, etc. adăogați la biblie prin zelul și cultul ce aveaŭ primi creștinĭ pentru vechile legende.

Nicĭ una însă din aceste scrierĭ n'a fost alcătuită în limba sacră. O mulțime de psalmĭ aŭ fost în limba arméná, ceea ce denotă, că nicĭ ca fond eĭ nu represinta spiritul jidănesc, de aceea s'aŭ și crezut de mulți savanți, ce acești psalmĭ nu sunt de cât colecțiunea rugăciunelor psalmodierelor adresate ₫eilor de diferitele popóre de prin Asia minóră. Daniel și Zaharia aŭ scris în limba siriană.

Musica de asemenea n'a fost cunoscută de ebreĭ, căcĭ de ar fi avut cea maĭ mică noțiune, de sigur s'ar fi menționat în bibliă, care n'a scăpat din vedere cel maĭ mic detaliŭ din viața lor.

Instrumentele musicale menționate în biblie sunt tóte de origină streină și nu le-a desnaționalisat nicĭ chiar denumirile: Kinnor (harpa luĭ David, instrument triangular) era egiptian. Nebel, Asor, Ugob (soiurĭ de cimpoie) eraŭ asiriane. Trompeta sacră numită Hațațeroth era luată de la Persanĭ. Iacă dar în ce a constat pretinsa cultură a ebreilor:

In pustiŭ complecta barbaria;

In Canan a adoptat limba, moravurile și chiar religiunile popórelor locale,—dar aŭ rĕmas tot jidanĭ trăind ca sectă separată.

Nicĭ robia Egiptuluĭ, nicĭ aceea a Babilonieĭ, a Ninivieĭ, nicĭ dominațiunea de secole a Romanilor, n'aŭ asimilat picior de jidan și cu tóte acestea aŭ fost maĭ inculți de cât fiecare din aceste popóre.

Pe lângă acestea tóte, se maĭ póte pune la îndoială superioritatea culturală a întregeĭ Europĭ, față de pléva jidovéscă, și de secole n'a putut ajunge la scopul de a preface pe jidan în frances, englez, spaniol, român etc.

Să nu mi se pună înainte casurĭ isolate și individuale,

ele sunt fórte rarĭ, căcĭ chiar de vor fi existat, eŭ încă mĕ îndoiesc că aŭ fost casurĭ de o adevĕrată asimilare.

Jidovul în orĭ-ce timp şi sub orĭ-ce formă s'ar găsi, tot jidov rămâne.

IV. Jidanĭĭ n'aŭ avut şi n'aŭ o religiune

Mulţĭ din cititorĭ, vĕdĕnd tema ce voesc a desvolta, a priorĭ, vor considera încercarea mea ca hasardată... Firesce, vor dice: jidovul este religios, bigot peste măsură, nu póte el să-şĭ părăséscă adoraţiunea D-deuluĭ luĭ, D-deul luĭ Israel, căcĭ ĭ aparţine numaĭ luĭ şi nu-l lasă să se confunde cu alte popóre.

Eŭ voiŭ rĕspunde: nu vĕ grăbiţĭ a crede una ca acésta, nu, jidovul n'are religie în adevĕratul sens al cuvîntuluĭ, şi acéstă afirmaţie voiŭ arăta-o clar ca lumina dileĭ.

Ideia abstractă, desbrăcată de orĭ-ce legătură a lumeĭ materiale, concepţiunea de o forţă sublimă, infinită, nemărginită, creatóre a existenţeĭ, forţă care să-şĭ reverse acţiunea sa după nişte legĭ imutabile asupra întregeĭ existenţĭ, fără deosebire şi fără privilegiŭ,—ast-fel de concepţie jidanul nu o are şi nicĭ nu voesce a o avea.

Apostrofa adresată uneĭ persóne fără simţ moral, brutal nedrept de «jidov fără lege!» saŭ numaĭ «jidove!...» aflată în gura poporuluĭ român—şi pot dice, fără să mĕ înşel, în gura maĭ tuturor popórelor creştine, reprezintă un adevĕr netăgăduit şi nu se póte susţine, că este rezultatul numaĭ al ureĭ de rasă saŭ religiune. O lungă experienţă, din timpurile cele maĭ vechĭ, a stabilit credinţa printre popóre, că jidovul n'a avut şi nu are o religiune, cum aŭ avut şi cum are maĭ tóte popórele, chiar şi cele maĭ sălbatice.

Să nu se ia drept o exageraţiune spusele mele: ele se confirmă prin chiar cărţile biblice, carĭ din imprudenţă aŭ venit la cunoştinţa popórelor în timpul dominaţiuneĭ romane.

Orĭ cât vom răsfoi Vechiul Testament, nu vom putea găsi întrebuinţându-se cuvêntul religiune, în sensul în care se întrebuinţéză de popórele civilizate: regulĭ de morală, isvorâte din principiile dreptuluĭ natural, servind omenireĭ în raporturile de la individ la individ, însoţite de regulĭ de cult, carĭ stabilesc raporturile ómenilor faţă de o fiinţă supremă, luată ca obiect de admiratiune, purtând dubla sancţiune, divină şi umană.

De la început şi până la sfêrşit Biblia nu se serveşte de

cât de cuvîntul de lege «Torah», a căruĭ sancțiune nu trece peste existență lumeĭ materiale.

Dar istoricește, cu biblia în mână, să-ĭ urmăm pas cu pas și vom vedea că resultatul cercetărilor nóstre, va confirma tesa ce ne-am propus a susține.

In adevĕr, lăsând la o parte invențiunile mistice al timpurilor preistorice, epocĭ d'ale luĭ Noe, Abraham, Iacob și alte imitațiunĭ de patriarhĭ de acest soiŭ, ne întrebăm cu mirare, ce religiune aŭ avut jidoviĭ în tot timpul cât aŭ locuit în Egipt?

Nicăerĭ Scriptura nu ne arată la ce anume divinitate se închinaŭ eĭ, carĭ eraŭ formele cultuluĭ și templele ce aŭ ridicat.

Numaĭ când se vĕd aprópe de a fi alungațĭ din Egipt, apare un Dumnezeŭ rĕsbunător, neuman barbar chiar, care croește pentru Egiptenĭ atîtea rele, atâtea rănĭ (apoĭ maĭ rănĭ ce aveaŭ pe capul lor pe jidanĭ) din care cea din urmă, este cea maĭ josnică, cea maĭ blestemată ce s'a putut închipui, la care nu s'ar fi gândit nicĭ chiar Belzbuth dacă ar fi fost inventat pe atuncĭ: «A omorît pe cel dintâiŭ născut al egiptenilor și al vitelor lor». (Bravo Dumnezeŭ, așa model maĭ rar 1).

Dar chiar așa cum a fost, cine era, cum se numea? Să fi fost óre inexplicabilul Iahveh, divinitate neînzestrată cu daruri supra-naturale? Să fi fost Adânay, un calificativ fără înțeles de divinitate? Biblia se ferește a o spune.

N'aŭ avut decĭ o religiune, o divinitate propriŭ zisă a lor, căcĭ i s'ar fi descris formele cultuluĭ. Evident, găsind în Egipt un popor format în societate cu religiune de Stat; aŭ vĕdut jidaniĭ, că spre a putea trăi în mijlocul unuĭ asemenea popor, trebue sa adopte formalitatea uneĭ religiunĭ, și s'aŭ închinat și eĭ fără nicĭ o jenă la aceleași divinități ca și Egiptenĭĭ.

Imĭ veți imputa póte, că șederea lor în Egipt, este o invențiune a scribilor jidanĭ, spre a-și stabili și eĭ o origină în trecut, de aceia nicĭ nu se pomenește de o religiune. Lucrul póte fi adevĕrat și eŭ chiar îl cred, după cum voiŭ demonstra cu altă ocasiune; dar un lucru rĕmâne constant: că Scriptura inventând acest basm n'a avut grije a menționa și despre o divinitate, cel puțin de formă.

---

1) Plăgile Egiptuluĭ zilnic cad, până în zĭ'ele nóstre, asupra tuturor popórelor nejidane, în rugăciunile rabinilor, cea ce dovedește, că povestirea Bibliei relativă la egiptenĭ, nu este de cât o prescripțiune impusă jidanilor prin care să blesteme pe goim. Numele egiptenilor a fost adăogat în Biblie maĭ târziŭ când nu maĭ aveaŭ a se teme de acest popor.

Nu ne mirăm numaĭ noĭ de împrejurarea, că jidaniĭ n'aŭ cunoscut un Dumnezeŭ în Egipt, dar se miră și Moise și Faraon, căcĭ ascultați dialogul narat în Biblie, maĭ întâiŭ între Moise și Dumnezeŭ:

«Dómne — dise Moise vedenieĭ ce i s'a arătat, — cine «sunt eŭ ca să mĕ duc la Faraon, și care este numele tăŭ? (nu-l cunoștea Moisilică până atuncĭ și nu-l știa nicĭ din nume) și rĕspunse vedenia: «Eŭ sunt cel ce sunt, așa veĭ dice fiilor luĭ Israel cel ce se chiamă. «Eŭ sunt acela ce «m'a trimes la voĭ» (Exodul, cartea III, versetul 6 și urmĕtoru[1]).

Puțin înțelese Moise din acest rĕspuns, căcĭ nu putu să-ĭ explice luĭ Faraon nimic, când ĭĭ puse întrebarea: «Cine «este Dumnezeul vostru nu cunosc pe acest Dumnezeŭ și «nu voiŭ lăsa pe israeliți să plece».

Bietul Moise nu-ĭ rĕspunse nimic, ci începu să facă scamatoriĭ, prefăcându-și bastonul în șarpe, arătându-și mâna plină de lepră și imediat vindecată, Faraon nu se convinse de aceste flécurĭ și-ĭ rĕspunse cam turcește.

In pustiŭ

BCU Cluj / Central University Library Cluj

In sfârșit, după multe ostenelĭ cam pe la anul 1500 a. Chr. în luna luĭ Nisan, (care corespunde cu Martie), jidovimea, sub conducerea gângavuluĭ de Moise, trecu Marea-Roșie și se stabili în pustiul de dincolo de Tigru și Eufrat. Să-ĭ daŭ și prin aceste ținuturĭ, de unde se pare că istoria lor devine maĭ puțin enigmatică, și să vedem dacă aci cel puțin aŭ adorat o divinitate proprie a lor.

Câte secole aŭ trăit eĭ în mijlocul popórelor maĭ primitive din acele ținuturĭ, nu se póte precisa, căcĭ nu putem crede cum că ar fi stat numaĭ 40 de anĭ; (1) un lucru însă rĕmâne constant, că n'aŭ urmat o religiune, n'aŭ adorat o singură divinitate. Aci ĭĭ vedem că se închină la vițelul de aur (boul Apis), aci la șarpele de aramă, aci la țapĭ, aci la Moloch, Zeitate grosieră și primitivă.

In faptele Apostolilor (C. VII, v. 12) S-tu Stefan spune în discursul către evreĭ: «Eĭ adorară armata ceruluĭ, eĭ nu oferiră nicĭ jertfe nicĭ ostie în pustiŭ, timp de 40 anĭ eĭ purtară tabernacolul zeuluĭ Moloch și steaua zeuluĭ lor Rempham.

1) In ce privește cronologia, Scriptura bate câmpiĭ: Moise a trăit pe la 1500 anĭ a. Chr. și Jidoviĭ pătrund în Canaan pe la 1100. Ce fel de 40 de anĭ or fi și aceștia? Orĭ și aci ca după obiceiŭ ne trage la fit un O.

Aceste zeităţĭ nu eraŭ adoptate de eĭ din punctul de vedere al spiritului religios, ci maĭ mult siliţĭ de împrejurările în care se găseaŭ, faţă de popoarele prin mijlocul cărora eraŭ nevoiţĭ a trăi şi de către carĭ ar fi fost alungaţĭ dacă i-ar fi constatat că nesocotesc cultul ca simţ fără Dumnezeŭ.

De aceia şi eĭ nu s'aŭ jenat a simula adoraţiunea a oricăreĭ divinităţĭ ce aŭ găsit la alte popoare.

Ca dovodă despre acest adevĕr voiŭ cita versetul 8 C. XII din Deuteronomo, unde Moise dice: «Când veţĭ fi în pământul Canaan, să nu maĭ faceţi ce faceţĭ acum, când fiecare se închină la ce vrea».

Nu resultă óre de aci, că Moise chiar le-a permis să adopte orĭ-ce zeitate streină?

Nu este el acela care distruge viţelul de aur şi înnalţă pe altar şarpele de aramă, obiect de adoraţiune pentru popórele din acele ţinuturĭ? (Numeri C. XXI v. 15).

Si Josué, le dice: «Dată vĕ este voia, alegeţĭ dupĕ plac séŭ adoraţĭ deĭ ce voĭ aţĭ servit în ţĕrile «Amoreene séŭ pe carĭ ĭ-aţĭ recunoscut în Mesopotamia» (C. XXIV v. 15).

Aşĭ putea să citez exemple nenumărate, prin carĭ să arăt că jidoviĭ aŭ adorat atâtea zeităţĭ, încât nu li se pot precisa cu esactitate numĕrul, dar mĕ mărginesc a cita un text din Levitic (C. XVII) din care se vede că eĭ eraŭ aşa de jos în adoraţiunea divinităţiĭ în cât se închinaŭ chiar la ţapĭ, capre (Âzazel): «Să numaĭ adoraţĭ pe păroşi, pe ţapĭ, cu carĭ chiar aţĭ comis infame abominaţiunĭ (1).

Când devin o masă maĭ compactă, maĭ puternică printre popórele din pustiŭ; când se pregătesc a pune în executare planul, de a năvăli asupra popórelor maĭ civilisate de dincóce de Eufrat, îĭ vedem, că numaĭ de cât caută a se lepăda de cultul idolilor de până acum, spre a fi gata să adopte altele.

Schimbarea obiectuluĭ de adoraţiune la eĭ, era ceva de poruncélă şi se făcea după trebuinţă şi ocasiunĭ.

Cât aŭ umblat prin pustiŭ n'aŭ avut nicĭ o formă de cult

---

(1) Comentatoriĭ Bibliеĭ, jidovĭ chiar, recunosc că eĭ aŭ comis turpitudinĭ cu ţapĭ şi capre, dar explică acésta prin lipsa de femeĭ, care se împuţinaseră din causa climeĭ puţin prielnică acestuĭ sex.

Printre jidovĭ exista o tradiţiune venerată, că din practica femeilor jidovesţĭ cu ţapiĭ, aŭ resultat óre-carĭ monstri, din carĭ derivă secta leviţilor şi carĭ formézĕ pepiniera din care se recrutézĕ ceĭ maĭ principalĭ preoţĭ... La vedere aŭ aerul ţapuluĭ. «Ţapul draculuĭ» zicătóre română, nu o fi luat naştere din acéstă tradiţiune?!

proprie lor, n'aŭ avut nicĭ una din sĕrbătorile, reglementate mult maĭ târdĭŭ de altĭ rabinĭ.

Nu se vorbeşte nicăerĭ de paşte celebrat, de pentacote, de sĕrbătorile tabernacoluluĭ, de nicĭ o rugăciune publică; chiar circonscisiunea, pecetea alianţeĭ luĭ D-ḑeŭ cu Abraam, nu a fost de loc practicată *).

Din cele expuse până aci, nu cred, că maĭ rĕmâne verĭ o îndoială asupra faptuluĭ, că jidoviĭ, cât timp aŭ fost conduşĭ de D-ḑeŭ prin pustiŭ, n'aŭ avut, n'aŭ recunoscut un D-ḑeŭ unic. Dar, de sigur, mi se va obiecta, că cercetările mele cad asupra unor epocĭ preistorice, legendare, şi profit de simplitatea scribilor biblicĭ, carĭ n'aŭ avut alt-ceva în vedere la culegerea tradiţiunilor, de cât a reproduce, pe cât le-a fost posibil, icóna societăţilor din timpurile cele maĭ înapoiate, de la carĭ nu se póte pretinde principiĭ constante şi durabile asupra obiectuluĭ de adoraţiune. Că aşa fiind, este absurd a se trage conclusiunĭ defavorabile unuĭ popor, din consideraţiunĭ basate pe invenţiunĭ mytice.

La prima vedere obiecţiunea s'ar părea seriósă, dacă eŭ aşĭ tinde să demonstrez, că jidanĭĭ pe acele timpurĭ admiteaŭ cutare saŭ cutare religiune, maĭ mult saŭ maĭ puţin defectuósă, pe când din contra voesc a arăta, că nu aveaŭ şi nu admiteaŭ nicĭ una, şi că la eĭ nicĭ odată şi sub nicĭ o formă n'a pătruns spiritul religios.

Scopul principal al scribilor biblicĭ a fost de a pune în vederea secteĭ, că din timpurile cele maĭ vechĭ strămoşiĭ lor n'aŭ admis nicĭ o religiune; că aŭ depărtat ideia ne practică şi banală a cultuluĭ uneĭ divinităţĭ, dar că 'l-aŭ practicat pe icĭ, pe colea din consideraţiunĭ cu totul politice; că n'aŭ admis nicĭ un principiŭ moral, dacă practica luĭ n'a adus un profit real.

Mi se va maĭ obiecta póte, că stabilit istoriceşte este' cum că Pentateucul, cărţile luĭ Moise, aŭ fost alcătuite de soborul jidovesc, sub presidenţia luĭ Esdra, ţinut cu 500 anĭ a. Chr. în capitala Persieĭ, pe când domnia regele Artaxerxe. Or, tot ce aceste scrieriĭ a spus despre timpurile vechĭ, intră în domeniul fantesieĭ, a legendelor admise, dar nedovedite.

De acord, în ceea ce priveşte faptele, dar principiele admise pentru acele epocĭ?

Neapărat, mi se va rĕspunde: şi principiele aŭ trebuit să fie puse în concordanţă cu faptele, spre a se putea da

*) Tóte aceste sĕrbătorĭ aŭ fost inventate după întórcerea jidanilor din robia Babiloniuluĭ.

o idee pe cât mai mult fidelă, despre niște timpuri atât de înapoiate.

Firește, jidovii, ca și mai tóte popórele după acele vremuri, aŭ putut fi atheĭ, amoralĭ, idolatri, neasociabilĭ, acésta însă nu favorisează întru nimic principiul emis, că în tóte timpurile, eĭ aŭ ignorat existența uneĭ divinități.

Judecă pe evreĭ în timpurile când existența lor intră în domeniul istorieĭ netăgăduite, când s'a constituit în societate, în stat... pe timpurile lor de splendóre.

Prea bine, să-ĭ urmăm pas cu pas, cu biblia în mână și să trecem din pustiŭ în

§ II. Palestina.

Și, să-ĭ lăsăm să pătrundă dincóce de Eufrat, d'a stânga Iordanuluĭ, sub conducerea luĭ Moise; să-ĭ lăsăm să trécă si d'a drépta Iordanuluĭ sub conducerea luĭ Isus Navi și Caleb (căcĭ Moise 'și lăsase ósele pe muntele Nebo, de unde privea adesea cu jind la bogățiile Cananuluĭ) și să iea cetatea cea mai principală Erichonul, prin cântece de strună (mĕ miram să fi fost prin rĕsboiŭ).

Să-ĭ lăsăm să se stabiliască în coprinsul popórelor civilisate din Canaan, și să vedem dacă, odată visul lor realisat de idolĭ și și-aŭ ales, ca obiect de adorațiune, o ființă mai superióră, un D-deŭ al lor; cu alte cuvinte să vedem din chiar scriptele lor, dacă aci aŭ urmat o religiune propriŭ disă și dacă aveaŭ regulamentat un cult unic.

Nicĭ vorbă nu putea fi de așa ceva. Prima lor grijă a fost, să caute mijlóce prin carĭ să-și însușiască avutul altora; cât despre religie și aci, ca și pe unde umblase mai 'nainte, aŭ adoptat de formă religiunile localnice.

Aŭ ridicat altare luĭ Baal (sóre) și Astarte (luna) precum și la toți idolii importați din pustiŭ. Aŭ admis locurile înalte numite Bamot, pe carĭ se ridicaŭ diferite temple, cum: la Dan și Bethel, unde eraŭ taurĭ de aur topit, la Ierusalim, șearpele de aramă, etc,

Aŭ înființat statuĭ cu caracter de oracole numite Ephod.

Așa, vedem pe Roboam rege de Iuda, care stăpânea aprópe dece părți din regat, că ordonă să se ridice viteĭ de aur și mult timp ca monarch și ca pontifice al acestor idolĭ.

Solomon, înțeleptul rege al jidanilor, nu e de cât un adevĕrat idolatru. De teama Egiptenilor, luă în căsătorie pe fiica regeluĭ lor, introduse seraiul și idolĭ pe carĭ pune să-ĭ sculpteze în templul Ierusalimuluĭ; 12 boĭ și mai mulți

monștri cu cap de vultur ornaŭ altarul unde se păstra chivotul legeĭ.

Sântul rege Asa (care guverna Iudeea pe la anul 500 a. Chr.), respecta locurile Bamot și permise adorarea idolilor din aceste diferite temple (Regiĭ c. XVI).

Urias ridică un templu regeluĭ Sirieĭ, la carĭ jidoviĭ trebuiaŭ să se închine.

Cele narate în cartea judecătorilor C. 17 și 18, stabilește starea lor de idolatrie chiar în timpiĭ de splendóre.

Temple cu diferiți idolĭ găsim maĭ în tóte orașele pretinsuluĭ lor regat, printre carĭ putem cita: Silo, Sichem, Bethel, Dan, Hebro, Bersabe, Gabaon, Galgala, Masphe, etc. și ca să aibă aerul de divinități naționale le dedicaŭ la câte un așa dis patriarch jidan, ca: Abraam, Iacob, Isac, etc.

Adorarea șarpeluĭ de aramă n'a încetat până în timpurile cele maĭ noĭ (1).

Maĭ în tóte aceste temple se sacrificaŭ chiar ființe umane.

Găsim în biblie, că jidoviĭ aŭ adorat atâtea felurimĭ de zeități, în cât s'aŭ înspăimântat chiar comentatoriĭ talmudiștĭ, și cu tóte silințele ce-și daŭ a interverti sensul textelor, se vĕd nevoiți a recunóște, că pe acele vremurĭ, jidoviĭ n'aŭ avut o religiune determinată; de sigur, nu aŭ nicĭ până în ḑiua de astă-dĭ.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Sanghinĭ, dușmani de mórte, ducênd rĕsboiŭ până la exterminare în potriva întregeĭ omenirĭ, care nu face parte din secta lor, nu se pot asemăna cu nicĭ un popor, care a practicat o religiune cu óre-carĭ principiĭ morale.

Mulți din ceĭ carĭ aŭ observat obiceiurile și ferocitatea lor, aŭ crediut și póte cu drept cuvênt, că eĭ nu pot fi de cât sectarĭ aĭ sanghinuluĭ zeŭ Sivat, reprobat de tóte popórele vechĭ și al căruĭ principiŭ de cult ar fi, în prima linie, distrugerea a tot ce e o piedică pentru sectariĭ luĭ.

Pilde nenumărate găsim în bibliă, carĭ ne adeveresc, că jidoviĭ aŭ fost niște monștri, a căror presență era temută de tótă lumea. Și avea dreptate a se teme de eĭ, căcĭ iacă ce principiĭ frumóse le ordonă Dumneḑeul lor să urmeze:

«Când te veĭ apropia de o cetate ca să te bați cu ea, să «o chemĭ la pace și de va primi, atunci tot poporul ce «este într'ênsa să-ți fie ție tributar și să robéscă ție. Și «dacă nu va face pace cu tine, să o împresorĭ. Și dacă «Iehova ți-o va da în mână să trecĭ prin ascuțitul sabieĭ

(1) Părinții Bisericeĭ creștine, printre carĭ se strecurase mulți jidanĭ, voind să împace și capra și varza, aŭ dis că idolul improvisat de Moise, simbolisează pe Christos rĕstignit pe cruce !... O fi !... n'o fi ! vorba țiganuluĭ; dar nu scim ce simbolisează Baal Mooch, Kium, boul Apis și alți idolĭ.

«tótă partea bărbătéscă din ea. Numaĭ pre femeĭ şi pre «copiĭ şi vitele şi tot ce va maĭ fi încetate, răpeşte-le pentru «tine şi mănâncă prada de la neprieteniĭ tĕĭ, pe carĭ Dum«neḑeul tĕŭ ţi-a dat'o ţie. Aşa să facĭ tutor cetăţilor carĭ «sunt fórte departe de tine. Insă din cetăţile acestor popóre «pe carĭ Dumneḑeŭ ţi le dă moştenire, nicĭ un suflet să «nu laşĭ viŭ, ci cu desăvârşire să-ĭ pierzĭ.» (Deut. c. 20 v. 10).

In cartea numerilor c. XXX se narează:

Jidoviĭ conduşĭ de Moise învinse pe poporul Madiahiţilor şi li se porunci să omóre pe toţĭ copiĭ de parte bărbătéscă şi pe mume cu pruncii la ţâţă. Ia în robie 30,000 fete tinere şi dispune să fie sacrificate treptat ḑeilor (câte 30 de fie-care sacrificiŭ) după ce le va lua sângele.

In cartea Regilor c. XV vedem încă un exemplu de o atrocitate gróznică.

Saul învingând pe Agag, regele Amalaciţilor şi luându'l prisonier voi a'l trata maĭ omeneşte, însă marele preot Samuel smulse pe Agag şi în numele luĭ Dumneḑeŭ 'l făcu în bucăţĭ şi'l arse pe rug (1) şi în acelaşĭ timp, tot în numele luĭ Dumneḑeŭ, porunceşte luĭ Saul să omóre tot, de la bărbat până la femeeă, până la copiiĭ ceĭ maĭ micĭ chiar şi ceĭ de ţâţă.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ezeckil îndemnând pe jidovĭ la rĕzboiŭ le promite: «veţĭ mânca pe cal şi pe cavaler şi veţĭ bea sângele prinţilor».

Profetul Isaia, care póte fi considerat ca cel maĭ vechĭ şi maĭ habotnic talmudist ḑice:

«Şi veĭ suge laptele popórelor; da veĭ suge ţîţele regilor «c. 61 v. 5). Veţĭ mânca bunurile popórelor şi în mărirea «lor vĕ veţĭ veseli (49 v. 23) şi regiĭ vor fi hrănitoriĭ co«piilor tĕĭ şi reginele doicele tale. Si streiniĭ vor păşuna «turmele vóstre şi fiiĭ streinilor vor fi plugariĭ şi vieriĭ «voştri.»

Cine se maĭ póte îndoi că tabloul de maĭ sus nu represintă cu fidelitate actualitatea?

Se maĭ póte pune la îndoială, că guvernanţiĭ popórelor nu sunt hrănitoriĭ copiilor jidoveştĭ şi că popórele nu muncesc pentru jidanĭ?

Sub acest aspect presentându-ne pe poporul jidovesc cărţile lor, aşa ḑise sfinte, e posibil să admitem, că eĭ aŭ avut o religiune, isvor de precepte morale, simbolisate prin o fiinţă supremă, abstractă în concepţiune, sublimul bunătăţeĭ şi al umanităţeĭ? Dar nicĭ o urmă de generositate, de u-

(1) Acéstă scenă s'a petrecut înaintea templuluĭ din Pagal.

manitate, de bine-facere, nu găsim în tótă istoria acesteĭ secte blestemate.

Nu e posibil să facĭ pe jidov a'şĭ recunóşte ţie, goym, acelaşĭ drept pe acéstă planetă, ca luĭ. Drepturile ce ţi le acordă ţie Dumneḑeŭ, al tĕŭ şi al omenireĭ întregĭ, cel jidovesc 'l autorisă să ţi le hrăpéscă, fără nicĭ o remuşcare şi prin tóte mijlócele posibile, căcĭ nimic nu a lăsat Iah vĕh pentru goym, ci tot pentru jidanĭ.

Resultă óre din cele spuse, că fiiĭ luĭ Israel aŭ avut o religiune naţională, un obiect de adoraţiune de care nu s'aŭ despărţit nicĭ odată?

Găsi-vor óre umanitariştiĭ interesaţĭ, progresiştiĭ emancipaţĭ, care a fost şi este Dumneḑeul jidanilor? Biblia şi teologiĭ lor nu descriŭ nicăerĭ vre-una din caracterele generale, principale, ale uneĭ fiinţe care ese din cadrul percepţiuneĭ omeneştĭ, cum face religiunea creştină şi maĭ tóte cele alte religiunĭ, fie ele cât de primitive.

Un fetiş adorat de un popor barbar, are câte-va trăsurĭ determinate, care'l disting de om şi animal. O forţă superióră, fisică saŭ morală, îl rădică d'asupra celor alţĭ muritorĭ şi-l face să fie obiect de adoraţiune.

Creştiniĭ prin teologiĭ lor atribue luĭ Dumneḑeŭ superióre calităţĭ: în existenţă ne sfîrşit, (în timp) nemărginit (în spaţiŭ)... şi ca principiŭ moral: bun, drept, îndelung răbdător şi mult milostiv.

Dar al jidanilor, numească'l Adanoy (וְהוָה saŭ וָו corect ar trebui scris אֲדֹבַי halde ian). El (לְ armean) Elauhim saŭ Elohim אלהים sirian) Baal ; phenician, Moloch, Astarté, etc.(1) arătatu-i-s'aŭ de biblie saŭ talmud însuşirile existenţeĭ sale fisice saŭ morale?

Că existenţa este Dumneḑeul luĭ Israel (nu ne dă nicĭ o ideiă), ca principiŭ moral, este negaţiunea atributelor recunoscute Dumneḑeuluĭ creştinesc.

In adevĕr, în locul unuĭ Dumnezeŭ, isvor al tuturor bunătăţilor, principiŭ al dreptăţeĭ, al înţelepciuneĭ şi al umanităţeĭ, scrierile jidoveştĭ ne arată pe un altul, sanghin, rĕsbunător, neuman, intolerant şi ţărmurit numaĭ în existenţa jidovilor.

Un Dumneḑeŭ care porunceşte prin slujitoriĭ sĕĭ, ca poporul Iudeŭ să omóre şi pruncii de la ţîţă, să usurpe drepturile altuia prin or ce mijloc, să sugă sîngele şi să mă-

(1) Tóte aceste denumirĭ biblia le dă ca jidoveştĭ.

nânce carnea altor fiinţe umane, care preconiséză ca principiŭ divin, escrocheria, adulterul, promiscutatea!! Ce fel de Dumnedeŭ o maĭ fi!!

§ 3. Jidaniĭ nu admit principiul psihic şi nu cred în nemurirea sufletuluĭ

Creştiniĭ admit principiul: Dumnedeŭ a făcut pe om după chipul şi asemănarea sa. E lesne de înţeles, că acéstă asemănare nu se póte concepe de cât în principiul psihic. Se recunóşte dar omuluĭ atribute divine, cu óre-carĭ micĭ restricţiunĭ. Insă Dumnedeŭ este infinit, decĭ şi omul nu trebue a fi limitat numaĭ în existenţa sa din lumea materială, el trebue să o continue în infinit prin sufletul séŭ.

De aci a resultat principiul vieţiĭ viitóre: omul, după o vieţuire transitorie pe pământ, îşĭ urmează cursul existenţeĭ sale în infinit ca şi Dumnezeŭ cu care se aseamănă în principiul psihic.

Existenţa nóstră pe acéstă planetă este considerată ca un pelerinaj, impus de legea divină, spre a putea şi lumea materială să-şĭ continue transformările sale tipice.

De aci dogma nemurireĭ sufletuluĭ; de aci raiul şi iadul cu recompensele şi pedepsele luĭ, menit a înfrîna pornirile prea egoiste ale omuluĭ.

Dumnezeul creştinilor îmbrăţişéză tótă existenţa.

Numaĭ e nevoe să maĭ insistăm asupra sublimităţeĭ unuĭ asemenea principiŭ.

Să vedem jidaniĭ admit un asemenea principiŭ, şi tot ast-fel determin existenţa luĭ Dumnezeŭ?

Eĭ dic: Dumnezeul nostru este acela al luĭ Israel, acela al fiilor luĭ Israel. Dar dacă, prin vr'un accident, fiiĭ luĭ Israel vor întrerupe existenţa lor (bine ar fi să se întâmple aşa ceva) cum rămâne cu Dumnezeŭ? Nu este aşa că încetéză şi el de a exista? Căcĭ ferésca Dumnezeŭ el n'ar primi în sînul séŭ alte fiinţe.

De unde consecinţă, că Dumnezeul lor încetéză de o-dată cu fiiĭ luĭ Israel.

El nu e dar infinit şi nicĭ nemărginit, căcĭ jidaniĭ sunt mărginiţĭ în spaţiŭ şi timp.

De aci a resultat, că jidovimea nu a recunoscut viaţa viitóre la om, şi totul e resumat în existenţa materială pe pământ:

«Din pământ esci şi în pământ veĭ merge» dice psalmistul. Nimic după mórte, totul consistă în bunul traiŭ pe pământ.

Nicĭ o frică de pedépsă în eternitate nu împiedică egoismul jidovesc. Nu se va găsi în bibliĭ prescrisă nicĭ un fel de pedépsă, care să-l urmeze dincole de mormânt, dar în viaţă, până la a ḑecea spiţă.

Găsim şi la eĭ vorba raiŭ, Eden, (ḑi-ĭ şi Palestina) dar imediat va explica, că Eden este raiul pământesc, iar Palestina pământ făgăduit.

Resultă dar neîndoios, că jidanii nu recunosc la om de cât existenţa fisică nu şi cea psihică şi de aceia nicĭ biblia nu ne dă nicĭ o regulă pentru acésta a doua existenţă. Decĭ la eĭ nu póte fi vorba de nemurirea sufletuluĭ, ci aceia a poporuluĭ luĭ Israel pe pământ.

Ca corolar al acesteĭ credinţe este: lipsa complectă de simţ moral; imoralitatea proclamată ca principiŭ; ideile abstracte alungate ca nefolositóre.

De aci, ideia ce 'şĭ fac jidaniĭ despre o forţă superióră, se resumă în mijlócele întrebuinţate la ajungerea scopuluĭ de a trăi în înbelşugare şi îndelung pe pământ (1) Jehova dar este supus la tóte patimele, este un adevĕrat tip de jidan, aşa ni-l descrie biblia: obraznic, vendicativ, neuman, atroce, când se vede maĭ tare, după cum l'am vĕzut din exemple date până acum când însă întîmpină o forţă superióră se inmlădie ca ori-care fiŭ al luĭ Israel se umilesce şi linguşesce 'şĭ renegă semiņţia şi credinţa. L'am vĕzut în prima fasă să-l vedem acum şi în a doua:

Jidaniĭ sunt luaţĭ în robie de Nabuchodonosor, regele Babilonieĭ, şi Iehova, în loc să se supere că'ĭ maltratézĕ pe iubitul sĕŭ popor, din contra'l slávesce, îl proclamă unsul seŭ, prin gura profetuluĭ Eremia:

«Si acum am dat tóte aceste ţĕrĭ luĭ Nabuchodonosor, «regele Babilonuluĭ, servul meŭ, şi chiar şi pe fiarele câm«puluĭ datu-i-leam ca să'ĭ servéscă. Si pre poporul şi pe «regatul care nu vor voi să pună grumazul sĕŭ sub jugul «regeluĭ Babilonieĭ, îl voiŭ pedepsi cu sabiă, cu fómete şi cu ciumă, până când îl voiŭ nimici prin mâna aceluia». (Eremia c. 27 v. 6 şi urm.).

Cum se vede supuşiĭ Perşilor, Arie, regele lor, este proclamat de uns: «Dumneḑeŭ care ḑice către Ciru: acesta este păstorul meŭ, care va îndeplini tótă voia mea (Isaia c. 45 v. 27 şi 28).

De asemenea, când căzură sub robia Filistenilor, Jehova permite acestora să ia arcul sfînt din templu jidanilor, re-

(1) Cércă dar de iea pe jidanĭ la răsboiŭ, că el o şterge la America. Legea nu'ĭ permite sacrificiul vieţeĭ pentru goy, căcĭ dupe mórte s'a ţege prafu de el.

cunoscându-le superioritatea și omóră 70 nobilĭ și 500 popor dintre jidanĭ pentru că îndrăsnise să priméscă arcul.

Am dis, că imoralitatea este proclamată ca principiŭ; și în adevĕr, faptele cele maĭ murdare sunt aprobate de Dumnezeŭ când sunt făcute în interesul némuluĭ jidovesc.

Prostituția, adulterul, înșelătoria, devin virtuțĭ, când prin ele jidanul realiséză ghește.

Câte-va celebre exemple va adeveri cele susținute;

Să luăm maĭ întâiŭ pe ilustrul Lot, cel bine cuvîntat de Dumnezeŭ și recunoscut ca cel maĭ drept pentru faptele sale,... frumóse fapte !...

El pune la dispositiunea poporuluĭ din Sodoma pe fiicele sale, vergine, spre a fi prostituate: (gen. C. XIX v. 8) «Iacă, «am două fete carĭ n'aŭ cunoscut încă bărbat, pe acelea vi «le voiŭ scóte afară și cu d'însele faceți cum vĕ va plăcea» (Sodomiții aveaŭ ciudate obiceiurĭ).

Și maĭ târziŭ tot acest Lot comite incestul cu fiicele sale și cu dînsele face copiĭ (acelașĭ v. 30 și urm.). Din cea maĭ mare se nasce Moav, părintele Moabiților și din cea maĭ mică Ben Anim, din care se trage Amoniții.

Unul din ceĭ maĭ plăcuțĭ luĭ Iehova a fost Abram, căci la fie-care pas îl vedem stând de vorbă cu Dumnezeŭ, după al căruĭ program și regulă tóte faptele.

El a avut de soție pe frumósa Sarai *) cu care umbla din oraș în oraș, din sat în sat în ținutul Cananuluĭ. Și, pentru ca să nu sufere rĕutățĭ de la locuitoriĭ, carĭ eraŭ atrași de nuriĭ Sarai, a dat'o drept sora sa, căci în așa calitate putea fără jenă și cu maĭ mare înlesnire să fie la dispositiunea amatorilor.

Când însă Abimelech, regele Ghenariĭ, se inamoră de Sara și o luă la dînsul, Abram se vede nevoit a destăinui adevĕrul, declarându-și calitatea de soț.

Abimelech mustră aspru pe Abram pentru acéstă mistificare: «Tu aĭ făcut cu mine lucru care nu trebuia, ce aĭ văzut de aĭ făcut acésta ? Abram răspunde: «Mi-a fost témă «că mĕ vor ucide din causa femeĭ mele. Si cu adevĕrat «că-mĭ este soră, fata părinteluĭ meŭ de și nu fata mumeĭ «mele, și mi se dete mie de soție».

In tot locul unde vom merge, zi de mine: frate-mĭ este (1 Moise c. 30 v. 6, 9 și urm.)

Să nu se crédă, că întâmplarea luĭ Abram este un cas

*) Sarai însemnéză maĭ multe femeĭ, a ținut cu alte vorbe locul la maĭ multe. Maĭ târziŭ, după ce născu pe Isac, se numi Sarah care însemnéză principesă.

isolat, împins de necesitate; fapte identice dovedesc că acest soiŭ de specula a fost admis ca principiŭ la jidanĭ.

Ceea ce a făcut Abram cu Sarai (1) a făcut și fiul sĕŭ Isac cu nostima soțiă Rebeca (1 Moise c. XXV v. 67 și urm.) și a făcut'o toțĭ urmașiĭ, după cum se vede din casurile narate de Ezechil și Eremia

Iacă dar incestul și adulterul făptuit după porunca luĭ Dumnezeŭ.

Aci cred, că e locul să deschidem o parantesă:

Mulțĭ din comentatoriĭ Bibliei, când lĭ s'a obiectat asupra necurățeniilor din acéstă carte, a căutat să micșoreze efectul desastruos, alegând primitivitatea moravurilor, lipsa complectă de principiĭ morale și igienice la popórele din acele timpurĭ.

Nu socoteaŭ jidaniĭ ŭn păcat, o faptă rea, dacă-și speculaŭ surorile, nevestile și chiar pe dînșiĭ.

Sălașurĭ rătăcitóre, făceaŭ ce le dicta simțul lor de conservare, în mod inconscient, dar de bună credință, ceea ce resultă din naivitatea cu care se naréză faptele.

Creadă cine o vrea acest soiŭ de argumentare, ea nu póte convinge nicĭ pe copiĭ, dar eŭ mĕ întreb: cum e posibil ca poporul Ghenariĭ idolatri, sĭ aibă maĭ multe principiĭ de morală, sociologie, igienă și familiă, de cât jidoviĭ, popor ales al luĭ Dumnezeŭ?! Apoĭ pe Abraham îl vedem vorbind en tête à tête cu Iehova, stând la masă cu el, figura aprópe ca un membru în familie și primea de la el tóte legile divine și umane.

De sigur, saŭ Abram n'a înțeles ce i-a spus Dumnezeŭ, saŭ acest Dumnezeŭ era un tacâm după chipul și asemănarea luĭ Abram, căcĭ prea l-a învățat multe șiretlicurĭ.

Si apoĭ, ar maĭ merge argumentul, dacă seria imoralităților de acest soiŭ s'ar curma cu timpurile primitive, dar ele continuă cu abundență și în epoca lor de prosperare.

Așa, vedem pe Ruth (2) bunica divuluĭ David (Duvĕtz) ca sfătuită de sócra sa, se duce de se culcă în patul luĭ Booz, pe când acésta dormia, se prostituă de bună voie și-șĭ ajunge scopul de a fi soția regeluĭ.

---

(1) E de mirare, cum un asemenea tacâm de femeiă, a fost admisă de părințiĭ Bis. creștine și introdusă în rugăciunile și psalmodierile nóstre!!... Te simțĭ scîrbit, când auḑi pe preot că dice tinereĭ căsătorite. «Să te înmulțesci ca Sara, ca Iacob... Nu s'ar prea fi simțit nevoia a se recomanda metoda acesteĭ principese, adulțere și incestuóse.

(2) Până în zilele nóstre numele eĭ a păstrat sensul de femee aprinsă, care exală prin corpul și focul patimeĭ amoruluĭ.

Salmon, principe iudeu, avu femee pre Rahab (1), cea mai depravată femee, numită chiar de bibliă nietrice (meretrix, desfrînat), și din acésta se născu David.

David, ajuns rege, ucide pe generalul sĕŭ Uric și-i iea femeea Betzabe, cu moravurĭ fórte ușóre.

Ce să mai dicem de sfîntul și înțeleptul Solomon, care a introdus idolĭ chiar în templul Ierusalimuluĭ, a format la curtea sa un harem de nenumărate femeĭ, a propagat conrupția și imoralitatea prin fapt și prin scris.

Imĭ este imposibil să raportez tóte faptele imorale, carĭ la fie-care pagină, se găsesc menționate în bibliă, tóte urmate din porunca luĭ Dumnedeŭ.

Dar or cum ar fi, atât narațiunile biblice, cât și argumentele comentatorilor, justifică până la evidență principiul pus că jidovii în tóte timpurile aŭ fost mult mai inferiorĭ în cultură altor popóre; că n'aŭ admis nicĭ un principiŭ moral, și că acest cuvênt n'are sinonimul sĕŭ în pentateuc.

Ast-fel fiind, tótă învățătura legeĭ și a proorocilor nu constă de cât în pilde, de cum să speculeze, să înșele, să mintă, să extermine alte popóre, întrebuințând mijlócele cele mai josnice pe carĭ le-a putut inventa mintea omenéscă.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

§ IV. Cine este Israel de care jidanii se despart în ruptul capuluĭ

Din cele narate până acum am putut vedea. că jidanii simt o deosebită plăcere a fi numiți seminția luĭ israel fiĭ luĭ israel saŭ mai scurt israeliți.

Acesta e singurul epitet ce le convine.

Cine e dar acest israel, acest semi-zeŭ înaintea căruia se prosternă tótă jidovimea?

Iacă ce putem culege din scrierile biblice asupra acesteĭ denumirĭ:

Supra numele de israel a fost atribuit unuia din ceĭ mai principalĭ patriarhĭ jidanĭ luĭ Iacob fiul luĭ Isaac.

Cuvîntul isra-el, am arătat cu altă ocasiune, că este format din cuvintele vechiĭ limbĭ aramene: El Dumnezeŭ, izra triumfător.

Asupra acesteĭ tălmăciriĭ, recunoscută de toți comentatorii

(1) Înțelesul vechiŭ al acestui cuvînt ar fi un fel de reservoriŭ de tocitóre mare în care se scurg mai multe vase. Teologiĭ creștinĭ a găsit cu cale a o asemăna Bisericeĭ creștine.... sancta simplicitas.

biblieĭ, numaĭ rămîne nicĭ o îndoială. Nedomirirea vine însă când ne punem întrebarea :

Pentru ce Iacob a primit supra numele acesta glorios ? Ce ispravă mare a făcut ? Ce faptă măréță i se atribue acestuĭ august, acestuĭ israel ? De ce îl a divinisat jidovimea ? !

Să fi dat óre la lumină niscaĭ-va principiĭ de morală și umanitate de o valóre netăgăduită ? A dat ver-un exemplu de o viață sântă și neprihănită ?

A fost întemeiatorul unuĭ stat menit a progresa pe basa legilor organice emanate de la dînsul ? !

Biblia ne da soluțiunea acestor întrebărĭ : In viața familiară Iacob a dat esemplul celeĭ maĭ scărbóse promiscuităților, decĭ nu pentrn acésta a fost slăvit (saŭ póte că și pentru așa ceva!) De viața publică nicĭ nu maĭ putea fi vorbă, de óre-ce pe acele vremurĭ jidaniĭ nu simțiaŭ necesitatea a trăi în stat organisat. Principiilĕ morale și umanitare le vom arăta maĭ la vale cu ocasia ursiteĭ fiilor săĭ.

Eĭ bine, Iacob a făcut o faptă mare de tot, care a servit și servă jidanilor ca prototyp în lupta pentru existență,... a comis adică, cea maĭ fină, cea maĭ nobilă escrocherie, cum nu făptuise alt jidan până la el, și prin mijlocul cària și-a însușit avutul și drepturile altuia.

Biblia în capitalele 26.27 ne arată lămurit isprava luĭ Iacob :

Isaac avu duoĭ fiĭ, pe Esau și pe Iacob. Esau era primul născut și prin urmare trebuia a se bucura de tóte drepturile acordate primogenitureĭ sale, în averea părintéscă. Pe lângă acésta maĭ avea și păcatul, că era muncitor și căuta prin sîrguința sa a mări patrimoniul familieĭ.

Iacob cel maĭ mic, un trântor de prima calitate, trăia numaĭ la sînul mumeĭ sale Rebeca, cu care făcea planul cum să usurpe drepturile luĭ Esau. Profitând de o situațiune critică a luĭ Esau, îl constrânge a renunța la drepturile de întâiŭ născut, pentru un blid de linte.

Câți din creștinĭ, din Românĭ nu aŭ fost despuiați de avutul lor de către jidanĭ pentru nimica tótă, pentru un blid de linte ! Si pentru ca să'și asigure depline drepturĭ a căutat să se îmbrace cu forma actuluĭ autentic, care pe atuncĭ constaîn bine cuvîntarea părintéscă. Cu ajutorul mumeĭ sale Rebeca, profită de orbenia luĭ Isaac, se îmbracă cu pielea unuĭ ied și face să trécă drept fratele sĕŭ Esau, primind astfel bine-cuvêntarea părintéscă. «Dumnedeŭ să-ți dea ție indestulare de grâŭ și must. Popórele să'ți serviască ție și să se prosterne înaintea ta» (I Moise c. 27 ver 29).

Eraŭ dându-și sémă de hoția, a căreĭ victimă fusese, a căutat neapărat a se resbuna pe fratele sĕŭ Iacob dar

acesta nupierde vremea și o șterge la Mesopotamia, până ce va trece mânia fratelui său.

Fugi Iacob, căci știa de frică. și merse, merse mult. înspăimântat de fapta sa, până ce, obosit, adormi pe pământul cetățeĭ Luz..... și o! minune!! viséză un vis frumos, un vis după gândul sĕŭ. Un spirit i-se arată în somn și-ĭ comunică aprobarea fapteĭ sale: «Eŭ sunt Iehveh Dumnedeul luĭ Abram și eŭ cu tine sunt și te voiŭ păzi orĭ încotro veĭ merge, căcĭ nu te voiŭ părăsi». Prea aĭ fost ciapcân și de aceea: «Voĭ întinde seminția ta spre Apus și Răsărit, spre Miadă-di și Miadă-Nópte și ea va fi ca pulberea pământuluĭ».

Locul unde Iacob avu acest vis se numi Beth-El (casa luĭ Dumnedeŭ) iar el își schimbă numele în Israel.

Iacob a reușit prin fapta sa a-și asigura o viață comodă și abondentă și a-și divinisa memoria Vĕdênd că prin așa metodă póte cine-va să-și procure. cel maĭ bun mijloc de traiŭ, a hotărît ca toți urmașiĭ sĕĭ să-l imiteze, și să nu se abată sub nicĭ un motiv de la acéstă regulă de conduită.

El a formulat primul Credo (Crez) pe care trebue să-l urmeze jidaniĭ în veciĭ vecilor, prin ursita fiilor sĕĭ făcută în momentul morțeĭ sale.

«Adunați-vĕ popóre și ascultați pe Israel» dice Biblia în prima carte a luĭ Moise C. 49: «Ruben, întêiŭ născutul meŭ: tu tăria mea și începutul puterei mele, excelență în demnitate și putere (pentru ce?!) ca te-aĭ suit în patul părinteluĭ tĕŭ. Atuncĭ l'aĭ întinat: în așternutul meŭ el se sui (excelență incestósă)».

«Simeon și Levi, frați sunt: instrumentele cruzimeĭ sunt armele lor, că întru mânia lor aŭ ucis ómenĭ.

«Iuda, puĭ de leŭ este. Fiul meŭ din prădĭ te-aĭ suit. Ingenuchiând s'a culcat ca un leŭ și o leóică, cine îl va deștepta?! (Aceștia sunt adevĕrațiĭ jidanĭ).

«Zabulon locuește lângă portul mărei.

«Isachar este asinul robust carele dace în staule.

«Dan este ca șarpele în cale, ca cerastul (vipera) în cărare carele muscă călcâiul caluluĭ, încât călărețul cade înapoĭ.

«Gad cete marĭ impilă pe dênsul, dar în urmă el va im-
«pila pe dênsele.

«De la Asser vine pâinea grasă și el dă mâncare gustósă
«regilor.

«Iosef pom roditor însemnéză.

«Veni Amin este lup hrăpitor. Diminéța sfâșie prada și
«séra împarte hrăpirea.

Acestea tóte sunt cele 12 semințiĭ ale luĭ Israel».

Cred orĭ-ce comentariĭ de prisos; căcĭ orĭ-ce încercare s'ar face spre a caracterisa firea jidanuluĭ, nu se va putea ajunge la o clasificare atât de perfectă, ca cea determinată de Israel prin acest capitol, care forméză credul întregeĭ jidovimĭ.

Şi când tóte acestea le găsescĭ, fără bătae de cap, în cartea fundamentală a jidovimeĭ, în Biblie, mĕ mir de ostenéla ce-şĭ daŭ uniĭ scriitorĭ, prin gazete şi cărţĭ, spre a demonstra existenţa Talmuduluĭ, în care pretind, că se găsesc transcrise dispoziţiunĭ contra ne-jidanilor. Dar ce?! Li-se pare acestor domnĭ, că perceptele Biblieĭ nu sunt destul de clare spre a le motiva părerea?!

Ce importanţe ar putea avea Talmudul, faţă de perceptele fundamentale transcrise în Pentateuc! Nicĭ una..... căcĭ Talmudul nu este de cât colecţiunea comentatorilor biblicĭ carĭ nu s'aŭ depărtat o iotă de textele eĭ.

Talmudiştiĭ nu fac de cât să aplice la casurĭ speciale principiile generale, pentru a-le putea face maĭ lesne de înţeles, atât din punctul de vedere al limbeĭ, cât şi al ideeĭ.

Cărţile luĭ Moise şi chiar vechiĭ proorocĭ ar fi imposibil de studiat, în jargonul archaic în care a fost scrise, căcĭ jidaniĭ (vorbesca de majoritate) simt greutate chiar la citirea lor, necum la înţelegerea ideilor.

De aceia talmudiştiĭ, începênd cu ceĭ d'ântêĭ profeţĭ, aŭ căutat să prevină aceste dificultăţĭ, transmiţênd principiile biblice în jargon maĭ lesne de înţeles, după timp şi împrejurărĭ, însoţindu-le de explicaţiunĭ şi exemple practice. In timpurile din urmă s'aŭ fixat asupra jargonuluĭ numit pium saŭ neo-ebraic.

Cu alte vorbe, principiile sintetic emise în Biblie, talmudiştiĭ le analiséză, făcênd deducţiunĭ de la general la particular.

Un exemplu ne va facilita înţelegerea metódeĭ talmudice:

Iehova dice luĭ Israel, «când veĭ coprinde o cetate să «trecĭ prin ascuţitul săbieĭ tótă partea bărbătéscă din ea. «Numaĭ pre femeĭ şi pre copiĭ răpeşte-le, şi mănâncă prada «de la neprieteniĭ tĕĭ pe care Dumnedeŭ ţi-a dat'o. Insă din «cetăţile acestor popóre nicĭ un suflet să nu laşĭ viŭ». (Deut. c. 20, v. 19—20).

Să ne închipuim, că un rabin ar citi habotnicilor acéstă poruncă, saŭ un belfer ar pune pe un elev să o înveţe, fără nicĭ un comentar; de sigur, jidanul audind acésta s'ar cutremura până în măduva óselor, căcĭ nu ar găsi soluţiunea practică, cum ar trebui să aducă la îndeplinire o asemenea sfîntă poruncă. Să omóre el pe goy?! ĭ-ar veni la socotélă,

dar cu sabia?! Dĕŭ 'ĭ-e frică de asemenea instrument, în plus că pe goym 'ĭ-a învĕțat dracu să inventeze și pușcăria.

O asemenea învĕțătură însă nu trebue lăsată fără urmare, dar prin ce mijloc?

In asemenea împrejurărĭ vine talmudistul și arată mijlóce practice pentru a se pune în aplicare porunca legiĭ.

Ne apărat, în biblie se arată metoda primitivă de foc și de sabie, avêndu-se în vedere organizația socială, destul de primitivă, după acele timpurĭ, dar astă-dĭ modificându-se mĕsurile de siguranță, trebue schimbată și metoda.

Decĭ, orĭ-ce jidan, îndată ce a pătruns într'un sat saŭ oraș, va căuta, prin orĭ-ce mijloc, fie cât de mișelesc, să se facă stăpân pe averea goylor. Orĭ-ce tertip întrebuințat nu póte fi privit ca rușinos, pentru că scopul justifică mijlócele.

Fă-te dar tîrîtor, arată-te supus, uman, închină-te la acelașĭ Dumnedĕŭ ca și goym; lucrează asupra patimelor și silește-te a le desvolta. Convertește mintea minoruluĭ, conrupe sănătatea generațiunilor prin intoxicațiunĭ lente și fiĭ sigur că veĭ îndeplini întocmaĭ porunca luĭ Iehova.

Să nu te temĭ că veĭ fi hulit, criticat, taxat de șarlatan, amoral, etc., căcĭ de veĭ avea asemenea scrupul, veĭ călca sfintele porunc ale mareluĭ profet Isaia, prin gura căruia Eleuchim îțĭ dice: «Tu poporule în inima căruia este legea mea, nu vĕ temeți (1) de ocara ómenilor, nicĭ vĕ înspăimântați de batjocurile lor căcĭ (c. 61 v. 5)». In locul rușineĭ vóstre veți avea «îndoita cinste și în locul ocăreĭ vĕ veți veseli în moscenirea lor».

După acéstă metodă talmudiștiĭ, începênd de la ceĭ d'întâiŭ profeți, până la rabiniĭ din timpurile nóstre, explică legea.

Mulți din acești comentatorĭ aĭ bibliei aŭ rĕmas necunoscuți, maĭ cu sémă dintre ceĭ din naintea luĭ Christos, dar principiile emise de eĭ, parte s'aŭ încorporat în textul bibliei, parte s'aŭ trecut în colecțiunea explicațiunilor, numită talmud.

Dintre ceĭ cunoscuți vom cita ca celebri pe: Ben-Serah, Iosef, Hilel, Tibon, inventatorul limbeĭ neoebraice (pium), Saadya, în plus toți rabiniĭ habotnicĭ maĭ moderni, carĭ s'aŭ silit a înavuți oculta colecțiune, mărind'o așa de mult, că n'ar ajunge o viață întrégă unuĭ jidan pentru a o studia.

Dar noĭ creștiniĭ, avem vre-un interes practic a cunósce acéstă colecțiune, acest talmud? La ce ne-ar avansa acéstă cunoscință? De sigur la nimic.

Spre a dovedi, că jidaniĭ sunt imoralĭ, fără Dumnedĕŭ,

(1) La fie ce pas în biblie se găsesce întrebuințat singularul în locul pluralului și vice-versa, precum și un timp în locul altuia din causa lipseĭ de concordanță în jargonul întrebuințat.

că lucréză prin tóte mijlócele la exterminarea şi sărăcirea necircumcisilor, nu avem nevoe de principiele talmudice, când avem textele legeĭ (Torah) şi vechiĭ profeţĭ.

Mult haz trebue să facă jidănimea, vĕdĕnd munca nóstră zadarnică, de a cunóşte coprinsul talmudului, când legea lor fundamentală, biblia, de care nu se depărtéză nicĭ un comentator talmudic, o avem deschisă dilnic sub ochiĭ noştri şi nu ne putem da séma de coprinsul eĭ.

Noĭ vedem fórte bine cum jidanul ne spoliază, se înavuţeşte în paguba nóstră, cum ne conrupe sufletul, cum ne otrăveşte trupul, în virtutea unor principiĭ neschimbate de secolĭ, şi tot am vrea să maĭ scim detaliele procedeurilor lor.

Facem tocmaĭ ca ţiganul sergent, care voind a rèsbuna pe tatăl sĕŭ bătut de un român, merge la faţa loculuĭ şi cere românuluĭ să reînoiască procedeul în faţa luĭ: ia, maĭ dă odată mĕ românico, să te vedem? Şi când românul se execută, fără multă paradă, vitézul sergent se mulţumesce a dice: aĭ mĕ teteo acasă, că e nebun săracu!

Ast-fel şi noĭ, scim bine că suntem reduşĭ în sapă de lemn de jidanĭ, dar ne trebue talmudul..!.. şi dacă prin împrejurărĭ îl vom cunóşte, de sigur, în virtutea nepăsăreĭ ce ne caracteriză némul, vom dice ca ţiganul: Daţĭ draculuĭ pe jidanĭ, sunt nişte murdarĭ?!... Slabă consolaţie.

Revenind la subiectul nostru, cestiunea, pusă la începutul acestuĭ capitol, se póte resuma ast-fel:

Israel în sensul literar este un calificativ glorios atribuit jidanuluĭ Iacob, pentru distinsele luĭ merite. In sensul dogmatic însă (şi în acest sens trebue considerat acest personaj imaginar) el represintă un atribut al unuĭ principiŭ, al unuĭ ideal, a căruĭ realisare o urmăresce pe tóte căile jidoviĭ şi împrejurul căruia ruléză tóte regulele cu carĭ se vede încărcat vechiul testament şi talmudul. Acest principiŭ n'are nimic de nematerial, de abstract, el nu trece graniţele vieţeĭ pămêntescĭ.

De unde dar conclusiunea finală: Jidaniĭ n'aŭ avut şi n'aŭ o divinitate cu atribute pur morale.

Prin urmare, nicĭ şovinismul, nicĭ cultura superióră, nicĭ bigotismul, n'a putut fi o causă care să le împedice asimilarea.

V. Carĭ sunt dar causele neasimilăreĭ jidanilor?

In primul rênd, vom considera printre causele carĭ se opun la asimilarea lor, tocmaĭ lipsa totală a ideiĭ de naţio-

nalitate, a ideiĭ de religiune şi divinitate şi în lipsa de cultură.

a) A se asimila un jidan, este a face să adopte naţionalitatea şi patria asimilatoruluĭ, cu alte vorbe, este a'l face să se asimileze la un teritoriŭ determinat şi o calitate mărginită ; dar atuncĭ el trebue să'şĭ renege principiul, că jidanuluĭ ĭi aparţine întreg pământul ; — dar atuncĭ el este nevoit a se supune unor regulĭ organice ale Statuluĭ, ale naţiuneĭ care a adoptat'o, pe când el trebue să urmeze regulele trase de legea luĭ specială.

Pe când legea luĭ ĭi permite să se numiască după trebuinţă, Român, Francez, German, Englez etc. atuncĭ ar fi nevoit a'şĭ însuşi un calificativ determinat şi a'şĭ pierde noţiunea de fiŭ al luĭ Israel ; ar fi cu alte vorbe, să adopte o parte din tot şi acésta nu'ĭ convine de loc.

Numindu-se exclusiv după o naţiune, este a'l face să recunóscă implicit, că sunt şi alte popóre cu egale drepturĭ pe pământ ; dar atuncĭ el n'ar maĭ face parte din clasa selectă.

Pe lângă acestea, a'şĭ apropia o naţionalitate, o patrie, ar trebui, ca o parte din activitatea luĭ să o întrebuinţeze pentru prosperarea naţiuneĭ din care face parte ; dar principiele legeĭ luĭ cu carĭ s'a îmbibat din mica copilărie, îl opreşte a contribui, în or-ce sens la progresul goyloг, a căror peire a predestinat'o.

b) Nicĭ o idee speculativă, de principiĭ, nu are loc în legile şi învăţăturile bibliеĭ. Or, ideia de divinitate, care atrage după sine atâtea discuţiunĭ abstracte, ar sustrage poporul luĭ Israel, de la ideile practice, carĭ ĭi sunt folositóre în viaţă. Abstracţiunile sunt fleacurĭ, ornamente nefolositóre jidanuluĭ.

Priviţĭ din acest punct de vedere, putem dice despre eĭ, că sunt epicurieniĭ timpurilor celor maĭ vechĭ, cu aplicaţiunea unilaterală a principiuluĭ materialist.... satisfacţia grosieră a simţurilor.

Epicur a proclamat principiul, că plăcerea este singurul bine al omuluĭ şi că tóte silinţele nóstre trebue să tindă a o obţine.

Dar vorba plăcere se ia şi în sensul moral, şi maĭ cu sémă în acest sens, pe când la jidanĭ nu se ia de cât în sensul material şi nu întinde practica luĭ de cât la satisfacţia stomaculuĭ.

Porniţĭ din acest punct de vedere eĭ sunt adepţiĭ ceĭ maĭ hotărîţĭ al celuĭ maĭ exagerat exclusivism:

Omul trebue să se foloséscă cu îmbelşugare de produsele pământuluĭ ; dar ómeniĭ cunt prea mulţĭ pentru ca

forța productivă a planetei să póță procura o existență comodă tuturor. Deci, trebne admisă o selecțiune printre ómeni, cu excluderea și chiar nimicirea restului. Selecțiunea s'a făcut, dice ei, în poporul lui Israel în jidovime; deci, lupta de exterminare, contra copărtașilor la bunurile pământești, se impune ca o lege naturală.

Acesta este singurul principiu de drept natural admis de jidani.

c) Ignoranța, în care zace masa jidovéscă, încă este o causă de neasimilarea lor. Legea (torah) le ordonă a nu trece peste învățăturile ei și tocmai ca coranul le proibă a se hasarda în căutarea altor adevăruri sciințifice. Porniți de la acest principiu, fie-care jidan, din mica copilărie nu este îndopat de cât cu idei din torah și talmud.

Iuvață și jidanul, cu învoirea comunității, medicina, matematica, musica etc. însă este obligat să nu uite nici odată înțelepciunea învățăturilor legei.

Aceste sciințe în ochii jidanului sunt considerate ca meserii, ca: tinichigeria, văpsitorie, bancherlicul și altele de acest gen, bune a fi învățate pentru a'și găsi un mijloc de traiu.

Abrutisați prin acest soiu de educațiune, este imposibil, ca spiritul lor să depășéscă marginele învățăturilor talmudice, de cari îi ține legați un soiu de frică superstițiósă.

Rabinul și belferul le-a infiltrat credința, că numai urmând înțelepciunea legei lor, póte viețui îndelung și comod; ori-ce abatere aduce după sine cele mai grele pedepse până la a 3-ea saŭ a 6-sea generațiune.

Jidovul nu póte pricepe absurditatea unui asemenea principiu și incultura lui face atât de habotnic, atât de legat de asemenea ideiă, în cât nu îl póte abate nici un fel de raționament.

Ca să complectăm conclusiunea nóstră asupra neasimilărei jidanitor, ne vom ocupa puțin de un alt principiu simbolisat prin cuvîntul:

VI. Iehovah

In primul rênd, suntem datori o rectificare:

Am întitulat acest capitol «Iehovah», dar acéstă denumire nu este propriă israeliților, căci biblia nu se servește nici odată de acest cuvênt; el este o creațiune creștină, de aceea nici nu este privită cu ochi buni de jidani, ba chiar o nesocotește.

Am demonstrat, că jidoviĭ îndată ce se vedeŭ nevoiţĭ a adopta o zeitate, aşa de ochiĭ lumeĭ, se serveaŭ pentru denumirea eĭ, cu cuvintele, Adanog, Eleuchin, El, Baal, Rempham şi oriĭ-cum alt-fel, însă pentru dênşiĭ păstraŭ un calificativ, pe care se fereaŭ a-l da în vilég şi a'ĭ explica sensul. Acesta a fost şi este Iah vêh (mult timp pronunţat cnah vêh, actualmente degenerat în Haĭ veĭ).

Creştiniĭ primitivĭ, carĭ s'aŭ ocupat mult de archaismul jidovesc, neputênd găsi origina acestuĭ cuvînt, în limbele vechĭ şi noĭ din Asia minoră, l'a adoptat aşa cum l'a găsit în tradiţia saŭ chiar scris.

In dorinţa de a stabili monolatria ebraică, a explicat, că prin acest cuvînt se înţelege principiul superior al divinităţiĭ, unicul D-deŭ cu calităţi supranaturale, principiŭ, pe care nu 'l-a putut afla în cele-alte numirĭ de zeităţĭ.

Modul de citire al acestuĭ cuvînt nefiind stabilit, şi tradiţia variind fórte mult, părinţiĭ bisericeĭ creştine, a format un noŭ cuvînt, «Iehova» prin combinaţiunea vocalelor din Adonay şi a consunelor din Iah vêh.

Ast-feĭ fiind, ne vedem nevoiţĭ a căuta să dăm soluţiunea uneĭ nouĭ întrebărĭ:

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cine este acest Iah vêh şi care este însemnarea luĭ?

Toţĭ învăţaţiĭ toţĭ philologiĭ orientalişti şi-aŭ dat multă ostenélă, a afla însemnarea literară a acestuĭ cuvînt; dar încercarea lor a rămas zadarnică până în dilele nóstre.

Mulţĭ aŭ cređut, că este o derivare, saŭ o pronunţiă schimonosită a vechilor vorbe indiane. Iahu Yah, şi de aci a đedus că, el póte să însemneze: saŭ o esclamaţie de mulţămire, de satisfacţie, după o întreprindere răuşită, cam în sensul românesculuĭ, slavă ţie Dómne, saŭ o sublimitate divină, luată cu totul în sens moral. Cea maĭ mare parte însă l'a declarat, din punctul de vedere literar, fără sens, inexplicabil.

Primele presupunerĭ, nu le putem admite pentru următórele motive:

a) Dacă Yah vêh (1) ar însemna numaĭ o esclamaţiune de satisfacţiune, am găsit'o fórte đes esprimată de jidanĭ.

b) După regulele talmudice acest cuvînt nu se póte exprima de jidan, de cât după ce a ajuns deplin format, după

(2) Acest cuvînt pórtă pe ultima silabă accentul, neghinoth, pretins musical, care se observă la maĭ multe vorbe biblice, şi care face a se termina vorba cu un unison prelungit şi nasal.

ce a atins stadiul pubertăţii; copiĭ şi femeile pot implora pe Adanoy saŭ Elauhim maĭ nicĭ o dată pe Yah vêh, saŭ fórte rar.

e) El nu póte însemna ceva supra natural, inmaterial de ordină morală căcĭ am vĕdut, din învĕţăturile legeĭ lor, că nu admit o existenţă, alta, peste marginele existenţeĭ materiale, şi că alungă de la dînşiĭ or-ce principiŭ moral.

Este adevĕrat, origina acestuĭ cuvînt nu se póte cunóste şi decĭ nicĭ o tălmăcire literară nu i se póte da, însă, lăsând la o parte studiul philologie, vom căuta a'ĭ deduce înţelesul din alte împrejurărĭ.

Vom căuta a arăta, cum simbolisaŭ ebreiĭ pe Yah vêh, şi carĭ eraŭ formele cultuluĭ.

— Biblia ne arată că acéstă divinitate a fost simbolisată în treĭ felurĭ:

In primele timpurĭ, în pustiŭ, prin viţelul de aur căcĭ considerau aurul ca cel maĭ preţios produs al pămîntuluĭ. Acest idol a fost numit Mamon saŭ divinitatea auruluĭ.

Maĭ târzŭ, se găsesce între eĭ unul maĭ deştept, aşa numitul Moise, care observă rătăcirea conaţionalilor sĕĭ. Se erige inreformator al legeĭ, dărâmă viţelul de aur şi demonstră, că aurul nu póte fi considerat ca cel maĭ preţios produs, şi decĭ, nu póte simbolisa cu susces pe Yah vêh.

Incă de pe acele timpurĭ se observase, că pământul produce alt-ceva maĭ preţios de cât aurul, şi acest alt-ceva eraŭ pietrile preţióse, carĭ puteaŭ representa maĭ cu succes pe Yah vêh.

Fiind-că jidanilor, după obiceiurile timpuluĭ, le trebuiaŭ un idol, Moise rădică la altar un şarpe de aramă şi înfiinţă Chivotul, numit maĭ târziŭ, chivotul legeĭ.

Acest chivot, uń soĭŭ de cufăr, făcut de lemn învelit peste tot cu aur, avênd lungimea de 2 şi jumătate coţĭ, înălţimea şi lăţimea de unu şi jumătate, purta într'însul mărturia luĭ Yah vêh (Exod. C. 25 v. 16). Acéstă mărturie constă în una din pietrele cele maĭ de valóre de pe acele timpurĭ, pe carĭ jidaniĭ şi-o procuraŭ cu multă cheltuială.

Dete la iveală diferite legĭ şi regulamente, numite în general Statutele luĭ Yah vêh, (Exod C. 18 v. 16) carĭ coprindeaŭ regulĭ de cult, precum şi raporturile tutor jidanilor cu şefiĭ comunităţeĭ.

Formele cultuluĭ constaŭ în obligaţiunea impusă jidanilor de a aduce la altarul luĭ Yah vêh câte un dar din cel maĭ de frunte din tóte produsele activităţiĭ lor.

Luĭ Iehova se cuvinea primogenitura animalelor domestice, dintre cele maĭ grase şi maĭ sănătóse; trufandalele produselor pământuluĭ şi o dajdie în banĭ, primind în schimb

rugăciunile rabinilor către Dumnezeŭ, ca să le înmulțească la infinit fie-căruĭ jidan, darurile ce eĭ aŭ făcut.

Mărturia luĭ Yah vêh era dar o piatră din cele maĭ prețióse, cultul luĭ era aducerea la altar a produselor celor maĭ prețióse ale pământuluĭ; de unde dar, putem deduce primul înțeles al cuvêntuluĭ Yah vêh: *El însemnează esența produselor pământescĭ, saŭ forța superióră de producțiune a pămêntuluĭ, care se cuvine esclusiv numaĭ jidanuluĭ.*

Maĭ târziŭ jidaniĭ se văzură nevoițĭ a schimba mărturia luĭ Jah vêh și iacă pentru ce:

De câte orĭ israeliții plecaŭ la rĕsboiŭ, purtaŭ cu dânșiĭ chivotul legeĭ, în scop de a-ĭ face să se lupte maĭ cu tragere de inimă și a nu lăsa ca un lucru așa de prețios să cadă în mânele vrăjmașulnĭ.

Cum însă jidaniĭ, din firea lor, aŭ fost puținĭ curagioșĭ, cu tot chivotul luĭ Iehova, adesea eraŭ bătuțĭ și chivotul răpit de vrăjmaș; ast-fel că, pe lângă chelfăneala ce o mâncaŭ, maĭ eraŭ păcălițĭ și prin paguba ce o încercaŭ, prin pierderea chivotuluĭ. Spre a evita acest inconvenient sub domnia luĭ Saul, capiștea jidovească, înlocui mărturia prețiósă a luĭ Iehovah prin cele zece poruncĭ (deca-logul), săpate în două tăblițe de piatră, de unde aŭ și luat numele de tablele legeĭ, iar cufărul în care se păstrează pe acela de Chivotul legeĭ. Aceste zece poruncĭ sunt considerate ca cele maĭ fundamentale legĭ, din carĭ derivă tóte cele-l'alte legĭ și regulamente de dotaliu, cu carĭ se află încărcată biblia.

Din formele cultuluĭ însă nu a schimbat nicĭ o iotă, nicĭ chiar până în zilele nóstre.

Am văzut cu câtă greutate Moișe, a ajuns să schimbe vițelul de aur, obiect de adorațiune la vechiĭ jidanĭ. Neapărat, că și cu schimbaraa mărturiei prețióse s'a ivit dificultățĭ, ceea-ce a făcut a se recurge la o subtilitate în raționament.

Scopul secteĭ este să ajungă a se folosi de cele maĭ esențiale produse ale pământulnĭ; la acest scop concura Jehova; dar Yah vêh nu va da concursul sĕŭ de cât numaĭ când se va observa legile luĭ, carĭ prescriu mijlóce pentru atingerea scopuluĭ; decĭ Yah vêh și legile luĭ se identifică.

De aci urmează că cea maĭ principală mărturie este respectarea legilor și în acésta trebue să constea odararea luĭ Yah vâh.

In al doilea rând putem dar precisa, că prin Yah vâh se póte înțelege, *complexul legilor și regulamentelor aflate în vechiul testament.*

Când dar jidanul se prosternă înaintea chivotuluĭ invocând pe Yah vâh, el imploră concursul legilor, pentru prosperarea luĭ și a întreguluĭ neam.

Va să zică : pe de o parte, Yah vâh este simbolul esenței produselor pământeștĭ, iar pe de alta totalitatea legilor, carĭ urmăresc, pentru israel, realisarea luĭ Iah vâh

VII. Ce sunt legile jidovești și ce caracter aŭ.

Mult timp a admirat lumea creștină și admiră încă înțelepciunea legilor luĭ Moise, legendele și viața patriarhală a jidanilor.

In delul lor de adorațiune, spiritul li s'aŭ întunecat și n'aŭ putut discerne enorma deosebire ce Christos a stabilit între lumea veche și lumea nouă, între principiile legilor egoiste, după carĭ se cârmuiaŭ maĭ tóte popórele antice și principiile generale de morală, egalitate și dreptate, proclamate de acest mare reformator.

Cetatea luĭ Christos, nu este cetatea Sionuluĭ, nicĭ cetatea Romeĭ, ci cetatea întregeĭ omenimĭ, în care póte intra cu drepturĭ egale, orĭ-ce pământean, orĭ-ce credință.

Pretutindenĭ, D-deul creștinesc nu este reservat numaĭ sectarilor, ci tuturor ómenilor fără deosebire.

Cum s'a putut dar, ca învățăturile luĭ Christos, pline de cea maĭ sublimă morală, să se apropie, să se încuscrească, cu învățăturile talmudice ale jidanilor, carĭ preconisează cea maĭ josnică imoralitate, cel maĭ insuportabil egoism?

E ceva de neînțeles! Cum, creștiniĭ, porniți din entusiasmul cel maĭ divin, luptând cu abnegațiunea cea maĭ sublimă, umplând pământul cu sângele martirilor, cu care a cimentat sânta credință a luĭ Isus Christos, să se trezească cu credința lor pângărită de principiile jidovescĭ și inconscient, să adore alăturĭ de D-deul lor și pe Mamona, geniul rĕuluĭ?!!

De departe se vede și aci, ca și în tóte ramurile activitățeĭ omenescĭ, influența jidovéscă asupra cristianismuluĭ.

Acéstă sectă blestemată, vĕdênd, că prin nașterea christianismuluĭ se dărâmă tot eșafodajul legilor eĭ, a dăt năvală printre propovĕduitoriĭ acesteĭ nouĭ credințe, s'aŭ făcut dintre eĭ chiar propovĕduitorĭ: dar alăturĭ de principiile luĭ Christos. aŭ strecurat învățăturĭ din vechiul testament,— și încetul cu încetul, aŭ ajuns la resultatul de a impune scrierile jidovești creștinilor. Acéstă influență, ajutată de pornirile egoiste ale omuluĭ, a mers crescênd treptat, trep-

tat, începênd de la primiĭ apostolĭ, până ce la sinodul de la Trente (anul 1546), unde maĭ mult de jumătate din părinţĭ eraŭ de origină jidovéscă, se admise în mod obligatoriŭ încuscrirea vechiuluĭ testament cu cel noŭ.

Aŭ putut vechiĭ creştinĭ a stabili óre-carĭ trăsurĭ de asemănare între legea luĭ Moise şi a luĭ Christ, pentru ca să pótă ajunge la acest resultat. Afară de genealogia luĭ Christos, introdusă prin influenţa jidovéscă, nicĭ o altă asemănare cât de depărtată nu s'a putut stabili.

Christ îndrumează pe om către idealismul cel maĭ nehărmurit, din care isvoraşte morala luĭ divină.

Christ vorbeşte întregeĭ omenimĭ, pe care o pune pe picior de egalitate, înaintea ómenilor şi a luĭ D ḑeŭ.

Christ proclamă unuĭ D-ḑeŭ mare, bun, nemărginit şi infinit, la razele căruia se încălzeşte tótă suflarea.

Christ desfiinţéză privilegiile, clasele, rangurile şi nu admite nicĭ un fel de selecţiune.

Moise însă, proclamă principiul celuĭ maĭ josnic materialism. Nicĭ o acţiune jidovéscă să nu urmăréscă alt scop de cât acela, de a trage folóse materiale, câştig.

Cugetarea jidanuluĭ nu trebue să tréca peste cunoştinţa regulelor practice prescrise prin legile luĭ Yah vêh. Ideile abstracte sunt himere!

Biblioteca Centrală / Central University Library Cluj

Moise caracterisă legile sale prin cel maĭ pronunţat esclusivism.

Moise vorbeşte, nu la tótă omenimea, ci la o comunitate, la o sectă, aceea a fiilor luĭ Israel, («şi dete de ştire la tótă comunitatea fiilor luĭ Israel», Numeriĭ c. XIII V. 26, c. 14, V. 1 şi multe altele); de aceia şi legile luĭ s'aŭ numit statute, adică regulĭ prin carĭ se stabileşte raporturile în interiorul comunităţiĭ.

In adevĕr, de vom considera chiar cele 10 poruncĭ fundamentale ale luĭ Moise, vom vedea îndată, că ele nu se referă de cât la secta jidovéscă, escluḑênd cu totul de la protecţiunea lor pe streinĭ. In cele maĭ micĭ detaliĭ nu se vorbeşte de cât de némul luĭ Israel, carĭ nu pot să stea în nicĭ un fel de legătură cu streiniĭ: «*Fereşte-te să nu faci legămînt* cu locuitoriĭ pământuluĭ în care veĭ intra ca să nu facă cursă în mijlocul tĕŭ» (Euxodul, c. 34, V. 12).

Orĭ-ce proibiţiune este însoţită de explicaţiune: că, ea trebue să fie aplicată faţă de aprópele sĕŭ, faţă de némul sĕŭ.

Ceea ce lasă a se înţelege, că faţă de streinĭ este permis totul. Dar ce ḑic, că lasă a se înţelege, când în biblie se prescrie în termenĭ destul de clarĭ, că streiniĭ nu pot beneficia de legile luĭ Moise.

Orĭ-cine, în distracţiune, va citi Deuteronul, în care se

înșiră toate regulele, până la cele mai mici detalii după care trebue să se conducă fiii lui Israel, va vedea la fie-care poruncă, că numai ei trebue să se folosésca de aceste legi.

Până și camăta, care e interdisă între ei, e permisă către streini: «Să nu ei camătă de la fratele tĕu, pentru bani, «pentru bucate saŭ pentru orĭ-ce lucru, pentru care să iea «camătă. De la cel strein poți să ieĭ camătă» (Deut., c. XXIII, v. 19, 20).

Moise recunósțe privilegiile, diferite clase și rangurĭ în comunitatea luĭ, și pe d'asupra, proclamă selecțiunea jidovéscă, față de restul omenireĭ, iar ca principiŭ de divinitate ne spune că D-deul luĭ Israel, este D-deul oștirilor, al rĕsbóielor, al rĕsbunăreĭ, al persecuțiuneĭ și esclusiv numaĭ al jidanilor.

Timpul s'a scurtat de tot și nu-mĭ maĭ permite să maĭ întind desvoltarea acestuĭ subiect; dar cred, că în trăsurĭ generale am reușit a da la lumină causele de neasimilare ale jidanilor. Ele residă esențialmente în legile lor, în felul lor de organisație și educație.

Eĭ sunt sectariĭ unor regulĭ, din timpurĭ imemorabile, carĭ îĭ fixéză în o comunitate distinctă de restul ómenilor.

Legĭ, carĭ prin timp nu li s'aŭ adus nicĭ o schimbare, și carĭ s'aŭ încarnat în firea jidanilor. Nimic nu-ĭ póte desbrăca de ele, pentru că le și crează avantagiĭ imense.

In comunitatea lor se petrece aceleași lucrurĭ, carĭ se petrec în lojile masonice, unde principala tendință este, de a face pe membriĭ lojeĭ să se desbrace de prejudecățile existenței unuĭ D-zeŭ, de credința în o religiune.

D-deul și religiunea omuluĭ, dice masonul, este conștiința luĭ. Tóte actele luĭ în viață trebue să se conducă după acest Tribunal, de altmintrelea, fórte flexibil la cerința patimelor omenești.

El póte fi judecător drept în forul intern, dar acțiunea luĭ devine fórte slabă față de egoismul omenesc.

Formalităț, câte pofteștĭ, găseștĭ la masonĭ, dar ele nu sunt prescrise în vederea unuĭ cult; dar maĭ mult spre a influența tocmaĭ asupra conștiinței omuluĭ, spre a putea să o dea de partea ideilor propagate.

La jidanĭ de asemenea găseștĭ nenumĕrate forme, pe carĭ credulii le ieaŭ drept forme de cult, — ele însă nu sunt de cât rituale, și nu sunt de cât mijlóce prin care se nimicește puterea de a resona a individuluĭ, spre a nu-și lua sborul prin alte sfere de cugetare, de cât cele prevĕdute în lege, precum asemenea de a-ĭ șterge din forul intern puterea conștiinței.

Crescut sub influența acestor forme și legĭ, nimic pe lume nu mai e posibil a face să se asimileze jidanul.

Ipotetic vorbind, numaĭ atuncĭ s'ar putea asimila un jidan, când ar fi posibil să-ĭ ridicĭ cu desăvârșire suvenirele legilor, carĭ 'l-a guvernat odată; or, acésta nu se póte; decĭ, nicĭ de asimilarea luĭ nu maĭ póte fi vorba.

Se svonește, că bărbațĭ cu pretențiĭ de cultură superióră, ar fi agitând chestiunea, de a se recunóste prin lege, comunitățile confesionale jidanilor.

Acéstă cestiune, de multe orĭ, a fost pusă în discuțiune și maĭ cu sémă în timpul domnieĭ Prințuluĭ Cuza, sub influența jidanuluĭ Libricht; însă grație unor membriĭ din înaltul Consiliŭ de Stat, s'a deschis ochiĭ Prințuluĭ asupra șarlatanieĭ jidovești. S'a vĕdut atuncĭ, că eĭ nu urmăreaŭ liberul exercițiŭ al unuĭ cult religios, ci recunósterea unuĭ Stat în Stat.

Așa fiind, ceea ce înapoiațiĭ de acum 50 anĭ, n'aŭ îndrăsnit să facă, să vină culțiĭ din ḑina de astă-ḑi să o facă!

Atât ne-ar maĭ trebui!...

Ochĭ aŭ și nu vĕd, urechĭ aŭ și nu aud!...

E de admis că în acéstă țară s'a impietat verĭ odată asupra confesiunilor?

Si în special, unde se va putea găsi la jidanĭ o confesiune? adică formalitățĭ, carĭ se învîrtesc împrejurul uneĭ religiunĭ, orĭ-care ar fi ea?

Nu vĕd óre acești pretențioșĭ, că comunitatea lor este pur civilă, iar nu religiósă?! Nu aud óre acești grandomanĭ, ce grăește legile și regulamentele ovreești?

Statute se numesc, O! îngâmfaților! și când e vorba de de statute, ele nu reglementéză forma unuĭ cult divin, ci relațiunile civile, de guvernământ ale uneĭ secte, ale uneĭ comunităț.

Recunóscă-se prin lege și să fie siguri Românii, că nu vor maĭ guverna eĭ acéstă țară. Ministru saŭ chiar Domn, va face slujĭ înaintea unuĭ habotnic rabin, căcĭ va veni cu dreptul luĭ de Stat în Stat.

C. S. S.

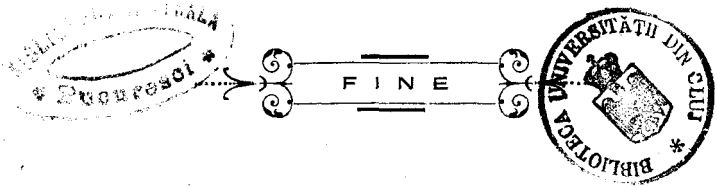

A se citi manuscrisul **D** în fasciula II-a.

Bibl. Univ. Cluj.
Nr. 1610 192 4